

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Edward St. Aubyn
Biraz Umut

**PATRICK
MELROSE**

3. KİTAP

♥ can
roman

Çeviri: SUAT ERTÜZÜN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Patrick Melrose" roman dizisinin üçüncü kitabı *Biraz Umut'ta*, uyuşturucu bağımlılığından kurtulmuş, ancak otuzlu yaşlarında olmasına karşın yaşam yorgunu olan Patrick, toplumsal statüsünün dayattığı kimliğinden kurtulma arayışındadır. Arınmak ve affetme yetisi kazanmak için çevresindeki acımasızlıkları dikkatle gözlemleyen Patrick, sivri zekâsı, yeni edindiği hayata açıklığı ve en uç deneyimleri tecrübe etmenin verdiği güvenle, çocukluğunda yaşadığı vahşeti geride bırakmak için amansız bir mücadele verecektir.

Edward St. Aubyn'in dizi filme de uyarlanan çok ödüllü, yarı otobiyografik "Patrick Melrose" romanları, hem incelikli üslubu ve ironisi hem de insancıl duyarlılığıyla dikkat çekiyor. 1960'larda başlayan romanlar Melrose'un travmatik çocukluğunu, 1980'lerin New York'undaki bunalımlı gençlik günlerini ve 2000'li yılların İngiltere'sindeki olgunluk dönemini anlatarak bir kuşağın panoramasını sergiliyor.

En büyük üslupçularımızdan biri Melrose romanlarıyla yirmi birinci yüzyılın başyapıtlarını verdi.

Alice Sebold

#oileicisiddet #travma #uyusturucu #depresyon #bagimlilik
#yukseksosyete

ISBN 978-975-07-3864-7

9 789750 738647

18 TL

www.canyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

canyayinlari.com twitter.com/canyayinlari facebook.com/canyayinevi

EDWARD ST. AUBYN

PATRICK MELROSE

3. KİTAP
BİRAZ UMUT

Some Hope, Edward St. Aubyn

© 1994, Edward St. Aubyn

© 2018, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif ve Tercümanlık Hizmetleri Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ekim 2018, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Editör: Seçkin Selvi

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Saner Basım Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Litros Yolu 2. Matbaacılar Sit. No: 2/4 2BC 3/4

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 35382

İç baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 31900

ISBN 978-975-07-3864-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

EDWARD ST. AUBYN

PATRICK MELROSE

3. KİTAP
BİRAZ UMUT

ROMAN

İngilizce aslından çeviren
Suat Ertüzün

Edward St. Aubyn'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

***Unut Gitsin*, 2018**

***Kötü Haber*, 2018**

EDWARD ST. AUBYN, 1960'ta Londra'da doğdu. Yazar ve gazeteci St. Aubyn, Oxford Üniversitesi'ne bağlı Keble College'da yükseköğrenim gördü. Büyük ölçüde otobiyografik temele oturan *Unut Gitsin*, *Kötü Haber*, *Biraz Umut*, *Anne Sütü* ve *En Sonunda* adlı “Patrick Melrose” romanlarının dördüncüsü olan *Anne Sütü* 2006 Man Booker Ödülü'ne aday gösterildi ve 2007 Prix Femina étranger Ödülü'nü aldı; 2011'de filme çekildi. Dizinin ilk romanı olan *Unut Gitsin* 1992 Betty Trask Ödülü'ne layık görüldü. “Patrick Melrose” romanları İngiltere'de beş bölümlük dizi olarak televizyona da uyarlandı ve Patrick rolünü Benedict Cumberbatch canlandırdı. Edward St. Aubyn'in *A Clue to the Exit* (Çıkış Yolu) ve *On the Edge* (Diken Üzerinde) adlı iki romanı daha var. İki çocuğu olan Edward St. Aubyn Londra'da yaşıyor.

SUAT ERTÜZÜN, 1971'de Hollanda'da doğdu. İlkokulu Hollanda'da, ortaokul ve liseyi İstanbul'da okudu. Boğaziçi Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'nü 1996'da bitirdi. Bir süre bankacılık ve turizm sektöründe çalıştıktan sonra çevirmenlik yapmaya başladı. Oscar Wilde, Kiran Desai, J.M. Coetzee, Rudolfo Anaya, Julia Glass, John Hughes, Sybille Bedford, John Banville, Patricia Highsmith, Stephen Greenblatt, Aimee Bender, V.S. Naipaul gibi yazarların eserlerini Türkçeye kazandırdı.

Annem ve kız kardeşim için

1

Patrick uyandığında rüya gördüğünü biliyor, ama ne gördüğünü hatırlamıyordu. Bilincin menzilinden az önce çıkan, ama hızlı bir arabanın arkasından girdaba kapılan kâğıt kırıkları gibi, varlığının emareleri hâlâ sezilebilen bir şeyin izini sürme gayretinin tanıdık sancısı saplandı içine.

Bir göl kıyısında cereyan etmiş benzeyen rüyaya ait müphem sahneler, önceki akşam Johnny Hall’la gittikleri bir *Kısasa Kısas* yapımıyla iç içe geçmişti. Yönetmenin oyun mekânı olarak bir otobüs garajını tercih etmesi bile, bir akşamda o kadar “merhamet” lafını işitmenin sarsıntısını hafifletememişti.

Yatak örtüsünü bir kenara atıp kalkmaya niyetlenecek mecali ona kazandıran kısa bir heyecan dalgasıyla, bütün sorunlarının yanlış kelimeleri kullanmaktan kaynaklanıyor olabileceğini düşündü. Yaşadığı dünyada “hayırseverlik” sözü, kıskanç kocasının bir gölge gibi takip ettiği güzel bir kadın misali, ancak “yemek”, “komite” veya “balo” kelimeleriyle kullanılıyordu. “Şefkat”e kimsenin vakti yoktu, “müsamaha” da yetersiz bulunan hapis cezalarından şikâyet edileceği zaman daha çok boy gösteriyordu. Fakat Patrick sıkıntılarının bundan daha derine gittiğini biliyordu.

Aynı anda iki ayrı yerde olma ihtiyacının bir ömür-lük serüveni onu yormuştu; hem bedeninde hem bede-ninden dışarıda, hem yatakta hem rustikte, hem damarda hem şırınga tüpünde, hem göz bandının gerisindeki göz-de hem göz bandına bakan gözde olmaya gerek duymuş-tu; çünkü bilincini yitirip gözlemlemeyi bırakmaya çalışa-rak, sonra da bilinçdışının kıyılarını müşahedeye ve ka-ranlıkları görünür kılmaya zorlanarak; her çabadan vazge-çerek, ama kayıtsızlığın tadını da huzursuzlukla kaçırarak; kelime oyunlarına kapıldıktan sonra çift anlamlılık mik-robundan tiksinerak; cümleleri ortadan bölüp “ama” kay-dının çevresinde döndürmeye teşne, ama kendi üstüne kapanmış olan dilini bir geko gibi açıp şaşmaz bir hünerle uzak bir sineği yakalamayı özleyerek; ironinin kendine dönük bozgunculuğundan çaresizce kurtulmayı ve ger-çekten söylemek istediğini söylemeyi arzuladığı halde, sadece ironinin verilebileceği anlamları kastederek.

Ayaklarını yataktan aşağı savuran Patrick, Bu akşam aynı anda iki yerde olmayı istemem de cabası, diye dü-şündü; çünkü hem Bridget’in partisine gitmek hem de orada *olmamak* istiyordu. Ayrıca adı Bossington-Lane olan insanlarla yemek yiyecek havada hiç değildi. Johnny’ yi arayıp onunla baş başa yemeye çıkacaktı. Numarayı çevirdi, ama çevirir çevirmez ahizeyi yerine koyup, biraz çay demledikten sonra tekrar aramaya karar verdi. Ahi-zeyi henüz bırakmıştı ki, telefon çaldı. Nicholas Pratt, Cheatley için yaptığı davete cevap vermemesinden do-layı onu azarlamak için arıyordu.

“Seni bu akşamki göz kamaştırıcı etkinliğe davet et-tirdiğim için bana teşekkür etmene gerek yok. Sevgili baban sayesinde ne kadar canlı bir sosyal hayatın oldu-ğunu görüyorum.”

“Sosyallikten başımı alamıyorum,” dedi Patrick. “Ama ona bakarsan Cheatley için aldığım davetin yolunu ben

beş başındayken Bridget'ı Lacoste'a getirerek sen açtın. Sosyetenin zirvesine onun hükmedeceği daha o zamandan belliydi."

"O zamanlar öyle *önemli* bir durumu fark edemeyecek kadar yaramazdın sen. Victoria Caddesi'ndeki evde kavalkemiğime çok fena bir tekme attığını hatırlıyorum. Mübarek anneni üzmemek için acımı nasıl saklayacağımı şaşırarak holde aksayarak dolaşmıştım. Annen nasıl, bu arada? Onu bugünlerde hiç göremiyoruz."

"Şaşırtıcı, değil mi? Partilere gitmek yerine yapacak daha iyi şeyler olduğunu düşünüyor sanki."

Nicholas bilgelikle, "Onu her zaman biraz tuhaf bulmuşumdur," dedi.

"Bildğim kadarıyla on bin şıngalılık bir sevkıyatı Polonya'ya götürüyor. İnsanlar muhteşem bir iş yaptığını söylüyorlar, ama ben hâlâ iyiliğin evde başladığını düşünüyorum. Şıngaları doğruca evime getirerek kendini böyle bir yolculuktan kurtarabilirdi."

"Bu işleri geride bıraktığını sanıyordum," dedi Nicholas.

"Geride, önde. Şu gri alanda ikisi birbirine karışabiliyor."

"Otuz yaşında birine göre melodram gibi konuşuyorsun."

Patrick, "Eh," diye iç geçirdi. "Her şeyden vazgeçtim, ama yerine hiçbir şey koymadım."

"Kızımı Cheatley'ye götürerek yeni bir başlangıç yapabilirsin."

Amanda Pratt'a tahammül edemeyen Patrick, "Kor-karım yapamam. Bir başkasının arabasıyla geleceğim," diye yalan söyledi.

"Hımm, pekâlâ, nasıl olsa Bossington-Laneler'de onu göreceksin. Biz de partide görüşeceğiz."

Patrick, Cheatley'ye birkaç sebepten gitmek istemi-

yordu. Biri Debbie'nin orada olacak olmasıydı. Yıllarca onu başından atmaya çalıştıktan sonra bir anda bunu başarmış ve başarısından şaşkına dönmüştü. Debbie'ye uzun süren ilişkilerinden sonra aşkını nihayete erdirdiğine hiçbir şeye olmadığı kadar sevinmiş görünüyordu. Patrick onu tabii ki suçlayamazdı. Telaffuz edilmemiş özürlerle sancıyordu içi.

Babasının ölümü üstünden sekiz yıl geçmiş ve Patrick'in gençliği ellerinin arasından akıp gittiği halde yerini olgunluğun, nefret ve deliliğin keder ve mecalsizlikle gölgelenmesi haline "olgunluk" denmeyecekse eğer, herhangi bir olgunlaşma emaresi doldurmamıştı. Seçenek bolluğunun ve çatallaşan yolların hissiyatı yerine, kaçırılan gemilerin uzun listesini tefekkürle geçirilen bir rıhtım ıssızlığı gelmişti. Yattığı birkaç klinik onu uyuşturucudan kesmiş, geride komutanlarını yitirmiş ordularınkine benzer hedefsiz bir çapkınlık huyu ve parti müdavimliği kalmıştı. Müsriflik ve sağlık giderleriyle eriyen serveti onu yoksulluktan hâlâ koruyabiliyor, ama can sıkıntısını atmaya da yetmiyordu. Daha geçenlerde, artık bir işe girmesi gerektiğini dehşetle fark etmişti. O yüzden de okuyup avukat olmaya çalışıyor, mücrimlerin hapse düşmesini önlemeye çalışarak hiç olmazsa biraz eğlenebileceğini umuyordu.

Hukuk okuma kararı onu bir videocudan *On İki Öfkeli Adam*'ı kiralayacak kadar ileri götürmüştü. Birkaç gününü yukarı aşağı adımlayıp hayalî tanıkları aşağılayıcı sözlerle ezerek ya da bir anda mobilyaların üstüne doğru eğilip, tahkir derecesi giderek şiddetlenen bir üslupla, "O zaman açıklayın bakalım, o gece..." diyerek, ama sonra sinip kendi çapraz sorgusunun kurbanına dönüp dramatik hıçkırıklara boğularak geçirmişti. Bunun yanında *Hukuk Kavramı*, *Haksız Fiiller Kitabı* ve *Hukukta Taksir* gibi kitaplar almıştı ki, bunlar şimdi kitaplığı içinde onun dik-

katini çekmek için *Putların Alacakaranlığı* ve *Sisifos Söyleni* gibi eski gözdelemlerle rekabet ediyordu.

Patrick yıllar önce uyuşturucu bağımlılığından kurtuldukça, her daim akli başında olmanın neye benzemesi gerektiğini anlamaya başlamıştı: fasılasız bir bilinç alanı, iliği çekilmiş bir kemik gibi boş ve loş, beyaz bir tüneldi bu. Gayet sıradan işlerin ortasında, ısıtıcıdaki su kaynar veya kızartma makinesinden ekmek dilimleri fırlarken bir pişmanlık heyelanına kapılır ve, “Ölmek istiyorum, ölmek istiyorum, ölmek istiyorum,” diye homurdanırken buluyordu kendini.

Bu arada geçmiş, mumyalanmayı bekleyen bir ceset gibi önünde uzanıyordu. Her gece vahşi kâbuslarla uyanıyordu; tekrar uyumaya korkarak terden ıslanmış yatağından çıkıp şafağın söktüğü gökyüzü zehirli mantarların altındaki kirli solgun renge kavuşana kadar sigara içiyordu. Ennismore Gardens'daki dairesi, kafasında durmadan dönen vahşet makaralarının gölgeli bir dışavurumuna benzer şiddet filmlerinden geçilmiyordu. Sürekli halüsinasyonun eşiğinde olarak, yutkunan bir boğaz gibi hafifçe dalgalanan bir zeminde yürüyordu.

En kötüsü de, uyuşturuculara karşı mücadelesinde başarı kazandıkça, bunun babasına benzememe mücadelesini nasıl perdelediğini görmeye başlamasıydı. Herkesin sevdiği şeyi öldürdüğü iddiası, bir erkeğin hemen hemen kesin olarak nefret ettiği şeye dönüşmesinin yanında, ona göre ancak kaba bir tahmin olabilirdi. Gerçi hiçbir şeyden nefret etmeyen insanlar da vardı elbet, ama onlar Patrick için akıbetleri tasavvur edilemeyecek kadar uzak kimse-lerdi. Babasının anısı onu hâlâ hipnotize ediyor ve gayri-ihiyari bir taklitçiliğin uçurumuna doğru bir uyurgezer gibi sürüklüyordu. Alaycılık, kurum, gaddarlık ve ihanet, onlara varlık veren fenalıklar kadar tiksindirici gelmiyordu ona. O fenalıkları kibre çevirecek bir makineye dönüş-

mekten başka çaresi var mıydı? Sinirsel enerjinin ışınları bir cezaevi avlusundaki fener huzmeleri gibi içinde dört döner ve hiçbir düşüncenin kaçmasına, hiçbir sözün serbest bırakılmasına izin vermezken gardını nasıl indirebilirdi?

Cinselliği kovalamak, şu veya bu vücuda hayranlık beslemek, orgazm olmanın –uyuşturucu kafasına göre çok daha cılız olan ve çok daha emek isteyen, ama sonuçta geçici bir çare olduğu için iğne yapmak gibi sürekli tekrar edilen– küçümen hazzı... Hepsi gayet zorlayıcı hareketler, ama asıl önemli olan, bunların sosyal yansımalarıydı; yani hamile bırakma, hastalık kapma, keşif yapma tehlikesi, kalleşlik, hırsızlığın zevki, normalde son derece sıkıcı şartlardan doğan gerilimler ve huzuru, narkotiklerin ahtapotça sarmalayışının yakınlığı ve itimadını verecek canlı bir varlığı belki de bulabileceği bir yer olarak özgüveni yüksek arkadaş çevrelerine girmenin cinsellikle iç içe geçme biçimi.

Sigara paketine uzanırken telefon tekrar çaldı.

“Ne haber?” dedi Johnny.

“Tartışmaların havada uçuştığı gündüz düşlerinden birine dalmışım. Kendi başıma laf dalaşına girmekle zekâmı ispat edebileceğim fikrine nereden kapıldığımı bilmiyorum, ama hiç olmazsa bir kere bir şeyi kavrasam iyi olurdu.”

“*Kısasa Kısas* gayet tartışmalı bir oyundu.”

“Biliyorum,” dedi Patrick. “Sonunda insanların ‘yargılama ki, yargılanmayasın’ esasına göre bağışlayıcı olmaları gerektiğini kuramsal olarak kabul ettim zaten, ama bunun duygusal bir dayanağı yok, en azından oyunda yok.”

“Kesinlikle. Kötü davranmak, kötü davranışları başlatmak için yeterince iyi bir sebep olsaydı hepimiz tepeden tırnağa asalet kesilirdik.”

Patrick, “İyi de hangi sebep yeterince iyi?” diye sordu.

“Tam adamına sordun. Artık olayların herhangi bir sebep olmaksızın olduğu veya olmadığı ve onları hızlandırmak için elimizden pek de bir şeyin gelmediği konusu aklıma giderek daha çok yatmaya başladı.” Fakat Johnny bunu daha şimdi düşünmüştü ve doğruluğundan hiç de emin değildi.

Patrick, “Bütün mesele olgunlukta,” diye homurdandı.

“Evet, kesinlikle, o da bambaşka bir oyunun konusu.”

“Yataktan çıkmadan önce hangi oyuna katılacağına karar vermek önemli.”

“Bu akşam gideceğimizi daha önce kimsenin duyduğunu sanmıyorum. Bossington-Lane’ler kim ki?”

Patrick, “Yemeğe seni de mi çağırdılar?” diye sordu. “Arabanın motorunu otoyolda bozmamız gerekecek herhalde. Yemeği de otelde yeriz. Uyuşturucu olmadan yabancıların karşısına çıkmak çok zor.”

Patrick’le Johnny artık sadece ızgara yiyecekler yiyip madensuyu içseler de bu, eski varoluşlarına köklü bir nostalji beslemelerine engel değildi.

Johnny, “Ama partilere malzemelerimizle gittiğimizde tuvaletlerin içinden başka bir şeyi göremiyorduk,” diye işaret etti.

“Biliyorum,” dedi Patrick. “Bugünlerde tuvalete gittiğimde kendi kendime, ‘Burada ne işin var? Uyuşturucu almıyorsun artık, kendine gel!’ diye söyleniyorum. Aslında çişimi yapmak için oraya gittiğimi ancak paldır küldür dışarı çıktıktan sonra hatırlıyorum. Aklıma gelmişken, Cheatley’ye birlikte gidelim mi?”

“Olur tabii, ama üçte gitmem gereken bir bağımlılar buluşması var.”

“O toplantılara nasıl dayanıyorsun, anlamıyorum. Feci tiplerle dolu değil mi orası?”

“Tabii ki öyle, ama aynısı kalabalık yerlerin hepsi için geçerli,” dedi Johnny.

“En azından bu akşamki davete gitmek için Tanrı’ya inanmam gerekmiyor.”

Johnny, “Gerekseydi de eminim sen bir yolunu bulurdun,” diye güldü. “Bir yanınla yabancı olduğun uslu davranışların ıstakoz sepetine, üstelik de o davranışlara methiye düze düze girmek zorunda kalıyorsun.”

“İkiyüzlülük seni bunaltmıyor mu?”

“Neyse ki bunun için bir sloganları var: ‘Yapamıyorsan da yapıyormuş gibi yap.’”

Patrick bir öğürtü çıkardı. “İhtiyar Denizci’yi¹ bir düğün davetlisi gibi giydirmenin sorunu çözeceğini sanmam.”

“Bu öyle değil, daha çok bir oda dolusu İhtiyar Denizci’nin kendi partilerini vermek istemeleri gibi bir şey.”

“Tanrım. Düşündüğümünden de kötüymüş.”

Johnny, “Düğün davetlisi gibi giyinmek isteyen sensin,” dedi. “Başını duvarlara vurup bağımlılık işkencesinden kurtulmak için yakardığın son sefer, Henry James’in malum cümlesini aklından çıkaramadığını söylememiş miydin? Neydi? ‘Dışarıda yemeyi müzmin bir alışkanlık haline getiren biri olarak 1878 kışında yüz elli davete icabet etti’ mi ne?”

“Hımm.”

“Her neyse, uyuşturucu almamak sana zor gelmiyor mu?”

“Tabii ki zor geliyor; siktiğimin kâbusu gibi,” dedi Patrick. Tedaviye karşı metaneti temsil ediyordu ya, maruz kaldığı baskıyı abartma fırsatını kaçırmazdı.

“Ya gri alanda nefes almayı unutmuş olarak uyanı-

1. İngiliz şair Samuel Taylor Coleridge’in (1772-1834) ünlü “The Rime of the Ancient Mariner” (“İhtiyar Denizcinin Ezgisi”) şiirine gönderme yapılıyor. (Ç.N.)

rım ve ayaklarım o kadar uzaktadır ki, hava yolculuğunu göze alamam,” diye fısıldadı, “ya da kellelerin ağır çekimde uçurulduğu, dizkapaklarının yoldan gelip geçenlerce çalındığı ve benim hiç de hayır demeyeceğim bir karaciğer için köpeklerin kavga ettiği sonu gelmez sahnelerden biridir bu. İç hayatımı film yapsam kamuoyu kaldıramaz. Anneler, ‘İnsan Eti’ni geri verin de ailemiz doğru dürüst eğlenebilsin!’ diye feryat ederler. Üstelik bütün bu güzelliklere, başıma gelen her şeyi unutacağım ve gördüğüm her şeyi yitireceğim korkusu var; *Bıçak Sırtı*’ndaki android ne diyordu: ‘Yağmurda gözyaşları gibi.’”¹

Patrick’in bu nutka ait satırları prova etmesini çok duyan Johnny, “Tabii, tabii,” dedi. “Ne duruyorsun o zaman?”

Patrick, “Gurur ve korkuyla karışık bir şey yüzünden,” dedi ve ardından konuyu çabucak değiştirerek, Johnny’ye toplantının ne zaman sona ereceğini sordu. Patrick’in evinden saat beşte çıkmayı kararlaştırdılar.

Patrick bir sigara daha yaktı. Johnny’yle konuştukları onu germiştı. Niye, “Gurur ve korkuyla karışık bir şey yüzünden,” demişti? En iyi arkadaşının yanında bile bir şeye heves göstermenin havasını bozacağını mı düşünüyordu? Niye yeni duyguları eski konuşma alışkanlıklarıyla susturuyordu? Başkaları bunu anlayamazdı belki, ama artık kendi hakkında düşünmekten ve anılarını eşelemekten vazgeçmeyi, düşüncelerinin içe ve geriye dönük seyrini durdurmayı her şeyden çok istiyordu. Zincirlerini koparıp daha geniş bir dünyaya açılmak, bir şeyler öğrenmek, dişe dokunur bir şeyler yapmak istiyordu. Hepsinden öte, ebeveyn olmanın ucuz maskesini kullanmadan çocukluğu geride bırakmak istiyordu.

1. *İnsan Eti* ya da *Teksas Katliamı* (The Texas Chainsaw Massacre), 1974’te Toby Hooper’in yönettiği ABD yapımı korku filmi; *Bıçak Sırtı* (Blade Runner), 1982’de Ridley Scott’un yönettiği ABD yapımı bilimkurgu filmi. (Ç.N.)

Sonunda yataktan çıkıp bir pantolon giyerek, “Öyle bir tehlike olduğundan değil tabii,” diye mırıldandı. İçine boşalırken, “Dikkatli ol, doğum kontrol hapı kullanmıyorum,” diye kulağına fısıldayan kızlara çekim duyduğu günler neredeyse tamamen geride kalmıştı. Onlardan birinin kürtaj kliniklerinden sevgiyle söz ettiğini hatırlıyordu. “Bayağı lüks bir yer. Konforlu bir yatak, güzel yemekler; üstelik bir daha karşılaşmayacağını bildiğin için oradaki öbür kızlara bütün sırlarını anlatabiliyorsun. Ameliyatın kendisi bile heyecan verici. Moralin ancak sonrasında ciddi ciddi bozuluyor.”

Patrick sigarasını küllüğe bastırıp mutfağa geçti.

Ayrıca Johnny’nin toplantılarına ne diye dil uzatıyordu ki? Alt tarafı itiraf yerleriydi oralar. Her şeye niye bu kadar sert tepki veriyor, her şeyi niye bu kadar zorlaştırıyordu? Öte yandan, asıl önemli olanı söylemedikten sonra itirafa gitmenin anlamı neydi? Kimseye anlatmadığı ve hiçbir zaman da anlatmayacağı şeyler vardı sonuçta.

2

Hâlâ pijamasıyla olan Nicholas Pratt, Clabon Mews' teki evinin yatak odasına doğru badi badi yürürken, kapı paspasının üstünden az önce topladığı mektupları eline sıkıştırmış, aralarında kaç tane “ciddi” davet var diye zarflardaki elyazılarını inceliyordu. Altmış yedi yaşındaki vücudu “iyi korunmuş”, hatıratı da bir o kadar “uzun zamandır çıkmayı” bekliyordu. “Herkes” ile görüşmüş ve “olağanüstü olaylar derlemiş” olmasına rağmen, yarı aralanmış dudaklarını ihtiyat ve kibarlığın parmağı örtmüş, örtünce de umurun üstünde çalıştığını sandığı kitabına bir türlü başlayamamıştı. “Büyük dünya” dediği, adını bilen iki-üç bin kişilik zenginler cemiyeti içinde, “Nicholas’ın kitabında” nasıl anıldıklarını “düşünmek bile istemeyen” kaygılı erkek ve kadınlar olduğunu duymaya alışmıştı artık.

Nicholas şu günlerde yalnız yattığı yatağına çökmüş, gerçekten açmaya değer sadece üç mektup aldığı şeklindeki teorisini sınamaya koyulacaktı ki, çalan telefon onu böldü. “Alo?” diyerek esnedi.

Adını Fransızcaymış gibi telaffuz eden bir kadının canlı sesi, “Ni-ko-la?” dedi. “Ben Jacqueline d’Alantour.”

Nicholas şaşırtıcı bir Fransız aksanıyla, “*Quel honneur,*”¹ diye yıldı.

1. (Fr.) Ne şeref. (Ç.N.)

“Nasılsın, hayatım? Seni arıyor-rum çünkü Jacques’ la ben Sonny’nin doğum günü için Çiit-ley’de¹ kalacağız ve senin de oraya gidiyor-r olabileceğin aklımıza geldi.”

Nicholas ciddiyle, “Tabii ki gidiyorum,” dedi. “Hat-ta Bridget’in içtimai zaferlerinin koruyucu azizi olarak şu an orada olmam gerekiyordu. Ne olsa, o zamanki adıyla küçük Miss Watson-Scott’u o zamanki adıyla yüksek sosyeteye takdim eden bendim ve o da Nicholas Amcasına olan minnetini unutmadı.”

“Söylesene,” dedi Jacqueline, “evlendiğin kadınlardan biri miydi o?”

Alınmış gibi yapan Nicholas, “Saçmalama,” dedi. “Sadece altı evliliği batırdım diye yenilerini uydurmaya gerek yok.”

“Ama Ni-ko-la, cidden, bizim arabayla gelmek ister-r misin diye seni ar-radım. Büyükelçilikten bir şoför-r gö-türecek bizi. Birlikte iner-r ya da çıkarsak –İngilizcedeki şu ‘inmek’ ve ‘çıkma-k’lar *c’est vraiment*² pek fazla– çok daha eğlenceli olmaz mı?”

Nicholas, Fransız büyükelçisinin karısının o kadar da vefakâr olmadığını bilecek kadar görmüş geçirmiş bir adamdı. Kadın Cheatley’e Bridget’in yakın bir arkadaşıyla giriş yapmak için ona bu teklifi götürüyordu. Kendi hesabına Nicholas da, davete Alantour’larla gelerek bu yakınlığa taze bir sihir katacaktı.

“İnmek ya da çıkmak,” dedi Nicholas, “sizinle gitme-yi çok isterim.”

Sonny Gravesend, Cheatley’deki kütüphanede otur-muş, telsiz telefonundan Peter Porlock’un tanıdık numarasını çeviriyordu. Kendi sönük kişiliğini nice zamandır

1. Kadın Fransızca özentisiyle Cheatley’i böyle telaffuz ediyor. (Ed.N.)

2. (Fr.) Gerçekten de. (Ç.N.)

ayakta tutan servet ve şahsiyet arasındaki gizemli denklemin hiçbir yerde Cheatley’de olduğu kadar şevkle yüceltilmiyordu. George Watford’un büyük oğlu olan Peter, Sonny’nin hem en iyi arkadaşı hem de ziraat veya cinsellik üstüne sağduyulu bir öğüt istediği zaman güvenebileceği tek insandı. Koltuğunda arkasına yaslanan Sonny, Peter’ın Richfield’deki geniş odaları geçip en yakın telefona ulaşmasını bekledi. Bu arada, Parker’ın ancak uzun zaman sonra Poussin’e ait olduğunu doğrulayabildiği tablonun altındaki ocağı süzdü. Gerçi tablo, onu getirten dördüncü kontun zamanında da Poussin’e aitti ve Sonny’ye kalırsa hâlâ öyleydi, ama insan bir “uzman görüşü”ne ihtiyaç duyuyordu işte.

Peter, “Sonny?” diye gümbürdedi.

Sonny, “Peter!” diye yüksek sesle ona karşılık verdi. “Seni tekrar böldüğüm için kusura bakma.”

“Tam tersine, eski dostum, okuldaki eski yurt müdürünün duvarlara aval aval baksınlar diye gönderdiği Londralı Gey Bisikletçiler’e evi gezdirmekten kurtardın beni.”

“Yine köle gibi çalışıyorsun yani. Bu sabah gazetelerde yazılan saçmalıkları okuyunca sinirin daha da bozulacak: Yok ‘kırk bin dönümmüş...’ yok ‘beş yüz konukmuş...’ yok ‘Prenses Margaret’miş...’ yok ‘yılın davetiyemiş.’ Sanki bizi *paradan* yaratmışlar; halbuki Londralı Gey Bisikletçiler’le uğraşan senin de herkesten daha iyi bileceğin gibi, memlekette işler yürüsün diye sürekli çalışıp didinen biziz.”

“Televizyona çıktım da epey ses getirdi ya, geçen gün kiracılarımdan biri ne dese beğenirsin?” Peter her zaman ki köylü aksanını takındı. “Sizi televizyonda gördüm, lordum, yine yoksullara çatıyordunuz.’ Küstaha bak!”

“Aslında komik.”

“Yani çok düzgün adamdır gerçekten,” dedi Peter. “Ailesi üç yüz yıldır bizim kiracılarımız.”

“Bizde de öyleleri var. Bir aile yirmi kuşaktır yanımızda.”

Peter, “Onları mahkûm ettiğimiz şartları düşününce inanılmaz bir iradesizlik gösteriyorlar,” dedi hınzırca.

İki adam, televizyondaki ses getiren açıklamalarında en söylenmeyecek şeyin bu olduğu konusunda hemfikir, gürültüyle güldüler. Sonra Sonny ciddileşerek, “Seni aslında Cindy’yle ilgili şu iş için aradım,” dedi. Bridget onu tabii istemiyor, onu tanımadığımızı söylüyor, ama bu sabah David Windfall’la konuştum ve karısı hasta olduğu için Cindy’yi yanında getirmeyi kabul etti. Umarım ağzını sıkı tutar.”

“David Windfall mı? Şaka yapıyorsun!”

“Biliyorum, ama gerçeği anlatmaktansa onu görmeyi özlediğim yalanını attım; Tarihî Evler Derneği ve Kır-sal İngiltere’yi Koruma Kurulu’nun toplantısı diye uydurduğum onca buluşmada aslında Cindy’yi yatağa attığımı söyleyecek değilim ya?”

“İyi yapmışsın,” diye takdir etti Peter.

“Ama asıl mesele –ve senden bunu gizli tutmanı istediğimi söylememe gerek yok– asıl mesele Cindy’nin hamile olması.”

“Senden olduğuna emin misin?”

“O kesinlikle emin olduğunu söylüyor,” dedi Sonny.

Peter sadık bir arkadaş edasıyla, “Muhtemelen sana şantaj yapıyor,” diye yorum yaptı.

Alınır gibi olan Sonny, “Yo, yo, yo, hiç ilgisi yok,” dedi. “Esas konu şu: Bridget’la bir süredir karıkocalık ilişkisi içinde ‘birlikte’ olmadım ve şu anki yaşı düşünülürse, bir çocuk daha yapmaya kalkışmanın iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Ama bir oğlumun olmasını ne kadar istediğimi sen de biliyorsun ve düşündüm ki, eğer Cindy bir erkek çocuk doğurursa...” Peter’ın tepkisinden emin olmayan Sonny’nin sesi giderek zayıfladı.

“Yok artık. Ama oğlan mirasçı olacaksa onunla evlenmen gerekir,” dedi Peter. Sonra soylu bir metanet tonuyla, “Unvan sahibi olmanın bir bedeli de bu işte.”

Sonny, “Bu noktadan sonra Bridget’ı sepetlemenin büyük bir döneklık gibi görüneceğini ve kaçınılmaz olarak cinsel bir heves şeklinde yorumlanacağını biliyorum,” diye kabul etti, “ama Cheatley’ye karşı da bir sorumluluğum var.”

Boşanma işlemlerinin vaktinde tamamlanacağından hiç de emin olmayan Peter, “Ama masrafı bir düşünsene,” dedi. “Üstelik Cheaters için doğru kız Cindy mi?”

Sonny, “Buraya taze bir soluk getirecektir,” dedi hevesle. “Ayrıca, tüm mülkün vakfa bağlı olduğunu sen de biliyorsun.”

Peter, hastasının ameliyat olmasını öğütleyen bir hekimin ölçülü ağırbaşlılığıyla, “Bence biz en iyisi haftaya Buck’s’ta bir öğle yemeği yiyelim,” diye önerdi.

“İyi fikir. Akşama görüşürüz.”

“İple çekiyorum. Ha, aklıma gelmişken doğum günün kutlu olsun.”

Kitty Harrow taşradaki evinde, arkasında birkaç yastıkla yatakta uzanıyor, Kral Charles spanyelleri kat kat olmuş yatak örtüsünün büklümleri arasında saklanıyor, talan edilmiş kahvaltı tepsisi bitkin bir âşık gibi yanında terk edilmiş duruyordu. Pembe saten abajurun altındaki komodinin kakmalı yüzeyi birbirleriyle çelişen ilaç şişeleriyle doluydu. Eli, her sabah saat on birden öğle yemeği saatine, ya da bu sefer olduğu gibi, kuaförün –yeni çıkan saçların beyhude bir çabayla üstüne atıldığı kırılmış uçurumları tekrar yükseltmek üzere– geleceği saat yarımına kadar kesintisiz kullandığı telefonun üstündeydi. Kucağında açılmış olan kırmızı deri ciltli kocaman telefon defterinden Robin Parker’ın adını bulunca numarayı çevirdi ve sabırsızca beklemeye koyuldu.

Aksi bir ses, “Alo,” dedi.

Kitty, “Robin, hayatım,” diye cıvıldadı, “niye hâlâ burada değilsin? Bridget başıma dünyanın en korkunç insanlarını sarmışken sen, benim yegâne müttefikim, hâlâ Londra’dasın.”

Robin, “Dün akşam içkili bir partiye gitmem gerekiyordu,” diye nazlandı.

Kitty söylendi. “Cuma akşamı Londra’da parti mi? Hiç bu kadar cemiyete ters bir şey duymamıştım. İnsanlar düşüncesizlikten öte, artık zalim olmuşlar. Bugünlerde Londra’ya neredeyse hiç gitmiyorum.” Sonra sahiden acıklı bir ses tonuyla, “Tüm umudumu hafta sonlarına saklıyorum,” diye ekledi.

“Merak etme, imdadına yetişiyorum. Beş dakika içinde Paddington’a doğru yola çıkmam gerekiyor.”

“Tanrı’ya şükür, beni kurtarmaya geliyor sun. Dün akşam müstehcen bir telefon aldım.”

Robin, “Yine mi?” diye iç geçirdi.

“Ağza alınmaz rezil tekliflerde bulundu,” diye itiraf etti Kitty. “Ben de ona, ‘Genç adam, bunlardan herhangi birini yapmana müsaade etsem bile önce yüzünü görmem gerekir!’ deyip telefonu kapattım. Fakat ona cesaret verdiğimi düşünmüş olacak ki, hemen arkasından tekrar aradı. Akşamları telefonlara bizzat bakmak istiyorum; uşaklara haksızlık oluyor yoksa.”

Robin onu, “Sana da haksızlık oluyor,” diye uyardı.

Kitty, “Papaların klasik heykellerden koparıp Vatikan mahzenlerinde sakladıkları kamışlarla ilgili bana anlattıkların hâlâ aklımda,” diye homurdandı. “O telefon konuşmasının müstehcen *olmadığını* söyleyebilir misin?”

Robin kıkırdadı. “O sanat tarihiydi.”

“İnsanların aileleri beni nasıl büyüler, biliyorsun. Şimdi ne zaman onları ya da görüntünün altında sakladıkları karanlık sırları düşünsem, Vatikan mahzenlerinde

gizlenen sandıklar gözümde canlanıyor. Hayal gücümü bozdun. İnsanlar üstünde nasıl korkunç bir etkinin olduğunu biliyor musun?”

Robin, “Bu akşam yalnızca iffetli konulardan konuşacağım,” diye tehdit etti. “Ama artık bana müsaade; cidden istasyona gitmem gerekiyor.”

“Görüşürüz,” diye cilveyle konuştu Kitty, ama konuşma ihtiyacı o kadar baskındı ki, sır verir gibi eklemekten edemedi. “Geçen akşam George Watford’un –onun yüzünü en azından tanıyorum– bana ne anlattığını biliyor musun? Adres defterindeki insanların dörtte üçünün ölmüş olduklarını söyledi. Ona o kadar ruh hastası olmasın diye söyledim. Ama onun yaşında bundan doğal ne olabilir? Adam seksenlerini ortaladı neredeyse.”

“Hayatım, treni kaçıracam.”

Kitty, “Eskiden trene bindiğimde beni feci bir şekilde ateş basardı,” dedi düşünceli düşünceli, “ama sonra doktorum mucizevi bir hap verdi ve artık yolculuklarda mutlulukla süzülüyorum.”

Robin, “Eh, benim de artık koşarak süzülmem gerekecek,” diye feryat etti.

“Görüşürüz, canım, seni bir saniye bile oyalamayayım. Hadi, acele et, acele, acele.”

Laura Broghlie için yalnızlık varlığını tehdit eden bir şeydi. Bir hafta süren ilişkilerinde Patrick Melrose’a, öyle zamanlarda aklının “resmen boşaldığını” anlatmıştı. Beş dakika bile yalnız kalmak veya telefonda konuşmamak, bir aynanın karşısında ağır makyaj yapmıyorsa eğer, tahammül edebileceğinden de büyük bir boşluk anlamına geliyordu.

Patrick’in onu terk edişini atlatması yüzyıllar sürmüştü. Onu çok sevdiğinden değil –kullandığı insanları sevmeyi aklından geçirmezdi, kullanmayı bitirdiğinde

de zaten onlardan hoşlanmaya başlamak bayağı saçma olurdu— ama yeni bir âşık bulmanın *zahmetine* kim girecekti şimdi? Evli olması bazılarını caydırır, o da bunun onun açısından bir engel olmadığını açıklamak durumunda kalırdı. Angus Broghlie'yle evliydi Laura; ve kocası, eski İskoç töreleri gereğince kendine kısaca “Broghlie” deme ayrıcalığına sahipti. Aynı töre gereğince Laura da kendine “Madam Broghlie” diyebiliyor, ama bu hakkını nadiren kullanıyordu.

Âşiksiz geçen iki haftanın ardından Laura nihayet Patrick'in en yakın arkadaşı Johnny Hall'ı baştan çıkarmıştı. Gündüzleri çalıştığı için Johnny'yle olmak Patrick'le olmak kadar eğlenceli değildi. Fakat yine de sevgilisi bir gazeteci olarak sık sık “evde bir hikâye üstüne çalışabiliyor”, o zaman da bütün günü yatakta geçirebiliyorlardı.

Biraz örtülü bir sorgulamanın ardından Johnny'nin, onun Patrick'le olan ilişkisini henüz bilmediği anlaşılmış, Laura da ilişkilerini sır tutması için ondan söz almıştı. Patrick'in sesini çıkarmaması Laura'yı incitir miydi, bunu o da bilmiyordu, ama Patrick'i, Johnny'yle olan ilişkisinden ancak azami bir şaşkınlık yaratacağı zaman haberdar etmeye kararlıydı. Patrick'in onu, kişiliği hakkında çekinceleri olmakla birlikte, hâlâ seksi bulduğunu biliyordu. Ama ona bakılırsa Laura'nın kendisinin de kendi kişiliği hakkında çekinceleri vardı.

Telefon çalınca başını kaldırıp kıvrıla kıvrıla yatağın öbür yanına geçti.

Johnny, “Açma,” diye inledi, ama biraz önce Patrick'le konuşmak için odadan çıktığından, ısrar edecek durumda değildi, o yüzden bir sigara yakmakla yetindi.

Laura ona doğru dönüp dilini çıkardı ve ahizeyi kaldırırken saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Sonra bir anda ciddileşerek, “Alo,” dedi.

“Merhaba.”

“China! Tanrım, verdiğin parti *ne kadar* güzeldi öyle.” Bunu söylerken Laura burnunu başparmağıyla işaretparmağının arasına alıp gözlerini tavana kaldırmıştı. Johnny’yle partinin tahlilini daha önce yapmış ve bir hayal kırıklığı olduğuna hükmetmişlerdi.

China şüpheyle, “Gerçekten başarılı buldun mu?” diye sordu.

Laura, Johnny’ye doğru sırtıtarak, “Tabii ki hayatım, herkes bayıldı,” dedi.

“Ama herkes aşağıdaki odaya tıkıldı kaldı,” diye sızlandı China. “Hiç hoşuma gitmedi.”

Laura sırtüstü dönüp esnemesini bastırarak, “Kimse kendi partisini beğenmez zaten,” dedi anlayışla.

China artık yakarıyordu. “Ama sen gerçekten beğendin, öyle mi? Yalan söylemiyorsun?”

Önce parmaklarını, sonra bacaklarını, en son da gözlerini çaprazlayan Laura, “Söylemiyorum,” dedi. Derken, sessiz kahkahalarla kasılarak ve yatağı sarsarak ansızın ayaklarını havaya kaldırdı. Laura’nın çocukça tavırlarını şaşkınlık içinde izleyen Johnny, istemeden dahil olduğu alaycı komployu küçültücü bulsa da yanındaki çıplak bedenin hareketlerinden büyülenmişti. Arkasındaki yastıklara tekrar gömülerek açıklayıcı ayrıntıları tarlamaya girişti, ama saplantısının esrarını onaylamaktan başka bir işe yaramadı bu: belkemiğinin içe doğru kıvrıldığı yerdeki küçük kara ben, ön koldaki hayret verici gür, altın renkli tüyler, beyaz ayakların taraklı oluşu.

China, “Angus yanında mı?” diye sordu.

“Yok, İskoçya’dan doğruca partiye gelecek. Cheltenham’dan onu almam gerekiyor. Olacak şey mi, niye taksiye atlayıp gelmediğini anlamıyorum.”

“Tasarruf, tasarruf, tasarruf,” dedi China.

“Lafta adam gayet iyi, ama pratiğe gelince indirimli

gidiş dönüş biletinin dönüş kısmını iade alabiliyor mu, bunun gibi büyük meselelere fena halde takılıyor. İnsan müsrif bir âşığı özlüyor ister istemez.” Laura bunları söylerken bir dizini yana düşürdü.

Johnny sigarasından derin bir nefes alarak ona doğru gülümsedi.

China bir an duraksadı, sonra partisini metheden Laura’nın belki de samimi davranmadığını düşünerek, “Biliyor musun, Patrick Melrose’la bir ilişki yaşadığın şeklinde dedikodular var,” dedi.

Laura, ölümcül bir hastalığın adını telaffuz ediyor-muş gibi, “Patrick Melrose mu?” dedi. “Herhalde şaka yapıyorsun.” Kaşlarını kaldırarak Johnny’ye baktı ve ahizenin mikrofonunu eliyle örterek, “Patrick’le bir ilişkim varmış,” diye fısıldadı.

Bir kaşı kalkan Johnny sigarasını söndürdü.

Laura, “Sana bunu kim söyledi, Allah aşkına?” diye sordu China’ya.

“Aslında sana söylememeliyim ama Alexander Politsky.”

“Politsky mi? Onu tanımıyorum bile.”

“Ama seni tanıdığını düşünüyor.”

“Zavallı,” dedi Laura. “Bütün arkadaşlarını tanıyor-muş gibi yaparak seninle yakınlaşmak istiyordur, ondan.” Bu arada Johnny, Laura’nın önünde eğilip iki ayağını da yakalamış, bacaklarını usulca açıyordu.

China, “Ali Montague’den duyduğunu söyledi,” diye ısrar etti.

Laura irkilir gibi oldu. “Eh, demek ki yalan söylüyor,” diye iç geçirdi. Sonra tırnaklarını Johnny’nin koluna geçirerek, “Hem zaten Patrick Melrose’u çekici bulmuyorum ki,” diye ekledi.

“Neyse, onunla bir ilişkin olup olmadığını senden daha iyi bilecek değilim,” diye konuyu bağladı China.

“Ama olmadığına sevindim; bence çok üçkâğıtçı bir adam o...”

Laura, Johnny de duysun diye telefonu havaya kaldırdı. China, “Ayrıca,” diye devam etti, “Debbie’ye yaptıklarından dolayı ona hiç tahammülüm yok.”

Laura ahizeyi tekrar kulağına dayadı. Onu ensesinden ısırmaya yeltenen Johnny’ye doğru gülümseyerek, “İğrençti, değil mi?” dedi. Sonra China’nın davete yalnız geleceğini bildiği halde, “Peki sen kiminle geliyorsun?” diye sordu.

“Kimseyle gelmiyorum, ama Morgan Ballantine diye biri var.” China ismi telaffuz ederken Amerikan aksanı takınmaya çalıştı, ama beceremedi. “Adam orada olacaktı ve ben de ondan bayağı hoşlanıyorum. İki yüz kırk milyon dolar ve müthiş bir silah koleksiyonunu daha yeni miras almış diyorlar.” Sonra geçiştirir gibi ekledi. “Ama bu önemli değil, tabii, yani adam *gerçekten* tatlı.”

Rakamların ne kadar yanıltıcı olabileceğini acı bir tecrübeyle yakından bilen Laura, “İki yüz kırk milyon doları var da onu harcayacak mı?” diye sordu ve az önce nefesini kesen dokunuşları kolayca görmezden gelerek bir dirseği üstünde doğruldu. “Asıl mesele bu.” Johnny biraz meraktan, biraz da cinsel çabalarının o kadar büyük ve dikkat çekici bir meblağla rekabet edemeyeceği gerçeğini örtmek için durmuş ve eğilerek yaklaşmıştı.

China, “Doğrusunu istersen geçen gün bayağı çirkin bir şey söyledi,” diye itiraf etti.

Laura hevesle sordu. “Ne dedi?”

“Borç veremeyecek kadar zengin olduğunu söyledi. Bir arkadaşı batmış mı ne?”

Laura o özel, ciddi sesiyle, “Ona yaklaşma,” dedi. “Angus de hep öyle der. Özel uçaklarının olacağını filan düşünüyorsun, ama sonra bir bakmışsın, restoranda artan yemekleri paket yaptırıyor ya da *senin* yemek yapman gerektiğini ima ediyor. Tam bir kâbus.”

Fazla şey ifşa ettiğine canı sıkılan China, “Aklıma gelmişken,” dedi, “geçen akşam sen çıktıktan sonra çok güzel bir oyun oynadık. Herkes, başkalarından en az işitilebilecek sözleri tahmin etmeye çalıştı. Birisi Angus için ne dedi, biliyor musun? ‘İstakoz yemek istemediğine emin misin?’”

Laura soğuk bir edayla, “Çok komik,” dedi.

“Bu arada, nerede kalıyorsun?”

“Bossington-Lane diye birilerinde.”

China heyecanlandı. “Ben de. Senin arabanla beraber gidelim mi?”

“Tabii. İki buçuk gibi buraya gel, beraber yemeğe çıkarız.”

“Mükemmel. Görüşürüz o zaman.”

Laura, “Hoşça kal, canım,” diye cıvıladı, sonra, “aptal sığır,” diyerek telefonu kapattı.

Erkekler hayatı boyunca Cindy’nin etrafında pervane olmuş, kendi hayatları mahvolmasın diye Liliput’lular gibi onu iplerle bağlamaya çalışmışlarken, Cindy şimdi gönüllü olarak kendi bağlanmayı istiyordu.

Tatlı bir California aksanıyla, “Alo?” diye mırladı. “David Windfall’la konuşabilir miyim, lütfen?”

“Benim,” dedi David.

“Merhaba, ben Cindy Smith. Sonny bu akşam için sizinle konuştu galiba.”

David her zamankinden de koyu bir ahududu rengine dönerek, “Kesinlikle,” diye karşılık verdi.

Cindy teskin edici bir samimiyetle, “Sonny’yle Bridget’in davetiyesi var sizde umarım, bende hiç yok çünkü,” dedi.

“Benimki kasada,” dedi David. “Tedbirli olmakta fayda var.”

“Biliyorum, gayet değerli bir eşya.”

“Karım gibi davranmanız gerektiğini biliyorsunuz sanırım.”

“Ne kadar ileri gitmem gerekiyor?”

Aynı anda hem ürperen, hem terleyen, hem de kızaran David, bilinen özelliklerinden olan bir açık yürekliliğine sığındı. “Sadece güvenlikçileri geçene kadar.”

Cindy uysalca, “Siz nasıl isterseniz. Patron sizsiniz,” dedi.

“Nerede buluşalım?”

“Küçük Soddington Evi’nde bir süitim var. Orası Gloucestershire oluyor, değil mi?”

Sesi istediğinden daha tafralı çıkan David, “Eğer taşınmadıysa orada olmalı,” dedi.

Cindy kıkırdadı. “Sonny sizin bu kadar şakacı olduğunuzu söylememiştii. İsterseniz benim otelde birlikte yemek yiyebiliriz.”

Bridget’in onu dahil ettiği yemek davetinden yakasını kurtarmanın yollarını zaten aramaya başlamış olan David, “Harika,” dedi. “Sekiz olur mu?”

* * *

Tom Charles şehir dışına gitmek için bir araba çağır-mıştı. Müsrifçeydi, ama bavullarla trene binip oraya buraya gidecek yaşı geçmişti artık. Her zaman olduğu gibi Claridge’de kalacaktı, otelin en sevdiği özelliklerinden biri çay ve greyfurt suyundan ibaret olan kahvaltısını bitirirken ocakta ışıltıyla sönmeye yüz tutan odun ateşinin ışıltısıydı.

Şu an, IMF’deki günlerinden eski bir arkadaşı olan Harold Greene’in yanında kalmaya gidiyordu. Harold yanında smokin getirmesini, komşusunun doğum gününe gideceklerini söylemişti. Bu komşu hakkında bütün bilgileri almıştı Tom, ama tek hatırlayabildiği, onun zengin bir

“geçmiş”e sahip olan, ama şimdisiyle ilgili pek çok ayrıntı karanlıkta kalan şu İngilizlerden biri olduğuydu. Öyle “geçmiş”li tipler sizi haddinden fazla etkilemiyorsa “alın-gan” damgası yerdiniz, oysa dünyada hiçbir şey insanı de-dikodu, içki ve cinsel entrikalarla harcanan bir ömrü te-fekkür etmek kadar “alın-ganlıktan” uzak hissettiremezdi.

Buna karşılık Harold tam tersiydi; olaylara yön ve-ren şahsiyetlerdendi. Minnettar devlet başkanları ve dost senatörlerin Noel kartı listelerinde Tom gibi o da yer alı-yor, ama Tom’dan farklı olarak ve o yağmurlu adadaki herkes gibi, “geçmiş”li tipler için ayılıp bayılıyordu.

Tom ahizeyi alıp Anne Eisen’i aradı. Anne eski bir dostuydu ve Harold’a onunla birlikte gitmek için can atıyor, ama arabayı ona ne zaman göndereceğini bilmesi gerekiyordu. Numara meşgul çalınca Tom ahizeyi hiç bozuntuya vermeden yerine koydu ve kahvaltısıyla bir-likte istediği deste halindeki İngiliz ve Amerikan gazete-lerini okumaya döndü.

3

Tony Fowles renkler ve kumaşlar konusunda Bridget'in "mutlak bir dâhi" dediği bir adamdı. "Şu an kül renklerine âşık" olduğunu itiraf edince Bridget çadırın iç dekorasyonunu gri yapmayı kabul etmişti. Böyle iddialı bir yaklaşımla ilgili baştaki endişelerini de Tony'nin, Fransız büyükelçinin karısı Jacquelin d'Alantour hakkındaki "daima haklı, o yüzden de neredeyse hep *hatalı*" yorumu üstüne bir kenara bırakmıştı.

Bridget birinin haklıyken hatalı olduğu önermesinin nereye kadar geçerli olabileceğini merak etmiş, Tony'yi de o gri alanda kendine kılavuz edinmiş ve bağımlılığı o noktaya ulaşmıştı ki, artık onun fikri olmadan neredeyse sigara bile yakamaz hale gelmiş ve yemekte, yanında onu istediği için Sonny'yle tartışmıştı.

"O kepaze bücür değil yanında oturmak, yemeğe bile gelmemeli," demişti Sonny. "Yemeğe Prenses Margaret'in geldiğini ve orada olacak erkeklerin hepsinin, senin yanında oturmaya o çalçene züppeden daha fazla hakkı olduğunu söylememe gerek mi var?"

Hem çalçene de ne demekti? Ne demek olursa olsun, hem yol göstericisi hem soytarısı olan Tony'ye haksızlık ediyorlardı. Çünkü kimileri onun ne kadar komik olduğunu kabul etseler bile –bir ekmek ayaklanması sı-

rasında Lima sokaklarında, ellerinde kumaş toplarıyla nasıl koştuğunun hikâyesini dinleyenler gülmekten resmen kırılırlardı– bilgeliğini gözden kaçırabiliyorlardı.

İyi de neredeydi Tony? Onunla on birde buluşması gerekiyordu. Adamın tapınılası bir sürü özelliği olsa da, dakiklik onlardan biri değildi. Bridget çadırın içini kaplayan gri kadife artıklarını süzdü; Tony olmayınca özgüveni tekliyordu. Çadırın bir ucunu, Amerika'dan uçakla getirtilen kırk kişilik bir orkestranın yer alıp, Sonny'nin sevdiği “geleneksel New Orleans cazını” çalacağı devasa beyaz bir sahne kapatıyordu. Her köşede sanayi tipi ısıtıcılar gümbürdemesine rağmen içerisi hâlâ buz gibiydi.

Sonny, “Doğum günümün kasvetli şubat ayında değil, hazıranda olmasını ben de isterdim, ama insanın elinden bir şey gelmiyor işte,” demeyi severdi.

Kendi doğum gününü belirleyememenin aczinden olacak ki, Sonny ondan başka her şeyi planlamak için bağnazca bir arzu geliştirmişti. Bridget “sürpriz” olduğu gerekçesiyle onu çadırdan uzak tutmaya çalışmış, ama bu kelime Sonny için “terör saldırısı” ile aynı anlamı taşıdığından başarılı olamamıştı. Öte yandan, Londra sosyetesinden çam yarması genç bir kadının ölüm habercisi gibi bir kahkahayla ona ilettiği kadifenin dehşet verici maliyetini ondan saklayabilmişti. Kadın kadifenin “kırk bin, artı korkulan” a patladığını söylediğinde Bridget “korkulan” ın dekorasyonla ilgili teknik bir terim olduğunu sanmış, ama sonra Tony ona bunun KDV olduğunu açıklamıştı.

Tony aynı zamanda, turuncu renkli zambakların yumuşak gri bir fona karşı “olağanüstü bir etki” uyandıracığını söylemiş, ama şimdi kareli mavi önlükleriyle etrafta koşturan bir grup kadın zambakları düzenlerken, Bridget bunların kocaman bir kül yığını içinde sönmeye yüz tutmuş korlara daha çok benzediğini düşünmeden edemiyordu.

Böylesine aykırı bir düşüncenin tam aklına düştüğü bir sırada Tony, toprak, kül ve üzüm rengi bol bir kazak, güzelce ütülenmiş bir kot pantolon, beyaz çoraplar ve şaşırtıcı kalınlıkta tabanları olan kahverengi mokasenlerle çadıra daldı. Boğazında bir gıcık hissettiği veya hissettiğini sandığı için beyaz ipek bir eşarp sarınmıştı. Bridget, "Tony! Nihayet," dedi cüretle.

Bir elini göğsüne koyup dokunaklı bir edayla alnını buruşturan Tony, "Affedersin," diye homurdandı. "Galiba soğuk almışım."

"Ah canım, akşama katılamayacak kadar kötü değilsin umarım."

"Yaşam destek cihazına bağlasalar bile gelirim, hayatta kaçırmam. Sanatçılardan üretimlerinin dışında durup tırnaklarını kesmeleri filan beklenir, biliyorum," dedi Tony, gözlerini yapmacık bir kayıtsızlıkla tırnaklarına indirerek, "ama bence yaratım işi ancak canlı kumaşlarla doldurulduğunda biter."

Burada duraklayıp, son ilhamlarını çariçeye bildirmek üzere olan bir Rasputin'miş gibi, hipnotize edici bir yoğunlukla Bridget'a baktı ve onu temin etti. "Artık ne düşündüğünü biliyorum. Yeterince renk yok!"

Bridget ruhunun derinliklerine fener tutulmuş gibi hissetti. "Çiçekler umduğum kadar değiştirmedir içerisini," diye itiraf etti.

Tony bir kenarda uysalca çağrılmayı bekleyen bir grup görevliyi işaret ederek, "O yüzden de sana bunları getirdim," dedi. Görevliler iri karton kutularla çevriliydi.

Bridget, "Onlar nedir?" diye temkinle sordu.

Görevliler kutuları üstten açmaya başladılar. Hayal gücünün işleyişini anlatmaya her zaman dünden razı olan Tony, "Çadır diye düşündüm, direkler diye düşündüm, kurdeleler diye düşündüm. Sonunda bunları özel olarak yaptırmaya karar verdim," dedi ve heyecanına hâkim ola-

mayarak açıkladı. “Bahar bayramlarındaki kurdeleli şenlik direklerini hatırlatacak bu. Kül renginin parıltılı dokusuna karşı muhteşem duracak.”

Bridget “özel olarak yaptırmak” ifadesinin çok pahalı anlamına geldiğini biliyordu. Kutulardan birinin içine bakarak, “Kravat gibi görünüyorlar,” dedi.

Tony muzaffer bir edayla, “Aynen öyle,” dedi. “Sonny’yi yeşil ve turunculu nefes kesici bir kravatla gördüm. Bana onun askerî bir kravat olduğunu söyledi, ben de, İşte bu, diye düşündüm: turuncu, zambakları destekleyerek tüm iç mekânın havasını değiştirecek.” Tony’nin elleri yukarıdan yanlara doğru dalgalandı. “Kurdeleleri direğin tepesine tutturup çadırın kenarlarına bağlayacağız.” Bu sefer de elleri yandan aşağı doğru dalgalandı.

Zarif bale hareketlerini süzen Bridget başka seçeneği kalmadığına ikna oldu.

“Kulağa harika geliyor. Ama çabuk halledelim, fazla vaktimiz kalmadı.”

Tony sakince, “Sen bana bırak,” dedi.

Bir hizmetçi Bridget’a yaklaşıp ona telefon geldiğini haber verdi. Bridget, Tony’ye el sallayarak çadırdan aceleyle çıktı ve kırmızı halılı tünelden eve yöneldi. Çiçekçiler, yelken bezini destekleyen madenî yeşil kasnaklara gülümseyerek çepçevre sarmaşık çelenkleri doluyorlardı.

Şubat olduğu halde davetin evde verilmemesi aslında tuhaftı, ama Sonny, “Bridget’ın Londralı arkadaşları”nın “eşya”larını tehlikeye atacağından endişeliydi. Dedesi, büyükannesinin evi “beleşçiler, kulamparalar ve Yahudilerle” doldurduğundan yakınırdı hep ve Sonny bunu aklından çıkaramıyordu; adı geçen kesimler olmadan eğlenceli bir davet vermenin imkânsızlığını da biliyor, ama onları “eşya”larının arasına salmayı göze alamıyordu.

Bridget dekorundan arındırılmış salona girip telefonunu aldı.

“Alo?”

“Hayatım, nasılsın?”

“Aurora! Tanrı’ya şükür, sensin. Yine doğru dürüst tanımadığım birinin arayıp, Ne olur ailece partiye gelelim, diye yalvaracağından ödüm kopuyor.”

Aurora Donne ona ün kazandıran küçümseyici sesiyle, “İnsanlar ne *korkunç*, değil mi?” dedi. İri sulu gözleri ve krem rengi teniyle Charolais sığırlarının yumuşak güzelliğine sahipti Aurora, ama yalnız kendi yorumlarına sakladığı çirkin gülüşü daha çok sırtlanları andırıyordu. En samimi arkadaşı olmayı başardığı Bridget’in cömert ev sahipliğine karşılık, ona itici ve tutarsız bir özgüven aşılamıştı.

Sonny’nin eşyalarından birinin yerine konan cılız lokanta sandalyesine kurulan Bridget, “Kâbus gibi,” dedi. “Bazılarının arsızlığına inanamıyorum.”

“Bilmez miyim? Umarım güvenlik önlemlerini iyi almışsınızdır.”

“Aldık. Sonny bugün öğleden sonra bir futbol maçına gitmeleri gereken polisleri buraya getirtip her şeyi kontrol ettirdi. Onlar için güzel bir değişiklik olacak. Evin çevresinde bir halka oluşturacaklar. Artı, kapıları her zamanki görevliler tutacak; hatta ‘Gresham Güvenlik’ diye biri kendi telsizini telefonun başına bırakmış.”

“Soyluları ne kadar da büyütüyorlar,” dedi Aurora.

Bridget, “*Yapma*,” diye homurdandı. “Güzelim odalarımızdan ikisini özel bir dedektifle bir nedimeye bırakmak zorunda kaldık. Tam bir mekân israfı.”

Holden gelen bir çığlık sesiyle konuşmaları bölündü.

Bir kadın kuvvetli bir İskoç aksanıyla, “Sen ne pis bir kızsın böyle! Anne babanın başına dertten başka bir şey açmıyorsun,” diye bağırdı. “Prenses, elbiseni kirlettiğini öğrenirse ne diyecek? Pis çocuk!”

Bridget, “Ah, ah,” dedi Aurora’ya, “keşke Belinda’nın dadısı ona bu kadar ters davranmasa. Bana çok korkunç geliyor, ama ona bir şey söylemeye de cesaret edemiyorum.”

“Biliyorum,” dedi Aurora anlayışla, “Lucy’nin dadısı da beni dehşete düşürüyor. Herhalde insana kendi dadılarını hatırlatıyorlar da ondan.”

“Kişisel” bir dadı tecrübesi yaşamamış olan Bridget, Aurora’nın fikrine katılmamakla kendini ele verecek değildi. Ne olsa kendi durumunu telafi etmek için özel bir çaba göstermiş ve yedi yaşındaki Belinda’ya, eski usul kişisel bir dadı bulmuştu. Ajanstakiler ise yıllardır kayıtlarında bulunan o yaşlı şirret kadına öyle iyi bir yer buldukları için pek sevinmişlerdi.

“Beni ürküten öbür konu da bu akşam annemin gelecek olması,” dedi Bridget.

“Anneler bazen kusur bulmaya ne kadar meraklı oluyorlar, değil mi?”

Aslında annesinin onu memnun etmeye gereğinden de düşkün olduğunu düşünen Bridget, “Hem de nasıl,” dedi. Sonra vazifeşinas bir edayla iç geçirdi. “Artık gidip Belinda’nın gönlünü alsam iyi olacak.”

Aurora, “Ooo, pek şeker!” diye mırıldandı.

“Akşama görüşürüz, hayatım.” Neyse ki kadını başından savmıştı. Bridget’in yapacak bin bir işi olduğu yetmiyormuş gibi, son zamanlarda Aurora, deyim yerindeyse, görevinin bir gereği olarak (beş parası yoktu çünkü) özgüven dozlarından birini aşılayacağına, parti hazırlıklarını Bridget’in kendisinden daha iyi yürütebileceğini ima eder olmuştu.

Yukarı çıkıp Belinda’yı görmeye niyeti olmayan Bridget’in kızını mazeret gösterip sohbeti sonlandırması büyük münasebetsizlikti aslında. Kızını görecektir zamanı nadiren bulurdu Bridget. Belinda’yı erkek olmadığı ve

Sonny'yi vâriissiz kalma endişesine boğduğu için affedemiyordu. Yirmili yaşlarının başında defalarca kürtaj olan Bridget bunu takip eden on yılı bebek düşürerek geçirmişti. Ondan sonra doğum yapabilmenin sevinciyse çocuğun cinsiyetinin yanlış olması yüzünden kursağında kalmıştı. Doktor tekrar denemenin tehlikeli olacağını söylemişti ve Bridget artık kırk iki yaşında olduğu, Sonny de onunla yatmaya isteksiz davrandığı için tek çocukla yetinmesi gerektiği fikrine alışmaya başlamıştı.

On altı yıllık bir evliliğin ardından dış görünüşü şüphesiz bozulmuştu. Berrak mavi gözleri bulutlanmış, teninin mum ışığıyla aydınlanmışa benzeyen ışıltısı sö-nükleşmiş ve renkli kremlerle ancak kısmen parlatılabilir hale gelmiş, vaktiyle nice saplantıları biçimlendiren vücudunun hatları inatçı yağların birikimiyle bozulmuştu. Ne Sonny'yi aldatmaya gönlü olduğundan ne de onu baştan çıkarabildiğinden, bedenini bozulup çirkinleşmeye terk etmiş ve vaktinin gitgide daha çoğunu, kocasını başka yollardan hoşnut etmenin, daha doğrusu, –Sonny onun çabalarını kanıksadığı ve tüm dikkatiyle en küçük başarısızlıklarına odaklandığı için– onu gücendirmememnin yollarını bulmaya ayırır olmuştu.

Artık hazırlıklara dönmesi gerekiyordu; bir başka deyişle, bütün işler başkalarına havale edildiğinden, endişe etmeye dönmesi. Endişe etmeye karar verdiği ilk şey, yanındaki sehpa da duran telsizdi. Belli ki şaşkın bir güvenlik görevlisi unutmuştu. Bridget cihazı aldı ve merakla açtı. Gürültülü bir tıslamanın ardından ayarsız bir radyonunkine benzer cızırtılar geldi.

Bridget bu sesler karmaşasından bir şey çıkarabilir mi diye kalkıp odada dolaşmaya başladı. Gürültü bir çoğalıp bir azaldı, bazen tiz çığlıklar gibi şiddetlendi, ama boz kış göğünün altında ıslak bir beyazlıkla yükselen tentenin kararttığı pencerelere doğru yaklaşıncaya bir ses

geldi ya da gelir gibi oldu. Kulağını telsize iyice bastıran Bridget cızırtılı, fısıltılı bir konuşmayı seçebildi.

Karşı tarafta bir ses, “Esas konu şu: karıkoçalık ilişkisi içinde Bridget’la bir süredir birlikte olmadım...” dedi ve tekrar yitti. Bridget telsizi hırsla sarsarak pencereye daha da yaklaştı. Neler döndüğünü anlamıyordu. Nasıl oluyor da Sonny’nin konuşmasını dinleyebiliyordu? Ama onunla “birlikte” olmadığını söyleyebilecek bir başkası da yoktu.

Kelimeler tekrar seçilebilmeye başlayınca telsizi yeni bir merak ve korkuyla kulağına dayadı.

“Bu noktadan sonra Bridget’ı sepetlemenin... kaçınılmaz olarak... karşı da bir sorumluluğum var...” Konuşma yine parazit seslerine boğuldu. İğneli bir ısı dalgası Bridget’ın bütün bedenini yaladı geçti. Ne konuşulduğunu, nasıl alçakça bir dümen çevrildiğini mutlaka işitmeliydi. Sonny kiminle konuşuyordu? Peter olmalıydı. Ama ya o değilse? Ya Sonny ondan başka herkesle konuşuyorsa?

“Tüm mülkün vakfa bağlı olduğunu,” diye bir sesin ardından bir başka ses, “Haftaya... öğle yemeği,” dedi. Evet, bu Peter’dı. Yine cızırtı geldi, ardından, “Doğum günün kutlu olsun.”

Bridget pencere kenarındaki koltuğa çöktü. Elini kaldırıp telsizi az daha duvara çarpıyordu, ama sonra kolunu indirip yanından aşağı salıverdi.

Johnny, Adsız Uyuşturucu Bağımlıları'nın toplantılarına bir yıldan uzun bir süredir devam ediyordu. Açıklamakta kendisinin de zorlandığı bir heves ve tevazu dalgasıyla, cumartesi saat üçteki buluşmalarda kahve ve çay hazırlamaya gönüllü olmuştu. İçine bir çay poşeti ya da birkaç zerre çözünebilir kahve koyduğu beyaz plastik kupaları alanların çoğunu tanıyor, ama çoğu onun adını hatırladığı halde o, onlarınkini hatırlamakta zorlanıyor ve bu da onu utandırıyor.

Çayları da hazır ettikten sonra her zaman olduğu gibi, uzakta otururken konuşmak ya da toplantılarda önerilen deyişle “paylaşmak” daha güç olmasına rağmen, arka sırada bir yere kuruldu. “Koltuğu boşaltan” bağımlıdan olabildiğine uzak oturmanın verdiği bilinmezlik havası hoşuna gidiyordu. “Açılış konuşması”, yani bağımlılığın ve AUB'nin mahiyetini açıklayan “literatür”den seçkileri okuma merasimi, Johnny'nin neredeyse bir kulağından girip öbür kulağından çıkıyordu. Ön sırada oturan kızın güzel olup olmadığını anlamaya çalıştı, ama yeterince yandan göremediği için bir karara varamadı.

Sekreter, Angie denilen kadından koltuğa geçmesini istedi. Kadın güdük bacaklarına siyah streç pantolon geçirmiş, çökük bitkin suratının üçte ikisini saçlarıyla ört-

müştü. Çoğu zaman aile evini soymanın utancına veya park yeri bulmanın güçlüğüne takılıp kalan Chelsea bölgesindeki buluşmalara biraz cesaret katması için Kilburn'den davet edilmişti.

Angie, “kullanmaya”, yani uyuşturucu almaya “dönemin eğlencesi” olarak altmışlarda başladığını söyledi. “Eski kötü günler”e fazla takılmak istemediğini, ama resmin bütününe görebilmeleri için hangi şartlarda kullandığını gruba biraz anlatmak zorunda hissettiğini açıkladı. Kadın yarım saat sonra hâlâ yirmili yaşlardaki çılgınlıklarını anlatıyordu, ama son iki yıldır düzenli olarak gittiği toplantılardan derlediği birikime ve dinleyicilerin işine yarayabilecek kısma gelmesine belli ki daha çok vardı. Koltuk faslının nihayet sonuna geldiğinde, hâlâ “çok eksigi” olduğu şeklinde alçakgönüllü bir yorum yaptı. Toplantılar sayesinde tamamen kaçık olduğunu ve her şeye bağımlılık geliştirdiğini anlamış. Ayrıca “had safhada ilişki bağımlılığı” da varmış ve birçok “çocukluk meselesi” ile ilgili acilen kişisel danışmanlık hizmeti alması gerekiyormuş. “İlişkisi”, yani erkek arkadaşı, bir bağımlıyla yaşamının fazladan birçok huzursuzluğa sebebiyet verdiğini fark etmiş, böylece birlikte bir “ilişki danışmanı”na gitmeyi kararlaştırmışlar. Tedavi dramlarıyla zaten dolup taşan hayatındaki son heyecan dalgası buymuş ve bundan da yarar sağlayacağı konusunda büyük umutlar besliyormuş.

Sekreter, Angie'ye son derece minnettardı. Paylaştığı birçok şeyin kendisi için de anlamlı olduğunu söyledi. Kendi tecrübesi çok farklı olduğu için “kullanması” bakımından değil –kendisi hiç iğne yapmamış, eroin veya kokaine bağımlı olmamıştı–, “duygular” bakımından onunla “yüzde yüz özdeşleştiğini” açıkladı. Johnny'ye Angie'nin herhangi bir duygu anlattığını hatırlamıyor, onun yerine, toplantılara katılım göstermesini –çay yap-

maya gönüllü olmak gibi bir atılımdan sonra bile– epey zorlaştıran şüphecilğini bastırmaya çalışıyordu. Sözüne devam eden sekreter, kendisinin de çocukluk meseleleriyle çokça karşılaştığını ve son zamanlarda, çocukluğunda başına tatsız bir şey gelmemiş olmasına rağmen, ailesinin onu aslında sevecenliğiyle ezmiş olduğunu, onların anlayış ve cömertliğinden kopmanın kendisi için ciddi sorunlar yarattığını fark ettiğini söyledi.

Çınlayan bu sözleriyle sekreter toplantıyı öbürlerine açtı; “paylaşma” baskısı yüzünden Johnny’nin hoşlanmadığı bölüme gelmişlerdi. Bu bölümle ilgili sorun, Johnny’nin duyduğu derin mahcubiyet ve “iyileşme” diline gösterdiği direnç bir yana, paylaşma denen şeyin koltuğa geçen kişinin söyledikleriyle “özdeşleşme”yi esas alması gerektiği ve Johnny’nin söylenenleri neredeyse hiçbir zaman doğru dürüst hatırlayamamasıydı. O yüzden Johnny bir başkasının kendini özdeşleştirmesini ve Angie’nin koltuk faslında geçen ayrıntıları onun için özdeşleştirilebilir hale getirmesini bekledi. Fakat bir yandan bu da tehlikeli bir karardı, çünkü çoğu zaman katılımcılar, koltukta söylenmeyen şeylerle kendilerini özdeşleştiriyorlardı.

Salondan söz alan ilk kişi, “içindeki çocuğa ebeveynlik yaparak” kendini yetiştirmek zorunda kaldığını dile getirdi. Tanrı’nın izni –bu gönderme Johnny’yi hep irkiltirdi– ve Kardeşlik’in yardımıyla içindeki çocuk “güvenli bir çevrede” büyüyecekmiş. O da ilişkisiyle, yani kız arkadaşıyla sorunlar yaşıyormuş, ama Üçüncü Adım’ı tamamlayıp “geride bırakır” ise, sonunda her şeyin yoluna gireceğini umuyormuş. Sonuçlar onun elinde değilmiş, elinden ancak “ayak işleri” geliyormuş.

İkinci konuşmacı, “bütün Kilburn’ü imrendiren” damarları hakkında Angie’nin söyledikleriyle yüzde yüz özdeşleştiğini, çünkü vaktiyle kendi damarlarına da tüm

Wimbledon'un imrendiğini açıkladı. Herkes güldü. Gelelim, diye sözünü sürdürdü konuşmacı, bugünlerde normal tıbbi gerekçelerle doktora gittiği zaman vücudunun hiçbir yerinde damar bulamıyorlarmış. O da Dördüncü Adım'daymış, "derinlemesine bir ahlaki envanter çalışmasını korkusuzca yapıyor" imiş, o yüzden yakından bakılması gereken birçok mesele ortaya çıkıyormuş. Bir toplantıda birinin başarıdan korktuğunu işitmiş ve kendisinin de böyle bir sorunu olabileceğini düşünüyormuş. "İlişkisel sorunlar"ından birçoğunun "ailevi işlevsizlik"ten kaynaklandığını fark etmeye başladığı için şu an büyük acılar yaşıyormuş. Konuşmacı, kimsenin kendisini sevmeyeceğini hissettiğini, dolayısıyla kimseyi sevemediğini söyleyerek sözünü bitirirken, onun duygularla dolup taşıtığını gören komşusu, sırtını avutucu bir jestle sıvazladı.

Johnny gözlerini floresan lambalara ve köhne kilise bodrumunun beyaz strafor tavanına dikti. Keşke biri çıkıp da yaşadıklarını şu muğlak ve anlamsız jargonda değil, günlük dilde anlatsa ne olurdu? Hayaller kurmayı bıraktığı ve söz alıp almama konusunda tedirginliğinin giderek arttığı evreye giriyordu şimdi. İçinden açılış cümleleri kuruyor, şimdiye kadar söylenenlerle kendi söylemek istedikleri arasında zarif bağlantılar tasarlıyor, ama sonra yüreği küt küt atarak, söz hakkını kazanmaya yetecek bir atiklikle adını duyurmayı beceremiyordu. Patrick'in karşısında serinkanlılık gösterisi yapmak zorunda kaldığı zamanlar huzursuzluğu iyice artıyordu. Patrick, Johnny'nin AUB'de kullanılan şu aptal dile karşı hissettiği isyanı iyice kızıştırmış, ama öbür yandan, o dili kullanan diğerlerinin kavuşur göründükleri iç huzuruna olan ihtiyacını da şiddetlendirmişti. Johnny onunla baş başa yemek yemeyi kabul ettiğine pişman olmuştu; Patrick'in yakıcı eleştirileri, uyuşturucu nostaljisi ve stilize umutsuzlukları onu çoğu zaman tedirgin ediyor ve şaşkın bırakıyordu.

Şimdiki konuşmacı, literatürde bir yerde okuduğuna göre “istekli olmak” ile “hazır olmak” arasındaki farkı, koltukta otururken evden çıkmayı istediğimiz halde, şapka ve paltomuzu üstümüze almadan tam olarak hazır sayılamayacağımız örneğine benzetiyordu. Kardeşlik klişelerini kullanmasına bakılırsa, adamın bitirmek üzere olduğu ve –hem “yeni gelenler”i hem de onların “pozitif” dokunuşlara olan ihtiyaçlarını daima akılda tuttuklarını ileri süren iyileşme sürecindeki uysal bağımlıların âdetince– sözünü pozitif bir dokunuşla noktalamaya çalıştığı belliydi.

Zamanı gelmişti; Johnny şimdi hamlesini yapıp sözünü söylemeliydi.

Konuşmacı lafını neredeyse bitirmeden, “Benim adım Johnny,” diye atılıverdi. “Bağımlıyım.”

Gruptaki herkes koro halinde, “Merhaba, Johnny,” dediler.

“Bu akşam bir partiye gidiyorum ve etrafta bolca uyuşturucu olacağını bildiğim için konuşmak zorundayım. Parti büyük olacak ve sanırım kendimi tehdit altında hissediyorum. Bugün temiz kalma isteğimi teyit etmek için buradayım. Teşekkürler.”

Grup ağız birliğiyle, “Teşekkürler, Johnny,” diye karşılık verdi.

Başarmıştı, içini kemiren şeyi söylemişti. Komik, zeki veya ilginç bir şey diyememiş, ama bu buluşmalar ne kadar gülünç ve sıkıcı olursa olsun, hiç olmazsa birine katılmış olmanın akşamki davette ona bir şekilde uyuşturucudan uzak durma gücü vereceğini ve eğlenenin tadını biraz daha fazla çıkarabileceğini biliyordu.

Söz aldıktan sonra iyi niyetle ışıldayan Johnny, sıradaki konuşmacıyı toplantının başında devşirebildiğinden daha fazla anlayışla dinleyebildi.

Adı Pete olan bu konuşmacı, birisinin iyileşme süre-

cini ona “ipi koluna değil boğazına dolamak” olarak tarif ettiğini söylüyordu. Hafif gülüşmeler oldu. Uyuşturucu kullanırken yolda hiç düşünmeden karşıya geçiyor, bir arabanın altında kalıp kalmamayı umursamıyormuş, gelelim, iyileşme süreci başlayınca, trafikten ödö kopmaya (hafif gülüşmeler) ve bir yayageçidi bulmak için kilometrelerce, ama kilometrelerce yürümeye başlamış. Yine iyileşme sürecinde, hardal tozundan şekiller yapıyor ve kaşığına acaba fazla mı koyduğundan endişe ediyormuş (tek bir kıkırtı). İlişkisinden ayrıldığı için şu an “perişan” haldeymiş. Kız onun alabalık avcısı ya da ona benzer bir şey olmasını, o da kızın psikiyatri hemşiresi olmasını istiyormuş. Kız giderken, onun hâlâ “iki ayaklıların en iyisi” olduğunu düşündüğünü söylemiş. Bu yüzden kızın bir domuza âşık olduğu endişesine kapılmış (gülüşmeler). Ya da bir kırkayağa (kahkahalar). Utanç damarlarına basmaktan söz açılmışken! Geçen gün “On İkinci Adım Görevi”ne çıkmış, yani AUB merkezini telefonla arayan aktif bir bağımlıyı ziyarete gitmiş, adam berbat durumdaymış, ama açıkçası, diye itiraf etti Pete, adamın onun yerinde olma isteğinden fazla o, adamın yerinde olmak istemiş. Bu hastalığın sapkınlığı buymuş! Pete sözünü daha uslu bir üslupla bitirdi. “Bu programa dizlerim üstünde geldim ve bana öyle de kalmam öğütleniyor.” (Aşına homurtular ve takdir dolu bir, “Teşekkürler, Pete.”)

Pete’in arkasından konuşan Amerikalı kızın adı Sally’ydi. “Geceleri uyumak ve gündüzleri uyanık kalmak” buraya ilk geldiği zaman onun için “büyük bir mesele” imiş. Programdan istediği, “duvardan duvara özgürlük” imiş ve “Sevgi Dolu Yüce Bir Güç”ün yardımıyla bunu başarabileceğini biliyormuş. Noel’de, “içindeki çocuğu yüceltmek için” bir mim sanatçısına gitmiş. O zaman bu zamandır Kardeşlik’ten biriyle birlikte seyahat ediyormuş, çünkü

Birleşik Devletler’de de söyledikleri gibi, “Hasta olanlar birbirine tutunur.”

Grup Sally’ye de teşekkür ettikten sonra sekreter “Yeni Gelenler Bölümü”ne geçtiklerini ve katılımcılar buna saygı gösterirse memnun olacağını söyledi. Bu açıklamayı çoğu zaman, ya var olmayan ya da konuşamayacak kadar ürkek olan Yeni Gelen için kısa bir sessizlik takip ederdi. Dolayısıyla sessizliğin ardından son beş dakikayı “perişan durumda olan” ya da “sadece toplantıya ait olduğunu hissetmek isteyen” eskilerden biri işgal ederdi. Fakat bu sefer salonda, ağzını açmaya cüret eden gerçek bir Yeni Gelen çıktı.

Adının Dave olduğunu söyleyen adam ilk buluşmasındaymış ve şu toplantıların onu uyuşturucudan nasıl alıkoyacağını anlamıyormuş. Aslına bakılırsa biraz önce çıkmak üzereymiş, ama sonra birisi hardaldan, kaşıktan ve şekiller yapmaktan söz etmiş, oysa Dave, bunu sadece kendisinin yaptığını sanıyormuş ve aynısını bir başkasından duyunca bayağı şaşırmış. Parası yokmuş, üstelik herkese borcu olduğundan dışarı da çıkamıyormuş: Kafasının dumanlı olmamasının tek sebebi artık hırsızlık yapmaya takatinin olmamasıymış. Evinde hâlâ televizyon varmış, ama bu sefer cihazı uzaktan kontrol edebildiği kuruntusuna kapılmaya ve izlemekten korkmaya başlamış, çünkü önceki akşam televizyondaki adama gözlerini dikerken, ona ekran kendi kendine kararmış gibi gelmiş. Başka ne diyeceğini bilmiyormuş.

Sekreter, sıkıntılarıyla kendi ruhunu beslediği, “mesajı armağan etmek” ve “başkasına iletmek” için eşsiz bir fırsat bulduğu Yeni Gelenlere özellikle hitap ederek, müşfik bir sesle ona teşekkür etti; toplantıdan sonra biraz oyalanmasını ve insanlardan telefonlarını almasını öğütledi. Dave telefonunun kesik olduğunu söyledi. Büyülü “paylaşım”ın kuru sohbete dönüşerek bozulmasını-

dan çekinen sekreter kararlılıkla Dave'e doğru gülümsemi ve başka Yeni Gelen olup olmadığını sordu.

Johnny, biraz da kendine şaşıırarak, başına gelenlerden dolayı Dave'i önemsedini fark etti. Bu insanların, uyuşturucuya çaresizce bağımlı olan, onu saplantı haline getiren ve yıllar boyu başka bir şeyi düşünemez duruma düşen onun gibi insanların, hayatlarını birleştirmeleri konusunda ciddi bir umut besliyordu. Bunu yapmak için bu anlamsız jargonu kullanmak zorunda oluşları, bu bir zorunluluksa eğer, bir talihsizlikti ama umutlarını yitirmek için sebep değıl.

Sekreter, kimsenin acil bir paylaşım yapmaya ihtiyacı yoksa vakitlerinin tükendiğini söyledi. Kimse söz almayınca da ayağı kalktı ve kapanışı yapmak üzere Angie'den yardım istedi. Onunla birlikte herkes ayağı kalktı ve el ele tutuştu.

Angie, "Huzur Duası için bana katılmaz mısınız?" diye sordu ve, "'Tanrı' sözcüğünü, siz onu nasıl anlıyorsanız o anlamıyla kullanın," diye ekledi. Herkes hazır olunca ses verdi. "Tanrım, değıştiremeyeceğim şeyleri kabullenmem için bana huzur, elimden gelen şeyleri değıştirmem için bana güç, aradaki farkı bilmem için bana bilgelik ver."

Johnny her zaman olduğu gibi duasında kime sesleneceğini bilemedi. "Bağımlı kardeşleri" ile çene çaldığı bazı zamanlar "Üçüncü Adım'a takılıp kaldığını" kendi de kabul ediyordu. Üçüncü Adım, ondan iradesini ve hayatını "kendi anlayışındaki" Tanrı'ya emanet etmesini isteyen iddialı bir önermeydi.

Toplantının sonunda, Johnny'nin o âna kadar fark etmediğı Amanda Pratt yanına geldi. Amanda, Nicholas Pratt'ın en mantıklı karısından, bir diğerk deyişle, Bridget'la çıktığı sırada Nicholas'ın mahzun mahzun evlenme hayalleri kurduğu mavi kazaklı ve sade inci kolyeli general kerimesinden olma yirmi bir yaşındaki kızıydı.

Amanda'yı pek iyi tanımasa da ailesiyle ilgili bu ayrıntıyı bir şekilde öğrenmişti Johnny. Kız ondan sekiz yaş küçüktü ve Johnny'ye kalırsa uyuşturucu bağımlısı falan değildi; alt tarafı perhizine yardımcı olması için biraz kokain veya hap, uyumasına yardımcı olması için de birkaç uyku ilacı alan, ama en kötüsü de, bu acıklı şımarıklıkların tadı kaçmaya başladığında onlara bir son veren ruh hastası kadınlardan biriydi. Yirmili yaşlarının tamamını aynı hataları yineleyerek geçiren Johnny, yolun sonuna kendisinden önce veya yetersiz sebeplerle gelen herkese fena halde tepeden bakardı.

Amanda, Johnny'nin pek de hoşuna gitmeyecek kadar yüksek bir sesle, "Bu akşam büyük bir partiye gideceğini paylaştığında içimden kıs kıs güldüm," diyordu. "Cheatley olduğunu hemen anladım."

Cevabı zaten tahmin eden Johnny, "Sen de gidiyor musun?" diye sordu.

"Ha, tabii. Babam annemle evlenmeden hemen önce onunla çıktığı için Bridget üvey annem sayılır."

Amanda'ya bakan Johnny, güzel kızların hiç de çekici olmayabileceği gerçeğini bir kez daha hayretle idrak etti. Kızda bir kofluk ve yapışkanlık vardı, özünde bir eksiklik; o da bütün alımlılığını alıp götürüyordu.

Sohbeti noktalamayı uman Johnny, "Eh, o zaman akşam görüşürüz," dedi.

Johnny'nin kapanış tonlamasına aldırmayan Amanda, "Sen Patrick Melrose'la arkadaş değil miydin?" diye sordu.

"Evet."

Amanda kızgınlıkla, "Kardeşlik'e çamur atıp duruyormuş," dedi.

Dave'in içeride olup olmadığını anlamak için Amanda'nın omzu üstünden başka yerlere bakan Johnny, "Onu suçlayabilir misin?" diye iç geçirdi.

“Evet, onu suçluyorum. Hatta basbayağı zavallı buluyorum ve bana sorarsan bu ancak onun ne kadar hasta olduğunu gösteriyor: hasta olmasaydı Kardeşlik’e çamur atmaya gerek duymazdı.”

“İyileşme süreci”ndekilerin aynı şeyleri başka laflarla tekrar etme huyunu artık kanıksayan Johnny, “Muhtemelen haklısın,” dedi. “Ama bak ne diyeceğim, hemen çıkmazsam beni şehir dışına götürecek arabayı kaçıracağım.”

Amanda, “Akşam görüşürüz,” dedi bozuntuya vermeden. “Acil bir toplantı için sana ihtiyacım olabilir!”

“Ya. Orada olacağını bilmek güzel.”

5

Robin Parker, sahte Poussin tablolarını gerçeklerinden ayırt etmeye yarayan ama ne yazık ki sürücülüğünü iyileştirmeye yetmeyen kristal mercekli gözlüğünden bakınca, sefil büfeden küçücük bir cin tonik almak için çekmek zorunda kaldığı çile yetmezmiş gibi, “kendi” kompartımanına bir de yaşlı bir kadının kurulmuş olduğunu gördü. Şu trenlerdeki her şey sinirine dokunuyordu: plastik bardaklar, erguvan-turkuvaz döşemeler, dizel ve cansız deri kokusu ve şimdi de, Kraliçe’nin bile atmakta tereddüt etmeyeceği bir palto giymiş itici bir şahsiyetin işgaline uğrayan kompartımanı. Yaşlı kadının yerde bıraktığı akla ziyan uçuk mavi renkli dadı bavulunun güçlkle, dudaklarını bükerek yanından geçti. Vaktiyle söylediği gibi, modernlik denen korkunç cadıya karşıkahramanların kalkanı olarak gördüğü haftalık *Spectator* gazetesini aldı ve yanında çekici biriyle Zürih’ten ya da mümkünse Deauville’den Gloucestershire’a döndüğü özel bir uçak yolculuğunda olduğunu hayal etti. Charlbury ve Moreton-in-Marsh’tan geçerlerken, güya gazetesini okuyarak uçağın içindeki Ben Nicholsons eserleri hakkında zeki ve incelikli yorumlar yaptığı hülyalarına daldı.

Virginia Watson-Scott, gelen geçenlere engel olduğunu bildiği bavuluna doğru tedirgin bir bakış attı. Trene

en son bindiğinde nazik bir genç adam, yukarıdan nasıl indirileceğini düşünmeye gerek duymadan, bavulu bagaj rafına kaldırmıştı. Virginia kibarlığından bir şey diyememişti o zaman, ama Paddington'a yanaşırlarken yükün ağırlığı altında sendelediğini iyi hatırlıyordu. Her halükârda, karşısındaki komik görünümlü beyefendi en azından teklif edebilirdi.

Virginia davet için aldığı şarap rengi kadife elbiseyi sonunda yanına almamayı kararlaştırmıştı. Roddy sağken asla olmayacak bir şekilde cesaretini yitirmiş ve Sonny'yle Bridget'in daha önce yüz kere gördükleri ya da Cheatley'e daha sık davet edilse yüz kere daha görecekları eski gözde giysisini tercih etmişti.

Niçin daha fazla davet edilmediğini biliyordu elbette: Bridget ondan utanıyordu. Sonny her nasılsa hem kibar hem kaba davranmayı başarıyor, küçümsemesini gizleyemeyen eski usul centilmenliğin tüm gereklerini yerine getiriyordu. Virginia onun tavrına aldırış etmiyordu gerçi, ama kızı tarafından istenmediğini düşünmek duygularını incitiyordu. Eskiler hep yük olmak istemediklerini söylerler. Varsın desinler, o *yük olmak* istiyordu. Son boş odayı veya Sonny'nin sayısız kır evinden birini ona tahsis edeceklerinden değil. Adam mülkünün çokluğuyla ve bunun ne büyük bir sorumluluk olduğuyla böbürlenip dururdu.

Küçükken ne tatlı bir kızdı Bridget. Onu Nicholas Pratt denen şu canavar bozmuştu. Nasıl olduğunu Virginia da bilmiyordu, ama Bridget evdeki her şeyi eleştirmeye ve hayatı boyunca tanıdığı insanlara tepeden bakmaya başlamıştı. Virginia neyse ki Nicholas'ı bir kere görmüştü, o da adam Roddy'le onu operaya götürdüğündeydi. Sonrasında Virginia, Nicholas'ın hiç de kızlarına göre olmadığını Roddy'ye söylemiş, Roddy de Bridget'in akıllı olduğu ve artık kendi kararlarını verecek yaşa geldiği karşılığını vermişti.

“Aa, hadi ama,” dedi Caroline Porlock. “Erken gelip moral destekte bulunacağımıza söz vermiştik.”

Sabah Sonny’yle yaptığı konuşmadan sonraki sersemliğini hâlâ üstünden atamayan Peter Porlock, Moral destek mi? diye içinden geçirdi. Tam da Cheatley’nin ihtiyacı olan şey.

Uysal geyik ve yaşlı meşelerin önünden geçen bahçe yolunda ilerliyorlardı. Peter, gerçekten bir şatoda yaşadığını iddia edebilecek İngilizlerden biri olduğunu düşünüyor ve ses getiren televizyon programlarında bunu söylemenin uygun düşüp düşmeyeceğini merak ediyordu. Caroline, Subaru’yu bal renkli kapı sövelerinin arasından hafif bir uğultuyla geçirirken, Dengeler hesaba katılırsa muhtemelen uygun düşmez, diye kanaat getirdi.

Nicholas Pratt, Alantour’ların arabasında arka koltuğa rahat bir edayla oturmuştu. Dünya işte böyle izlenmeli, diye düşündü: bir limuzinin camlarından bakarak.

Kuzu kaburgası nefisti; o sabah Fransa’dan uçakla getirtilen peynirler leziz, 1970 Haut-Brion şarabı da, büyükelçinin tevazula yorum yaptığı üzere, “*très buvable*”¹ idi.

Jacqueline, kocası ev sahibesinin geçmişine aşinalık kazansın diye Bridget konusuna dönerek, “*Et la comtesse, est-elle bien née?*”² diye sordu.

Nicholas güçlü bir İngiliz aksanıyla, “*Pas du tout,*”³ dedi.

İngilizce konuşma diline hâkim olmakla övünen Jacques d’Alantour, “Kaymak tabakadan sayılmaz yani!” diye nida etti.

Jacqueline’in de pek kaymak tabaka sayılamayaca-

1. (Fr.) Gayet içilebilir. (Ç.N.)

2. (Fr.) Peki kontes soylu bir aileden mi geliyor? (Ç.N.)

3. (Fr.) Hiç de değil. (Ç.N.)

ğını düşünen Nicholas, onun toplumsal mevki düşkünlüğünün açlığa varan boyutlarını buna bağlıyordu. Annesi Lübnanlı bir silah tüccarının kızıyken, meçhul ve meteliksiz bir baron olan ve karısını ne babasının şımarttığı gibi şımartabilen ne de şıarmaktan kurtarabilen Philippe du Tant'la evlenmişti. Doğduğunda Jacqueline, Union des Banques Suisses kayıtlarında bir numaradan ibaretti. Annesinden miras aldığı sağlıklı sarı benzine ve yanlardan aşağı kıvrılan dudaklara ek olarak, babasının ona verdiği ürkütücü derecede iri bir burnu da vardı; fakat bundan daha önemlisi, küçük yaştan itibaren kadın bir vâris olarak şöhrete kavuşması ve birçok insanın onu canlanmış bir fotoğraf, ete kemiğe bürünmüş bir unvan ve kişilik kazanmış bir banka hesabı olarak görmesiydi.

Jacqueline, “Onunla o yüzden mi evlenmedin?” diye takıldı.

Nicholas gösterişle, “Bendeki *bien né*¹ ikisine de yeter,” dedi. “Ama eski snopluğumun kalmadığını sen de biliyorsun.”

Büyükelçi karar bildirir gibi parmağını kaldırdı. Yüzünde nükteli bir ifadeyle, “Sen iyi bir snopsun!” diye açıkladı.

“Snopluk çeşit çeşit,” dedi Jacqueline, “ve hepsini takdir etmek mümkün değil.”

Nicholas, “İnsan snopluğa son derece seçici bir gözle bakmalı,” diye ekledi.

Jacqueline, “Bazı tavırlar, mesela aptallara müsamaha etmemek veya sofraya pisboğazları istememek hiç de snopluk değil, bilakis sağduyulu olmaktır,” dedi.

“Bununla birlikte,” dedi kurnaz büyükelçi, “bazen sofrada pisboğazların da olması gerekir.”

1. (Fr.) Asalet. (Ç.N.)

Nicholas, telefonlarca çoktan ıskartaya çıkartılan diplomatların büyük devlet işleriyle uğraşan insanlara özgü üslubu hâlâ sürdürmelerine bir anlam veremiyordu. Bir keresinde Jacques d'Alantour'un, paltosunu bir tırabzanın üstüne katlayıp koyarak, İspanya Veraset Anlaşmazlığı'nda uzlaşmayı reddeden birinin olanca ciddiyetiyle, "Paltomu *buraya* bırakıyorum," diye açıkladığına şahit olmuştu. Sonra adam şapkasını yakındaki bir sandalyeye bırakmış ve işin içinde büyük bir incelik varmış gibi, anlaşmazlığa konu olan evliliğin tam olarak hangi şartlarda gerçekleşeceğiyle ilgili yine de bir mutabakata varılabileceğini ima ediyormuş gibi, "Ama şapkamı düşmesin diye *buraya* koyuyorum!" diye eklemişti.

Jacqueline, "Eğer masaya oturmuşlarsa pisboğaz olmaktan çıkmışlardır," diye müsamahayla sözü bağladı.

* * *

İnsanların gadre uğrattıklarından nefret ettikleri kuralına uygun olarak Sonny de, Peter'la yaptığı konuşmanın ertesinde Bridget'tan daha bir huylanmaya başladı ve onunla karşılaşmamak için çocuk odasına bile gitti.

Belinda, "Baba! Ne yapıyorsun burada!" diye sordu.

Sonny gür sesiyle, "En sevdiğim kızımı görmeye geldim," dedi.

Dadı, "Ne şanslı bir kızsın bak," dedi, "baban gibi meşgul bir adam, hem de böyle bir günde seni görmeye geliyor!"

"Teşekkür ederim, dadı. Bundan sonra ben ilgilenirim," dedi Sonny.

Dadı yaltaklanarak, "Evet, efendim," diye karşılık verdi.

Sonny ellerini ovuşturarak, "Ee," dedi, "neler yapıyorsun bakalım?"

“Kitap okuyorduk!”

“Ne hakkında?”

Belinda biraz mahcup bir edayla, “Bir okul gezisi hakkında,” dedi.

“Nereye gidiyorlar?”

“Balmumu müzesine.”

“Madame Tussauds’ya mı?”

“Evet; ve Tim’le Jane çok yaramazlar, geride kalıp saklanıyorlar ve akşam olunca balmumundan insanlar canlanıyor, gerçek insanlar gibi birbirleriyle dans ediyor ve çocuklarla arkadaş oluyorlar. Bana okur musun, baba, lütfen?”

Kafası karışan Sonny, “Ama daha şimdi okumadınız mı?” diye sordu.

Belinda, “Bu hikâyeyi çok seviyorum, hem sen okursan daha iyi. *Lütfen*,” diye yalvardı.

Sonny bir tarım fuarında konuşma yapması istenmiş gibi küçük bir reveransla, “Tabii okurum. Seve seve,” dedi. Madem çocuk odasına gelmişti, fırsattan istifade iyi bir izlenim bırakabilirdi. Hem Belinda’dan da pek hoşlanıyordu ve bunu göstermekten herhalde bir zarar gelmezdi. Düşünmesi ne kadar canavarca görünse de, gerçekçi olmak ve Cheatley’nin geleceği için plan yapmak zorundaydı. Çocuğun velayeti üstüne yaygara kopacak olursa dadı faydalı bir tanık olabilirdi. Sonuçta çocuk odasına yaptığı bu beklenmedik ziyaret kadının hafızasına mutlaka kazınacaktı. Sonny eski harap bir koltuğa kurulduktan sonra Belinda, ne kadar şanslı olduğuna inanmakta zorlanarak, babasının kucağına oturdu ve başını onun parlak kırmızı renkli yumuşak kaşmir kazağına yasladı.

Sonny, “Tim’le Jane’in sınıfındaki tüm çocuklar çok heyecanlıydılar,” diye gümbürdedi. “Bir geziyle Londra’ya gideceklerdi...”

Smokininin iç cebine ne olur ne olmaz diye bir-iki prezervatif sokuşturuveren David Windfall, karısına, “Gelememen ne kötü,” diye hayıflanıyordu.

Kocası gitsin diye sabırsızlanan Jane, “Eğlenmene bak, hayatım,” diye iç çekti.

İki prezervatif acaba yeter mi diye düşünen David, “Sensiz hiç de eğlenceli olmayacak,” dedi.

“Saçmalama, hayatım, anayola çıkana kadar beni unutmuş olursun.”

David bu iddiayı çürütme zahmetine girmede.

“Umarım yarın kendini daha iyi hissedersin. İlk iş seni arayacağım.”

“Sen bir meleksin,” dedi karısı. “Dikkatli git.”

Johnny arayıp yine de kendi arabasıyla gideceğini söyleyince Patrick hava kararmadan çıkabildiğine sevinerek Londra’dan tek başına ayrıldı. Eskiden partilere giderken kapıldığı telaşlı heyecana şimdi hayret ediyordu. O heyecan hiç gerçekleşmemiş bir umuda, hayatının filmi kusursuz bir büyüleyiciliğe kavuştuğunda endişelerinin son bulacağı ve kendini daha anlamlı hissedeceği umuduna bağlanmıştı. Oysa bunun işe yaraması için, güncesinin dolu sayfalarını bir yabancıнын karıştırmasına müsaade edip onun perspektifini kendi bakış açısının önüne geçirmesi; başkalarının başarılarıyla yeterince özdeşleşebilirse kendine ait bir başarıya ulaşma zahmetinden sıyrılabileceğine –gerçekte durum bambaşka olmakla birlikte– inanması gerekirdi. O mağrur telaş olmayınca kendi bilincinin dönen vantilatörü altında kıyıya vuruyor, korku ve pişmanlık dışında bir şey üretemez görünen beynine olabildiğince az oksijen gitmesi için yüzey-sel nefesler alıyordu.

Patrick, Iggy Pop’un “The Passenger” şarkısını üçüncü kez çalmaya başladı. Arabası, High Wycombe’un fab-

rikalarıyla evleri arasında asılı duran viyadüke doğru tepeden aşağı hızlandı. Müziğin etkisinden kurtulunca Patrick, sabahleyin unuttuğu rüyanın bir sahnesini hatırladı. İri bir Alman kurdunun asma kilitli bir kapıya atıldığını, kapının zangırtısını hayalinde canlandırabiliyordu. Patrick bir bahçeye paralel giden bir patikada yürüyor ve köpek, Fransız banliyölerinde sık sık bahçelerin sınırlarını belirlemek için kullanılan yeşil bir kümes telinin öbür yanından ona havlıyordu.

Araba viyadükü geçip tekrar tepeye vururken şarkının giriş bölümündeki gitar gümbürtüsü başlamıştı. Patrick, Iggy'ye eşlik etme hazırlığıyla suratını çarpıttı, ama bağırmaya başlarken, ezbere bildiği sözlerle yarım vuruş kadar erken girdi. Ve içi dumanla dolu olan araba, çöken karanlığa doğru hızla, akortsuzca ilerledi.

* * *

Laura'nın kendi kişiliğiyle ilgili tereddütlerinden biri de, bazen dairesinden çıkarken geliştirdiği takıntıydı. Öyle zamanlarda kapıdan geçemiyor, ya da geçtiğinde gerisin geri dönmek zorunda hissediyor, buna *mecbur* kalıyordu. Ve içeri adım attığı an, çantasında yitmiş ve unutulmuş eşyalar gün yüzüne çıkıyordu. Kedisi öldüğünden beri durum kötüleşmişti. Çıkmadan önce kedinin suyu ve maması olup olmadığına bakmak, hayvanın koridorda peşi sıra gelip gelmediğinden emin olmak ona iyi geliyordu.

China'yı az önce arabayı almaya göndermiş, mazeret olarak da yükünün uzağa götürülemeyecek kadar fazla olduğunu söylemişti ama gerçek sebep, evden çıkmasını kolaylaştıran o yatıştırıcı merasime China'nın şahit olmasını istememesiydi. Kapıdan geri geri çıkması –gülünçtü, gülünç olduğunu biliyordu– ve tam o sırada çerçevenin üstüne dokunması gerekiyordu. Bir kom-

şunun, ayakucunda böyle kollarını kaldırmış olarak çıkarken onu göreceği tehlikesi her zaman olduğundan, boş olup olmadığını anlamak için önce koridoru kolaçan ederdi Laura.

China, “Arabada bir oyun oynayabiliriz. Yemekte yanına oturmayı en istemediğimiz kişiyi tahmin etmeye çalışırız,” demişti.

Laura da, “Ama onu daha önce oynadık,” demişti.

“Ama başkaları için de oynayabiliriz.”

“Ha, bu hiç aklıma gelmedi,” demişti Laura.

Sokak kapısını kilitlerken, Neyse, diye düşündü, China’nın eski erkek arkadaşlarından biri de Johnny olduğuna göre, onun alışkanlıklarını ve China’nın onu ne kadar özlediğini sorarak kendisi yolda en azından biraz eğlenebilirdi.

Abartılı İngilizliğin altında Rus kökenli olması yatan Alexander Politsky, İngiltere’de “mirim” sözünü eski anlamıyla kullanan belki de son adamdı. Onu aynı zamanda ülkedeki en iyi ayakkabı koleksiyonunun sahibi olarak da tanımak mümkündü. Sözelimi, “babasının arkadaşı sayılabilecek, nonoş olduğunu *bağır*an hayranlık uyandırıcı yaşlı zengin bir sosyete beyefendisinin” ona hediye ettiği Birinci Dünya Savaşı’ndan kalma Lobb marka süvari çizmeleri vardı adamın; ama onları ancak sohbetlerde çizme veya ayakkabı bahsinin tesadüfen açıldığı özel hallerde çıkarıp gösterirdi.

Ali Montague’le birlikte Bossington-Lane’lere misafir gidiyorlardı. Bossington-Lane’leri kırk yıldır tanıyan Ali, Bill ve karısını, “Londra’da asla göremeyeceğin türden insanlar,” olarak tarif ediyor ve, “Tek kelimeyle dışarı çıkmıyorlar,” diyordu.

Bir keresinde birisi Bill’e, o güzelim malikânenin hâlâ onda mı olduğunu sormuş. “Güzelim malikâne mi?”

demiş Bill. “Oturduğumuz köhnemiş çöplüğü demek istiyorsan, evet.” Ali, “Bu arada,” diye sözünü sürdürdü, “Dempster’in bu akşamla ilgili yazdığı şeyi gördün mü? İngiltere’deki en iyi avcı, kırk bin dönüm ve Prenses Margaret hakkındaki onca malum saçmalıktan sonra Bridget, ‘Kocamın doğum gününü kutlamak için birkaç kişiyi davet ettim, hepsi bu,’ demiş. Kadın hiçbir şeyi tutturamıyor, ne dersin?”

Alexander, “İlhh,” diye homurdandı, “o kadına tahammül edemiyorum. Yani Prenses Margaret’in bana ahkâm kesmesine neredeyse aldırmadığımı söyleyebilirim, ki bu akşam da aynısını yapacağına şüphem yok...”

“Kendini şanslı saymalısın,” diye araya girdi Ali. “Biliyor musun, ben de galiba *hoşlanmadığım* insanların verdiği partileri tercih ediyorum.”

Alexander oralı olmadan, “Fakat,” diye devam etti, “Watson-Spot ya da kimin kızıysa artık, Bridget Gravesend’in bana ahkâm kesmesine müsaade etmeyeceğim.”

Ali, “Watson-Spot mu?” diye güldü. “Belki tuhaf gelecek ama babasını yıllar önce *hafiften* tanımıştım. Adı Roddy Watson-Scott’tu; tatlı bir adam olsa da fena halde aptal ve neşeli bir ikinci el araba satıcısıydı. Snop *olmadığımı* sen de bilirsin, ama o adamı gözden çıkarmak için snop olmaya gerek yok.

“Gördün mü?” dedi Politsky. “Ben de ikinci el araba satıcısı bir adamın kızının bana ahkâm kesmesini istemiyorum. Benim ailem Moskova’dan Kiev’e kendi arazileri üstünden giderlerdi.”

“Bana o yerleri boşuna anlatma. Kiev’in nerede olduğunu korkarım bilmiyorum.”

“Tek bilmen gereken, Moskova’dan çok uzakta olduğu,” diye özetledi Alexander. “Ama neyse, bana öyle geliyor ki, Cindy Smith meselesi yüzünden Bridget’in pabucu dama atılacak.”

“Benim anlamadığım şey, Cindy’nin niye Sonny’yi tercih ettiği.”

“Çünkü Sonny’nin dünyasına girmek istiyor.”

Ali, “Ya da Sonny’nin dünyasının *ona* girmesini istiyor,” dedi.

İki adam da gülümsedi.

Alexander şimdi aklına gelmiş gibi sordu. “Bu arada, akşam gece ayakkabılarını mı giyeceksin?”

Anne Eisen yumruk yaptığı elinin kenarıyla Jaguar’ın arka camını ovaladı, ama nafile; dışarıdaki bulaşık sis bana mısın demiyordu.

Şoför dikiz aynasından ayıplayarak baktı.

Tom, “Nerede olduğumuzu biliyor musun?” diye sordu.

Anne, “Biliyorum tabii,” dedi. “Aklımızı kaçırdığımız yerdeyiz.” Vurgusuz kelimelerin arasına eşit boşluklar koymuştu. “Tam ortasında. Gittiğimiz yerde bolca müzelik karakter, kendini beğenmiş küstah, mankafa, Ortaçağ hödüğü...”

“Harold bana Prenses Margaret’in geleceğini söyledi.”

“Ve şişko muhafazakârların.” Anne bu son maddeyi listesine memnuniyetle ekledi.

Jaguar sola dönüp, Elizabeth dönemine ait malikânenin ışıklarının siste seçilebildiği uzun bir bahçe yolunda ilerlemeye başladı. Hafta sonu onları ağırlayacak olan Harold Greene’in evine gelmişlerdi.

“Vay!” dedi Anne. “Şuna bak: Elli odanın ellisinin de perili olduğuna kalıbımı basarım.”

Yerden eskimiş deri valizini alan Tom pek de etkilenmemişti. “Tam Harold’a göre bir ev,” dedi, “ona şüphe yok. Genç ve dünyayı kurtarmakla meşgul olduğumuz yıllar önce Arlington’da da aynı böyle bir yerde oturuyordu.”

6

Bridget, annesine istasyondan bir taksiye binmesini ve endişe etmemesini, ücreti kendisinin ödeyeceğini söylemişti, ama Virginia Watson-Scott, Cheatley'ye ulaştığında para istemeye utandı ve on yedi pound'luk yol ücreti, bir pound da bahşış olmak üzere tutarın tamamını, hiç de yabana atılır bir miktar olmadığı halde, kendi ödedi.

Onu Bridget'in küçük oturma odasına buyur ettiklerinde Tony Fowles, "Orkideler roman yazabilseydi Isabel gibi yazarlardı," diyordu.

Bridget, Tony'nin sözleriyle feyizlendiği kanepeden iç çekerek kalktı. Aldığı sakinleştirici ilaç, Sonny'nin telefon konuşmasına kulak misafiri olmanın sarsıntısını dindirmeye yardımcı olmuştu; ayrıca ne kadar hâlâ biraz sersemlik hissetse de, alışkanlıklarıyla neyse ki kendini oyalayabiliyor ve Tony'nin zekâ dolu sohbetiyle dikkatini dağıtabiliyordu. Öte yandan, bu hoşnut edici kabiliyet, annesinin gelişini haksız ve fazladan bir yük olarak görmesine engel olmuyordu.

Annesine, "İyi hazırlandığımı sanıyordum," diye açıkladı, "ama hâlâ yapacak dünya kadar işim var. Tony Fowles'la tanışmış mıydın?"

Tony kalkıp el sıkıştı. "Tanıştığıma memnun oldum." Sessizlikten tedirgin olan Virginia, "Gerçek taşraya

çıkmağ güzel,” dedi. “Benim evimin etrafı inşaatla o kadar oldu ki.”

“Biliyorum” dedi Tony. “Ben de inek görmeye bayılıyorum, mesela. Sizce de çok doğal değiller mi?”

“Ah, evet, inekleri ben de seviyorum.”

“Fakat benim sıkıntım,” diye itiraf etti Tony, “estetikçe çok düşkün olmam. Bir çayıra dalıp onları düzene sokmak istiyorum. Sonra da evden bakınca mükemmel görünsünler diye onları oldukları yere yapıştırmak.”

Virginia, “Zavallı inekler, bundan hoşlanacaklarını sanmam,” deyip ardından Bridget’a döndü. “Belinda nerede?”

Bridget, “Herhalde çocuk odasındadır,” dedi. “Vakit biraz erken ama çay ister misin?”

Bridget’ın ondan çay saatinde gelmesini istediğini hatırlayan Virginia, “Önce Belinda’yı görmeyi tercih ederim,” diye karşılık verdi.

“Tamam, o zaman gidelim, çayı da çocuk odasında içeriz. Senin odan zaten aynı katta –Prens Margaret vesaire yüzünden maalesef çok kalabalığız–, o yüzden gitmişken odanı da sana göstereyim.”

“O zaman haydi-hop,” dedi Virginia. Bridget’ı deli eden bu sözü Roddy hep kullanırdı.

Bridget gayriihtiyari, “Ooff,” diye inledi, “ne olur şu lafı kullanma.”

“Roddy’den kapmış olmalıyım.”

“Biliyorum,” dedi Bridget. Spor ceket ve süvari pantolonu giymiş babasının sürücü eldivenlerini ellerine geçirirken, “O zaman haydi-hop,” demesini hayalinde canlandırabiliyordu. Gerçi Bridget ondan sadece ve sadece şefkat görmüş, ama bir kere utanmayı öğrendikten sonra bunu, adam öldükten sonra bile, huy edinmişti.

“Hadi çıkalım o halde,” diye iç geçirdi Bridget. Sonra Tony’ye, “Sen de bizimle geliyorsun, değil mi?” diye rica etti.

Tony selam durarak, “Başüstüne,” dedi. “Yoksa bunu da mı söylemek yasak?”

Bridget önleri sıra çocuk odasına doğru çıktı. “Fazla heyecanlı,” diye Belinda’yı azarlamakla meşgul olan dadı, misafirleri görünce paylamayı yarıda kesip saygı ve sitem karışımıyla, “Bir günde hem baba hem anne,” diye homurdana homurdana, aynı kattaki mutfakta çay yapmaya gitti.

Anneannesini seven Belinda, “Büyükanne!” diye atıldı. “Geleceğini bilmiyordum!”

Torununun böyle bir ihmali atlamamasından fazlasıyla memnun olan Virginia, “Sana kimse söylemedi mi?” diye sordu.

Tony’yle Bridget odanın karşı ucundaki eski püskü kanepeye geçtiler.

Tony otururken, “Güller,” dedi sitemle.

Virginia’nın dizinde oturan Belinda’nın, içinde şeker var mı diye anneannesinin çantasına bakmasını izleyen Bridget, “Birlikte ne kadar şekerler, değil mi?” diye sordu. Bir an o da aynı durumda kendini mutlu hissettiğini hatırlar gibi oldu.

Tony, “Çok şeker,” diye onayladı, “ya da şekerleme.”
“Seni yaşlı alaycı.”

Tony yaralı bir masumiyet ifadesi takındı. “Ben alaycı değilim,” diye sızlandı. “İnsanlar hırs ve kıskançlığın güdümündeysen bu benim suçum mu?”

Bridget, “Seni motive eden şey ne?” diye sordu.

Tony çekine çekine, “Şıklık,” dedi, sonra Bridget’ın bileğine pıt pıt vurarak, “Ve arkadaşlarıma duyduğum sevgi,” diye ekledi.

“Bana yağ çekme.”

Tony ağzını açarak, “Kim alaycı şimdi?” diye sordu.

Belinda en sevdiği şekerleme olan bir torba limonlu şekeri göstererek, “Bakın, büyükannem bana ne almış,” dedi ve annesine sordu, “Sen de ister misin?”

Bridget, “Ona şeker vermemelisin. Dişlerine çok zarar veriyor,” dedi Virginia’ya.

Virginia, “Sadece yüz gram kadar aldım,” dedi. “Küçükken onlara sen de bayılırdın.”

Dadının bir tepsi çayla gelmesini fırsat bilen Bridget, “Dadısı bunları hiç tasvip etmiyor, değil mi, dadı?” diye sordu.

Dadı konudan habersiz olduğu halde, “Ah, evet,” dedi.

“Şeker küçük kızların dişlerini çürütür,” dedi Bridget.

Düşmanının kim olduğunu sonunda öğrenen dadı, “Şeker mi?” diye haykırdı. “Pazarları hariç çocuk odasında şeker yasak!”

Belinda odanın kapısından koridora çıktı. “Artık çocuk odasında değilim,” diye seslendi.

Virginia gülmesini gizler gibi yaparak elini ağzına götürdü. “Sorun çıksın istememiştim,” dedi.

Belinda’nın asiliğini Bridget’in içten içte takdir ettiğini gören dadı işi kurnazlığa vurdu. “Ah, işte cin diye buna derim.”

Virginia torununun peşi sıra koridora çıktı. Tony kınayan gözlerle kadının üstündeki eski tüvit eteği süzdü. Hiç şık değildi. Bridget’in tavrından cesaret alarak Virginia’yı hor görebileceğine hükmetti; ama annesine daha vefalı olmadığı veya onu geride bırakacak kadar şık olmadığı için Bridget’ı hor görme zevkinden de kendini mahrum bırakmaksızın.

“Yeni bir etek alması için anneni alışverişe götürmelisin,” diye önerdi.

Bridget, “Kabalaşma,” dedi.

Tony, Bridget’in kızgınlığındaki zaafın kokusunu alabiliyordu. “O damalı vişne çürüğü başımı ağrıtıyor,” diye üstüne gitti.

Bridget, “Gerçekten fena,” diye kabul etti.

Dadı iki fincan çay ve bir tabak da çikolatalı bisküvi getirdi.

Belinda odaya dönerek, “Büyükanmem şekerleri benim için saklayacak,” dedi. “Benim de canım ektiğı zaman ondan isteyeceğim.”

Virginia, “Bize makul bir anlaşma gibi geldi,” diye açıkladı.

“Ayrıca akşam yemeğinden önce bana bir hikâye okuyacak,” diye ekledi Belinda.

Bridget unutmuş gibi, “Aa, sana söyleyecektim bak,” dedi, “seni Bossington-Lane’lerdeki yemeğe çağırdılar. Kadın konuklara ihtiyacımız var diye o kadar yaygara kopardılar ki, onları kıramadım. Prenses Margaret geleceğı için burası fazla resmî ve boğucu olur, orada çok daha rahat edersin. Onlar da komşularımız; çok tatlı insanlar.”

“Öyle mi? Eh, madem bana ihtiyaçları var...”

Bridget, “Sorun *olmaz*, değil mi?” diye sordu.

“Yo, yo,” dedi Virginia.

“Yani senin için daha iyi olur diye düşündüm, daha rahat edersin.”

“Evet, bence de orada daha rahat ederim.”

“Ama gerçekten gitmek istemiyorsan herhalde iptal edebilirim; bu saatten sonra onları çileden çıkarmak pa-hasına da olsa.”

“Yo, hayır. Gitmeyi çok isterim, sakın iptal etme. Onları şimdiden sevdim bile.” Virginia ayağı kalktı ve o kattaki öbür odalara açılan kapıya davrandı. “Bana bir saniye izin verebilir misiniz?”

Annesi çıktıktan sonra Bridget, “Becerebildim mi?” diye sordu Tony’ye.

“Oscar’ı hak ediyorsun.”

“Haince davrandığımı düşünmüyorsun, değil mi? Prenses, Sonny *ve* annemle aynı anda başa çıkabileceğimi sanmıyorum çünkü.”

Tony, “Doğru olanı yaptın,” diyerek Bridget’ı temin etti. “Öbür ikisinden birini Bossington-Lane’lere gönderecek halin yoktu sonuçta.”

“Haklısın, ama ne bileyim, annemi de düşünüyorum işte.”

“Orada kendini daha iyi hissedeceğine eminim. Annen tatlı bir kadın, ama pek...” Tony uygun kelimeyi arandı, “... sosyal biri sayılmaz, doğru mu?”

“Doğru. Şu prenses konusunun onu fena halde gereceğini biliyorum.”

Belinda gelip annesinin yanına oturarak, “Büyükan-nem bir şeye mi üzüldü?” diye sordu.

“Bunu da nereden çıkardın?”

“Az önce üzgün görünüyordu.”

Yaratıcılığı tutan Bridget, “Rahatladığı zaman yüzü öyle olur, ondandır,” dedi.

Virginia mendilini hırkasının kolundan içeri sokuş-turarak çocuk odasına döndü.

“Odalardan birinde bavulumu gördüm,” dedi neşey-le. “Orada mı kalacağım?”

Fincanını alıp çayını ağır ağır yudumlayan Bridget, “Hımm,” dedi. “Biraz küçük olduğu için kusura bakma, ama nasıl olsa bir geceliğine.”

İki-üç gün kalmayı uman Virginia, “Bir geceliğine mi?” diye sordu.

“Ev inanamayacağın kadar kalabalık. Herkesin üstünde büyük bir yük var.” Bridget az daha “uşakların üstünde” diyecekti, ama dadı yanlarındayken o lafı yutma-yı neyse ki akıl etmişti. “Belinda’nın yakınında olmak hoşuna gider diye düşündüm.”

“Ah, elbette,” dedi Virginia. “Bir gece yarısı şöleni düzenleyebiliriz.”

Kendini artık tutamayan dadı, “Gece yarısı şöleni mi?” diye atıldı. “*Benim* çocuk odamda olmaz!”

Tony gıcıklığına, “Çocuk odası Belinda’nın sanıyordum,” dedi.

“Burada sorumlu benim ve gece yarısı şölenlerine izin veremem.”

Bridget yatılı okula gitmeden önceki akşam annesinin onu neşelendirmek için düzenlediği gece yarısı şölenini hatırlayabiliyordu. Annesi, babasından saklanmaları gerektiğini söylemiş, ama sonradan anlaşılmıştı ki, babası her şeyden haberliymiş, hatta pastaları bile bizzat almaya gitmiş. Bu duygusal anıyı içini çekerek bastıran Bridget, evin önündeki araba sesleriyle yerinden kalktı. Çocuk odasının köşesindeki küçük pencerelerin birinden boynunu dışarı uzattı.

“Hay Allah, Alantour’lar gelmiş,” dedi. “Aşağı inip onları karşılasam iyi olacak. Tony, meleğim olur ve bana yardım eder misin?”

Tony, “Prenses Margaret için balo kıyafetimi giyme vakit bıraktığın sürece olur,” diye karşılık verdi.

Virginia, “Benim yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu.

“Yok, teşekkürler. Sen burada kalıp çantanı boşalt. Bossington-Lane’ler için sana taksi çağıracağım. Yedi buçuk civarında.” Bridget, Prenses Margaret’in içki için o saatten önce inmeyeceğini hesap ediyordu. “Benden tabii ki,” diye ekledi.

Virginia, Ah, Tanrım, diye içinden geçirdi, yine bir sürü para gidecek.

Patrick geç yer ayırttığı için kendisine Küçük Sod-
dington Evi'nin ek binasındaki bir oda uygun görülmüş-
t. Otel yönetimi, rezervasyonunu teyit eden mektupla
birlikte, sayvanlı bir karyola, yüksek mermer bir şömine
ve nefes kesen Cotswolds Tepeleri'nin manzarasına sa-
hip bir cumba penceresine yer verilen bir broşür gnder-
mişti ona. Patrick'in buyur edildiği tavanı eğimli odaysa
mutfak avlusunu görüyor ve içeride çay yapmaya yara-
yan takım taklavatın tümü, tek kullanımlık paketlerde
hazır kahve ve küçük kutularda uzun ömürlü süt bulu-
nuyordu. p kutusu, perdeler, yatak örtüleri, minderler
ve peetelikteki yanardöner minyatür ek desenleri
birbirinin aynıydı.

Patrick smokinini valizinden çıkarıp yatağın üstüne
attı, peşi sıra da kendi yattı. Komodinin üstündeki bar-
dağın altında, "Hayal kırıklığına uğramamanız için resto-
ranımızda önceden yer ayırtmanızı öneririz," diyen bir
not vardı. Hayatı boyunca hayal kırıklığına uğramamaya
alışan Patrick şu düsturu daha önce öğrenmediği için
kendine lanet okudu.

Hayal kırıklığına uğramamak için başka bir yol yok
muydu? zlmeyle başlamış ve hâlâ da zlmeyi sr-
drr görünen bir kimlikle sağlam bir zemin nasıl bula-

caktı? Fakat belki de böyle bir kimlik anlayışı tümünden yanlıştı. Belki de kimlik denen şey, bir temele oturması gereken bir yapı değil, merkezî bir akılla bir arada tutulması gereken bir kişileştirmeler dizisiydi ve o aklın, kişileştirmelerin tarihçesini bilen ve eylemle kişileştirme arasındaki ayrımı kaldıran bir vasıfta olması gerekiyordu.

Şişman Adam gibi göbeğini çıkarıp banyoya doğru badi badi yürüyen Patrick, “Kişileştirme, efendim, asla tasvip edebileceğim bir huy değil, nitekim Mösyö Escoffier’in de sonu...” diye başladı. Sonra durdu.

Bugünlerde kendinden duyduğu nefret, sıtmalılı bir bataklığın durgunluğuna saplanmıştı ve yirmili yaşlarının başındaki daha dramatik çözülmeye eşlik eden sataşkan karakterler kumpanyasını bazen Patrick kendisi de özlüyordu. Karakterlerden bazısını canlandırabiliyordu gerçi, ama bir vantrilok kuklası olmanın ıstırabını çok geçmeden nasıl unuttuysa ve o ıstırabın yerini nasıl –kimi tatsızlıkların duygusal bir yoğunlukla telafi edildiği bir döneme beslenen– nostalji aldıysa, onlar da hayatiyetlerini sanki öyle kaybetmişlerdi.

İçinde duş jelinin olduğu küçük paketi yırtmak için ağzını aralarken, *Kısasa Kısas*’tan “mutlak olan ölümdür” gibi tuhaf bir söz aklına geldi. Hayatın gerçek değerini kavramak için ondan ümidi kesmek gerektiği şeklindeki biraz sığ, biraz da derin fikirde bir doğruluk payı vardı belki. Ama öte yandan, belki de yoktu. Paketteki yeşil balçığı sıkan ve daha önceki düşünce silsilesini hatırlamaya çalışan Patrick, Peki ya şu merkezî akıl nedir ve ne kadar akıllıdır? diye kendi kendine sordu. Tecrübe adlı dağınık boncukları bir arada tutan iplik, yorumlama çabasından başka nedir? Öyle olunca da hayatın anlamı, insanın isteksiz boğazından kendine zorla yutturduğu herhangi bir şey olabilirdi.

Büyük filozof Victor Eisen en çok ihtiyaç duyduğu

anda neredeydi? Babasının küllerini almaya gittiği New York gezisinde Anne Eisen'in ona verdiği kusursuz, şüpheleri gideren *Olmak, Bilmek ve Yargı*'yı (yoksa *Düşünmek, Bilmek ve Yargı* mıydı?) nasıl geride bırakabilmişti?

New York'a yaptığı son ziyarette, yıllar önce babasının naaşını gördüğü cenaze evine gitmişti. Bina hiç de hatırladığı gibi değildi. Gri renkli taş diye bildiği cephe yumuşak kahverenkli tuğlaydı. Bina beklediğinden çok daha küçüktü ve merakla içeri girdiğinde, yerin siyah-beyaz damalı mermer olmadığını, danışma masasının da yerinde yeller estiğini görmüştü. Belki içeride değişiklik yapmışlardı, ama öyle olsa bile, çocukluktan hatırlanan ve geçen zamanla cüceleşen mekânlar gibi, boyutlar yanlıştı.

Fakat asıl tuhaflık, Patrick'in cenaze evine ait eski izlenimlerini değiştirmeye yanaşmamasıydı. Zamanla zihninde evrilen resmi, bu gelişinde karşılaştığı gerçekten daha inandırıcı bulmuştu. O hayal kırıcı binada cereyan eden hadiselerle daha uyumluydu o resim. Yorumlama çabasına, dağınık boncukları tutturmaya çalıştığı o ipliğe sadık kalması daha önemliydi.

İstemsiz anılar bile eski bir öykünün, bir zamanlar şüphesiz öykü olan bir şeyin tekrar gün yüzüne çıkmasından başka bir şey değildi. Öykü denemeyecek kadar anlık olan izlenimlerin bir anlamı yoktu. New York'a yaptığı aynı ziyarette, bir yol çalışmasının yanındaki, soğuk havaya buhar püskürten kırmızı-beyaz bir bacanın yanından geçmişti. Ona nostaljik ve anlamlı gelmişti bu, ama görüntüyü bir filminden mi, kitaptan mı, yoksa kendi hayatından mı hatırladığını çıkaramadığından, kapıldığı duygusal yoğunluk onu muallakta bırakmıştı. Yine aynı yürüyüşte, bir zamanlar yaşadığı adi bir otele bakacak olmuş, ama orasının artık otel olmadığını görmüştü. Hatırladığı şey artık orada olmamasına rağmen Patrick, yenilenen lobiye hiç mi hiç dikkate almaksızın, pala biçimli kravat iğnesi

takan ve onu, kız arkadaşı Natasha'ya otelde fahişelik yaptırmaya çalışmakla suçlayan İtalyan'ı; yorgun gözlerdeki çatallı kılcal damarlar gibi karalanmış kırmızı çizgileri olan histerik duvar kâğıtlarını hayal etmeyi sürdürmüştü.

Anılardaki kurmacanın boyutlarını kabul etmekten ve bu kurmacanın, asıl olanların daha yavan bir şekilde temsil ettiği gerçeğin hizmetinde olmasını ummaktan başka ne yapabilirdi?

Çocukluğunun çoğunu geçirdiği Lacoste'taki evin birkaç üzüm bağı ötesinde pis bir varoş vardı artık. Evin eski mobilyaları satılmış ve kullanılmayan kuyusu doldurulup kapatılmıştı. İncir ağaçlarının pürüzsüz gri gövdesine karşı parlak, pürüzsüz bir yeşille duran ağaç kurbağaları bile zehirlenmiş, üreme alanlarından mahrum bırakılmış, yok olmuşlardı. Patrick çatlamış tараçada dikilip yeni otoyolun uğultusuna kulak kabartırken sırtlarındaki kireçtaşı kayalıkların buğulu akışkanlığından doğan suratları hayal etmeye çalışır, ama muhayyel şekiller inatla saklanırdı. Fakat gekolar hâlâ tavanlarda, çatı saçaklarının altında geziniyor ve tatilde olmanın rahatlatan havası her seferinde, çalışan bir motorun uzak bir yüzeydeki bir kadeh cini titreştirmesi gibi, çözülmemiş bir şiddetin sarsıntılarıyla bozuluyordu. Bazı şeyler asla yakasını bırakmıyordu.

Telefon çaldı; düşüncelerinin bölünmesine sevinen Patrick ahizeyi hemen kaldırdı. Johnny geldiğini haber veriyor ve sekiz buçukta barda buluşmayı öneriyordu. Patrick tamam dedi ve düşüncelerinin hamster çarkından kurtulmuş olarak, banyoya gidip açık olan suyu kapattı.

Banyodan kızarmış ve ısınmış olarak çıkan David Windfall, bacaklarının basıncından sucuk zarı gibi gerilen smokininin pantolonuna güçlükle girdi.  st dudağı ve alnını boyuna ter basıyordu. Aynada kendine bakarak

terini sildi; tansiyonu yükselmiş bir suaygırı gibi görünmesine rağmen kendinden hoşnuttu.

Cindy Smith'le akşam yemeği yiyecekti. Kadın seksiliği ve güzelliğiyle dünyada nam salmıştı, ama David bundan yılacak değildi; sonuçta o da çekici, kültürlü ve elbette ki, İngiliz'di. Windfall ailesi, diye kendini temin etti, Miss Smith daha dünya sahnesine çıkmadan yüzyıllar önce Cumbria vilayetinde kudretini hissettirmeye başlamıştı. Bu arada David, dar gelen gömleğini şimdiden ter içindeki boynuna kadar iliklemeyle meşguldü. Karısı, incelik giyebilir umuduyla hâlâ ona yaka ölçüsü kırk dört santimlik gömlekler alıyordu. Ve bu numara David'i o kadar kızdırıyordu ki, kadın pekâlâ hasta olmayı, evde kalmayı ve eğer her şey yolunda giderse, aldatılmayı hak ediyordu.

Mrs. Bossington-Lane'e, onların yemeğine katılamayacağını hâlâ haber vermemişti. Papyonuyla kendini boğarken, en iyisinin partide onu arayıp bulmak ve arabasının bozulduğunu söylemek olduğuna kanaat getirdi. Tanıdığı başka kimsenin otelde yemek yemeyeceğini ummaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Fakat belki bu kaygıdan yararlanarak Cindy'yi odasında yemek yemeye ikna da edebilirdi. David giyinirken oflayıp pıfluyor, ama düşünceleri iyimserlikten vazgeçmiyordu.

Otel broşüründe reklam edilen muhteşem yatak odasını Cindy Smith tutmuştu. Ona süit olduğunu söylemişler ama oda, ayrı bir oturma alanı olmayan büyükçe bir yatak odasından ibaret çıkmıştı. O eski İngiliz evleri ne kadar rahatsızdı. Cheatley'nin sadece dışarıdan çekilmiş bir fotoğrafını görmüştü; sahiden büyük görünüyordu, ama yerden ısıtması ve çok sayıda özel banyosu olsa iyi olurdu, yoksa Gravesend'in bağımsız ve zengin dul kontesi olma tasarısı onu bile yıldırabilirdi.

Cindy uzun vadeli düşünüyor ve iki-üç yıl sonrasına bakıyordu. Güzellik geçiciydi ve kendini dine vermeye de hazır değildi. Buna karşılık, kozmetikle sonsuzluk arasında bir yerde bulunan para iyi bir çözüm sayılırdı. Hem Sonny'den de ciddi ciddi hoşlanıyordu. Adam sevimli sayılırdı; görünüş bakımından değil, Tanrım hayır, ama aristokratik bakımdan sevimliydi, filminden çıkmış tipler gibi eski moda bir tarzda sevimliydi.

Geçen yıl Paris'te bütün modeller, Lotti Otelindeki süitine –işte süit diye ona denirdi– gelmişler ve korkup kaçan bir çift hariç, herkes orgazm olma numarası yapmış, Cindy'yi En İyi Orgazm Numaracısı seçmişlerdi. Şampanya şişesini Oscar Ödülü yerine koymuşlardı ve Cindy yaptığı tören konuşmasında, başarısını borçlu olduğu bütün erkeklere teşekkür etmişti. Keşke Sonny'yle ilişkisinin evliliğe doğru ilerlediğini öngörüp orada onun da adını anmasaydı. Tüh!

Biraz fazla alkollü olduğu için listeye babasının da adını eklemekle hata etmiş olmalıydı, çünkü öbür kızların hepsi sessizliğe gömülmüş ve ondan sonra da işin eğlencesi kalmamıştı.

Patrick aşağıya Johnny'den önce indi ve barda bir bardak madensuyu ısmarladı. Yakındaki bir masada iki orta yaşlı çift oturuyordu. Barda ondan başka bir kişi daha vardı, o da kollarını kavuşturmuş olarak kapıya doğru bakan, yüzü kıpkırmızı kesilmiş ve belli ki Sonny'nin partisine giden smokinli bir adamdı.

Patrick içeceğini alıp salonun köşesindeki kitap dizili küçük bir nişe doğru gitti. Rafları tararken *Kırgın Bir Adamın Güncesi* isimli bir kitap gözüne çarptı; yanında *Kırgın Bir Adamın Diğer Günceleri* diye aynı kitabın ikinci cildi, son olarak, yine aynı yazara ait, *Hayatın Tadını Çıkarmak* başlıklı üçüncü cildi vardı. Meslek hayatına

böyle parlak bir başlangıç yapan biri sonradan *Hayatın Tadını Çıkarmak* diye bir kitap nasıl yazardı? Patrick o rencide edici üçüncü cildi raftan alıp karşısına çıkan ilk cümleyi okudu: “Filvaki, bir martının uçuşu And Dağları kadar ihtişamlıdır!”

Patrick, “Filvaki,” diye mırıldandı.

“Merhaba.”

Patrick kitaptan başını kaldırdı. “Merhaba, Johnny. Bak, *Hayatın Tadını Çıkarmak* diye bir kitap buldum.”

Nişte Patrick’in karşısına oturan Johnny, “İlginç,” dedi.

“Odama götürüp yarın okuyacağım. Belki hayatımı kurtarır. Şaka bir yana, insanlar niye hep ellerinden kaçan mutluluğa bu kadar takılıyorlar, anlamıyorum; halbuki öfke gibi, kıskançlık gibi, tikslenme gibi cana can katan başka tecrübeler de var.”

Johnny, “Mutlu olmak istemiyor musun?” diye sordu.

Patrick gülümsedi. “Eh, bunu *böyle* ifade edeceksen.”

“Kabul et, sen de herkes gibisin.”

Patrick, “Şansını zorlama,” diye Johnny’yi uyardı.

Bir garson gelip, “Beyler, bu akşam yemek için bizde misiniz?” diye sordu.

Johnny, “Evet,” diyerek bir menü aldı, bir diğerini de garsonun ulaşamayacağı kadar nişin derinliklerinde olan Patrick’e uzattı.

Otuz yıldır sakladığı sırları Johnny’ye anlatma kararından dolayı huzursuzluğu giderek artan Patrick, “Ben de, ‘Bu akşam ölmek için bizde misiniz?’ diye sorduğunu sandım,” diye itiraf etti.

“Belki de öyle demiştir. Menüye henüz bakmadık.”

Menüde göz gezdiren Patrick, “Galiba bu akşam ‘gençler’ uyuşturucu alacak,” diye iç geçirdi.

“Ekstazi: bağımlılık yapmayan kafa.”

Patrick, “Bana istersen eski kafalı diyebilirsin,” diye

sesini yükseltti, “ama bağımlılık yapmayan uyuşturucunun tınısı hoşuma gitmiyor.”

Johnny, Patrick’le eski gevezeliklerine dönmekten rahatsızdı. Kendini koparması gereken “eski çağrışımların” ta kendisiydi bunlar, ama elinden ne gelirdi? İyi bir dosttu Patrick ve onun bu kadar mutsuz olmasını istemiyordu.

Tütsülenmiş somonda karar kıldıktan sonra, “Sence niye bir türlü hoşnut olamıyoruz?” diye sordu.

Patrick, “Bilmiyorum,” diye yalan söyledi. “Soğan çorbasıyla geleneksek İngiliz keçi peyniri salatası arasında kaldım. Bir keresinde bir terapist benim ‘depresyon üstüne depresyon’dan mustarip olduğumu söylemişti.”

Johnny menüyü kapatarak, “Eh, en azından baştaki depresyonun üstüne çıkmışsın,” dedi.

Patrick gülümsedi. “Kesinlikle. Son dileği idam mangasına ateş emrini kendi vermek olan Strasburg haininin üstüne çıkamayız herhalde. İsa aşkına! Şu kıza bak!” Yarı yaslı bir heyecan dalgasıyla neredeyse çılgılık atmıştı Patrick.

“Şu manken değil mi o; neydi adı?”

“Ha, evet. Neyse, artık en azından düzemeyeceğim bir kadını kafaya takabilirim,” dedi Patrick. “Saplantılar depresyonu dağıtır: psikodinamiğin üçüncü yasası.”

“Öbürleri ne?”

“İnsanların gadre uğrattıklarından nefret etmeleri ve talihsizliğe kurban gidenleri küçümsemeleri, bir de... onu yerken düşüneyim.”

“Ben talihsizliğe kurban gidenleri küçümsemem ki,” dedi Johnny. “Benim endişem, talihsizliğin bulaşıcı olması; onun hak edildiğine gizlice inananlardan değilim.”

“Şu kadına bak; Valentino elbisesinin kafesinde kıvranıyor, doğal ortamına salıverilmesi için can atıyor.”

“Sakinleş, muhtemelen frijittir.”

“Mahsuru yok,” dedi Patrick. “Ben de o kadar uzun zamandır sevişmiyorum ki, boynun alt taraflarında uzak, gri bir alanda cereyan etmesi hariç neye benzediğini artık hatırlamıyorum.”

“Orası gri değil ki.”

“Bak, nasıl görüldüğünü bile hatırlamıyorum, ama bazen bedenimle hastalık veya bağımlılık dışında bir ilişki kurmanın da iyi olacağını düşünmüyor değilim.”

Johnny, “İş ve aşka ne dersin?” diye sordu.

Patrick, “Bana işi sormanın hiç de adil olmadığını sen de biliyorsun,” dedi sitemle, “ama aşkla ilgili tecrübe mi sorarsan, birinin kırık kalbimi onarabileceğini düşününce heyecanlandığımı ve onaramayacağını anladığımda da kızdığımı söyleyebilirim. Sonra işin içine iktisat giriyor ve kalbimi deşen mücevherli hançerlerin yerini gitgide körelen çakılar alıyor.”

“Debbie’nin kırık kalbini onarmasını mı beklemiştin?”

“Tabii, ama biz bir yara sargısını sırayla kullanan iki insan gibiydik; ve korkarım sıra ona geldiğinde bunun süresi çok daha kısa oluyordu. Artık kimseyi suçlamıyorum; çoğu zaman haklı olarak kendimi suçluyorum...” Patrick durakladı. “Sadece birini tanımak ve kendini başkalarına anlatmak için o kadar vakit harcamak gerektiğine, sonra da bunun bilgisinin hiçbir işe yaramamasına üzülüyorum.”

“Üzgün olmayı nefret etmeye tercih mi edersin peki?”

“Az bir farkla evet. Nefret etmek biraz zamanımı aldı. Debbie’yle çıktığımızda olayları daha berrak gördüğümü sanırdım. Onun da kafası karışık, benim de kafam karışık, diye düşünürdüm, ama en azından benimkinin nasıl bir karışıklık olduğunu biliyorum.”

Johnny, “Aman ne önemli,” diye yorum yaptı.

Patrick iç çekti. “Evet, çok. İnsan sebat etmenin soy-luluk mu aptallık mı olduğunu anlayana kadar iş işten

geçiyor. Çoğu kişi ya biriyle çok uzun beraber olmaktan pişmanlık duyuyor, ya da onu çok kolay kaybetmekten. Ben aynı konu hakkında aynı anda iki şekilde de hissetmeyi beceriyorum.”

“Aferin sana.”

Patrick alkış tufanını dindirmek ister gibi ellerini kaldırdı.

Onun açık tavrını şaşkınlıkla izleyen Johnny, “Peki kalbin niye kırık madem?” diye sordu.

Soruyu duymazdan gelen Patrick, “Bazı kadınlar,” dedi, “eğer şanslıysan, sende anestezi etkisi uyandırır veya kendini acemice kesip biçmeni izlemen için sana ayna olurlar; ama çoğu eski yaraları açmaktan başka bir işe yaramaz.” Madensuyundan iri bir yudum aldı. “Dinle, sana söylemek istediğim bir şey var.”

Bir garson hevesle, “Masanız hazır, beyler,” diye duyurdu. “Lütfen yemek salonuna kadar bana eşlik eder misiniz?”

Johnny’yle Patrick kalkıp, kahverengi halı kaplı, güneş vurmuş somonlara ve yerel beylerin boneli karılarına ait portrelerle süslü, her masanın tek bir pembe mumun ışığıyla titrekçe aydınlatıldığı yemek salonuna doğru garsonu takip ettiler.

Patrick papyonunu gevşetti ve gömleğinin en üst düğmesini çözdü. Johnny’ye nasıl anlatacaktı? Herhangi birine nasıl anlatabilirdi? Fakat kimseye anlatmazsa kendine karşı kendini ebediyen tecrit eder ve bölünmüşlük hissinden kurtulamazdı. Yabani görünümlü bir geleceğin yüksek otları altında korku ve alışkanlığın çelik raylarının çoktan döşeli olduğunu biliyordu. Geçmişinin ona hazırladığı mukadder rolü oynamak üzere o raylarda uysalca gitmeyi tercih edeceği başka rotaları acı acı düşünerek ilerlemek, ansızın ona vücudunun her hücresine kadar çekilmez geldi.

Fakat hangi kelimeleri kullanacaktı? Hayatı boyunca dikkatleri şu derin ifadesizlikten, şu tarif edilmez duygudan başka yerlere çekmek için sözcüklere başvurmuşken, şimdi aynı ifadesizliği ve aynı duyguyu sözcüklerle nasıl anlatacaktı? O sözcüklerin, ölüm döşegindeki bir adamın yatak odası penceresi altında gülüşen çocukların gürültüsü gibi, boş ve düşüncesiz olmasının önüne nasıl geçecekti? Sözü kadınlara getirerek annelik kuruntularına gark olduğundan veya cinsel arzuyla yanıp tutuştuğundan dem vurmak daha iyi olmaz mıydı? Evet, evet, evet. Ya da bir psikiyatrdan söz açmak; çünkü Patrick bu isteğe sık sık direnmiş olsa da, psikiyatlara böyle konuları götürmek neredeyse mecburiydi. Ya da teleskopik hayırseverliğiyle sayısız Etiyopyalı yetimi kurtarıırken öz evladı ateşe düşen Mrs. Jellyby¹ kılıkli annesini gündeme getirmek? Fakat Patrick ücretsiz bir tanığa anlatmak istiyordu; para olmadan, cinsellik olmadan ve suçlama olmadan, sadece kendi gibi bir insana anlatmak. Belki de garsona anlatmalıydı: Onu hiç olmazsa bir daha görmeyebilirdi.

Masaya geçip yemeklerini ısmarladıktan sonra, “Sana söylemem gereken bir şey var,” diye tekrar etti. Johnny, birkaç dakika boyunca bir şey çiğnememesi veya yutkunmamasının daha iyi olacağı sezgisiyle durdu ve bekleyiş içinde su bardağını masaya bıraktı.

“Utandığımdan değil,” diye geveledi Patrick. “Bu daha çok, elinden pek bir şeyin gelmeyeceği bir konuda sana yük yüklemek istemememle ilgili.”

Johnny, “Devam et,” dedi.

“Sana anne, babamın boşanmalarından, sarhoşluklardan, şiddetten ve sorumsuzluktan filan söz ettiğimi

1. İngiliz yazar Charles Dickens'ın (1812-1870) *Kasvetli Ev* romanında, kendi muhitiyle pek ilgilenmediği halde ücra bir Afrika kabilesinin yardımına koşan “teleskopik hayırsever” bir karakter. (Ç.N.)

biliyorum. Ama konunun bununla hiç alakası yok. Sana anlatmadığım ve hep etrafında dolanıp durduğum şey, ben beş yaşımdayken...”

O sırada gelen garson, “Buyurun, beyler,” diye ilk servisleri gösterişle takdim etti.

Patrick garsonun uzaklaşmasını bekledi. Mümkün olduğunca basit anlatmalıydı.

“Ben beş yaşımdayken babam beni, bugünlerde kullanmamız istenen tabirle, ‘taciz etti.’” Sürdürmeye çalıştığı rahatlığını artık koruyamayan Patrick ansızın sessizliğe gömüldü. Hayatı boyunca şak diye açılıveren hafızanın sustalı çakıları tekrar belirip onu susturmuştu.

Johnny şüpheyle, “Ne demek, ‘taciz etti?’” diye sordu. Fakat soruyu telaffuz ederken cevabı da bir şekilde netleşti.

“Ben...” Patrick konuşamıyordu. Mavi Anka kuşu desenli buruşuk çarşaf, kuyruksokumundaki koyu kıvamlı soğuk sıvı birikintisi, çatı kiremitlerinin üstünden hızlı hızlı seğırtmesi. Anlatmaya hazır olmadığı anılardı bunlar.

Çatalını aldı, kendini bugüne ve ihmal ettiği konuşma sorumluluğuna geri getirmek için bileğinin iç tarafına batırdı.

Anıların altında ezilerek, “Tacizdi,” dedi.

Patrick’in o güne kadar her krizi kolayca atlatmasına tanık olmuş olan Johnny, şimdi onun konuşamayışı karşısında şaşkınlığa kapıldı ve ona bakınca gözlerinin dolu dolu olduğunu gördü. “Çok üzüldüm,” diye mırıldandı.

Patrick neredeyse fısıltıyla, “Kimsenin bunu kimseye yapmaması gerekir,” dedi.

“Her şey yolunda mı, beyler?” diye neşeyle sordu garson.

Sesine aniden tekrar kavuşan Patrick, “Bak, bizi beş dakika yalnız bırakabilir misin, burada konuşmaya çalışıyoruz!” diye çıkıştı.

Garson yüz­süzce, “Affedersiniz, efendim,” dedi.

“Şu sikik müziğe de tahammül edemiyorum.” Patrick gözünü yemek salonunda saldırganca gezdirdi. Chopin’e ait tanıdık bir müzik işitme sınırının eşiğinde salınıp duruyordu.

“Şu boktan şeyi açacaklarsa açsınlar, kapatacaklarsa da kapatsınlar,” diye hırladı. Sonra sabırsızlıkla, “Tacizle ne mi demek istiyorum?” dedi. “Cinsel taciz demek istiyorum.”

“Tanrım, özür dilerim. Ben de babandan niye bu kadar nefret ettiğini merak eder dururdum.”

“Eh, artık biliyorsun. İlk vukuat bir ceza kılığında yaşandı. Kafka’ya yakışır belli bir çekiciliği vardı: Suçun adı hiç konmadı, o yüzden de büyük muğlaklık ve şiddet kazandı.”

Johnny, “Sonra bu devam etti mi?” diye sordu.

Patrick, “Evet, evet,” dedi sabırsızca.

“Vay pislik.”

“Ben de yıllarca aynısını söylüyorum. Ama artık ondan nefret etmekten de bıktım. Bunu sürdüremiyorum. Nefretim beni hep aynı olaylara bağlıyor ve artık çocuk kalmak istemiyorum.” Çözümleme ve fikir yürütme alışkanlığıyla az önceki suskunluğundan sıyrılan Patrick tekrar açılmıştı.

Johnny, “Dünyan ikiye bölünmüş olmalı,” dedi.

Yorumun isabeti Patrick’i neye uğradığına şaşırttı.

“Evet. Evet, ben de tam olarak öyle olduğunu düşünüyorum. Nereden bildin?”

“Öyle olduğu gün gibi ortadaydı.”

“Bunu duymak garip. Bana hep gizli ve karmaşık görünürdü.” Patrick durakladı. Söylediği şeyin önemi kendisi için çok büyük olmakla birlikte ona öyle geliyordu ki, henüz üstüne gidilmemiş, söze dökülmemiş bir öz hâlâ vardı. Akıllı şimdilik sadece yeni ayrımlar yapıyor veya olan ayrımları daha iyi tanımlayabiliyordu.

“Gerçeğin beni özgürleştireceğini sanırdım hep,” dedi, “oysa gerçek insanı sadece çıldırtmaya yarıyor.”

“Gerçeği anlatmak seni özgürleştirebilir.”

“Belki. Ama kendini bilmek tek başına işe yaramıyor.”

Johnny, “En azından neyin acısını çektiğini daha iyi biliyorsun,” dedi.

“Ha, evet, bunu hayatta kaçırmak istemem.”

“Belki acıyı hafifletmenin tek yolu kendine karşı biraz daha mesafeli olup başka bir şeye daha yakın olmak.”

Patrick, “Kendime bir hobi mi edinmemi söylüyorsunuz?” diye güldü. “Sepet öreyim veya postacı çantası mı dikeyim?”

“Aslında özellikle o ikisinden uzak durmanın bir yolunu düşünmeye çalışıyordum.”

“Ama şu nefret dolu çirkin ruh halimden sıyrılırsam geriye ne kalacak?” diye itiraz etti Patrick.

Johnny, “Pek bir şey kalmayacak,” diye kabul etti, “o yüzden yerine ne koyacağını düşünmen gerekiyor.”

“Başımı döndürüyorsun... Tuhaflığa bak: Geçen akşam *Kısasa Kısas*’ta merhamet kelimesini duymakla ilgili bir şeyler vardı; ne nefretin ne de sahteliğin olduğu başka bir çarenin varlığını bana düşündürten, tartışmanın ötesinde bulunan bir şeyler. Ama öyle bir şey varsa bile aklım almıyor; tek bildiğim, kafamın içinde vızıldayan çelik fırçalardan artık yorulduğum.”

Garson masayı usulca temizlerken sessizliğe gömüldüler. Hayatındaki en utanç verici ve en gizli sırrı bir başkasına anlatmanın kolaylığına Patrick kendisi de şaşırmıştı. Fakat tatmin olmamıştı; itiraflarla gelen o duygusal boşalmayı yaşamamıştı. Fazla mı soyut konuşmuştu? “Baba” dediği varlık kendindeki kimi psikolojik sıkıntıların kod adı haline gelmiş ve bu süreçte, daha önce ihanet ettiklerine hayatının son yıllarında

kendini sevdirmeye çalışan saç kır dalgalı, mağrur yüz-lü ve göğsü hırıldayan gerçek adamı unutmuş olabilir miydi?

Eleanor'un sonunda boşayacak cesareti bulduğu David bunun ardından düşüşe geçmişti. Kurbanını öldürmesi yüzünden rezil olan bir işkenceci gibi, zulmünü ayarlayamadığı için kendini lanetlemiş; suçluluk ve kendine acıma duyguları haletiruhiyesini ele geçirmek için birbiriyle yarışa tutuşmuşlardı. Ebeveyninin boşanmasından ilham alan Patrick sekiz yaşındayken bir gün babasının cinsel saldırılarına karşı koyacak yürekliliği gösterdiğinde David iyice hüsrana uğradı. Çocuğun kendini oyuncak olmaktan çıkarıp bir bireye dönüştürmesi, onun kendine yapılanı anlamış olması gerektiğini düşünen babasını yıkmıştı.

Bu zorlu zamanda David, dördüncü evliliğinin bozulmasının ardından ağır bir bağırsak ameliyatı olan ve Rahibe Agnes Hastanesi'nde yatan Nicholas Pratt'ı ziyaret etti. Boşanma hadisesinden serseme dönmüş bir halde yanına gittiği Nicholas, kahrolası kadınlara nasıl güvenmemek gerektiğini savunmaya fazlasıyla hazır olarak güvenilir arkadaşlarının gizlice içeri soktukları şampanyayı içiyordu yatağında.

Eleanor'un, Lacoste'taki kendi evine şaşırtıcı derecede yakın bir yerde küçük bir ev yaptırmayı önerdiği David, "Birinin bana bir kale tasarlaması gerek," demişti. "Siktiğimin dünyasına bir daha bakmak istemiyorum."

Ameliyat ertesinin pusunda hem sesi kalınlaşan hem de kesik kesik konuşan Nicholas, dili sürçerek, "Seni çok iyi anlıyorum," dedi. "Bu boktan dünyanın asıl sorunu, içindeki boktan insanlar. Bana şu yazı kâğıdını verir misin?"

David hastane kurallarını hiçe sayıp puro içer ve odayı arşınlarken, teknik resimdeki amatör hüneriyle ar-

kadaşlarını şaşırtmayı seven Nicholas, dostunun taşkın adamcılığına yaraşır bir taslak çizdi.

“Pislikleri içeri alma,” diyerek de bitirdiği çizimi yatak örtülerinin üstüne doğru attı.

Kâğıdı alan David, dış tarafında penceresi olmayan beşgen bir ev görüyordu; üstelik ortadaki avluya şairane bir hassasiyetle, alçak çatının üstünden kara bir alev gibi yükselen bir servi kondurulmuştu.

Bu taslağın verildiği mimar David’e acıdı ve oturma odasının dış duvarına tek bir pencere ekledi. David, yüzme havuzu yosunla kaplı feci şekilde restore edilmiş Aix yakınlarındaki çiftlik evine gelen mimarı daha ilk ziyaretinde kovmadığı için kendine lanet ederek panjurlara kilit vurdu ve aradaki boşlukları buruşturulmuş *The Times* gazeteleriyle tıka basa doldurdu. Sonra gazeteleri iyice bastırarak pencereyi kapattı ve üstüne, gazla intihar edenlerin güvenle tercih ettikleri kalın siyah bir bant yapıştırdı. Son olarak pencerenin önünü bir perdeyle örttü ve onu açmaya kalkan ender ziyaretçileri öfkesiyle oracıkta pişman etti.

Servi ağacı serpilemedi ve güdük gövdesi, kavlayıp kıvrılan boz renkli kabuğuyla Nicholas’ın soylu tasarısının kasvetli bir parodisi olarak kaldı. Nicholas’ın kendisine gelince, o kadar meşguldü ki, evi tasarladıktan sonra aldığı davetlerin hiçbirine icabet edemedi. Londra’daki insanlara, “Bugünlerde David Melrose’la vakit geçirmenin eğlencesi kalmadı,” diyecekti. David’in giderek içine gömüldüğü ruh hastalığını kibarca böyle tarif ediyordu. Her gece kâbuslarından çığlıklarla uyanan David, babasından ona –cenaze töreninden eli boş dönmesine gönlü razı olmayan annesinin cömertçe girişimi sayesinde– kalan yegâne miras olarak artık dirsekleri eprimiş sarı-be-yaz flanel pijamasıyla neredeyse aralık vermeden yedi yıl yatağında yattı. Heves ettiği tek şey, en başta babasının

onu özendirdiği ve sonra da onun –birçok başka olumsuzluğun yanı sıra, bir nesilden öbürüne güçlkle aktarılan bir sorumluluk gibi– Patrick’e aşıladığı puro içme alışkanlığıydı. Evden çıkacağı zaman berduş gibi giyinir, Marsilya’nın dış semtlerindeki dev süpermarketlerde kendi kendine homurdanırdı. Kışın bazen elinde bir kadeh pastis ve gözünde güneş gözlüğü, Japon kimonosunun eteklerini yerde sürüye sürüye evin içinde dolanırdı, paranın ziyan edilmediğinden emin olmak için kaloriferin kapalı olup olmadığına bakardı. Onu tamamen delirmekten alıkoyan kibir bir yandan da neredeyse tümünden delirtmişti onu. Bunalımdan çıktığında değil sağlığına kavuşmak, güçten düşmüş olur ve ziyaretçileri caydırmak üzere tasarlanmış evine insanları çekmeye çalışan bir hayalete benzerdi.

Patrick ergenlik dönemini bu evde, hiç olmazsa onlar özgür kalabilsin diye zeytin çekirdeklerini çatının üstünden aşırdığı avluda oturarak geçirdi. Babasıyla girdiği tartışmalar, daha doğrusu, hiç bitmeyen yegâne tartışması, bir gün David’in az önce söylediğinden çok daha aşağılayıcı bir sözü oğlunun ona söylemesiyle dönüm noktasına ulaştı; kendisi gitgide yavaşlar ve zayıflarken oğlunun gitgide hızlandığı ve edepsizleştiğini gören David cebindeki kalp haplarına uzandı ve onlardan birini acı çeken romantizmalı ellerine titreyerek boşaltırken, melankolik bir fısıltıyla, “Yaşlı babana böyle şeyler söylememelisin,” dedi.

Fakat bu zafer, babasının kalp krizinden ölmek üzere olduğunu düşünen Patrick’in vicdan azabıyla karartılmıştı. Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı; özellikle de Patrick mirastan mahrum bırakılan babasına kendi küçük geliriyle bile patronluk taslayabilir ve parasıyla onu, tıpkı daha önce Eleanor’un da kendi parasıyla yaptığı gibi, itibarsızlaştırabilirken. O son yıllarda Patrick’in yüreğindeki korku büyük ölçüde hem acıma duygusu-

nun hem de “zavallı yaşlı babası”nın yanında olmaktan gelen can sıkıntısının gölgesinde kaldı. Bazen dürüst bir konuşma yapabilmenin hayalini kurmuştu Patrick, ama babasıyla biraz bile vakit geçirmek bunun hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini göstermeye yetiyordu. Yine de hep bir şeyler eksikti; değil Johnny’ye anlatmak, kendine bile itiraf edemediği şeyler vardı sanki.

Patrick’in suskunluğunu saygıyla karşılayan Johnny, o tekrar konuşana kadar darıyla beslenmiş tavuğunun çoğunu bitirmişti.

“Peki, kendi çocuğuna tecavüz eden bir adam için ne söylenebilir?”

Johnny biraz da tereddütle, “Onu kötü kalpli değil de hasta olarak kabul edebilirsen sana faydası olabilir,” diye önerdi. Sonra, “Bunu hazmedemiyorum,” diye ekledi, “çok korkunç.”

“Önerdiğin şeyi denedim,” dedi Patrick, “ama o zaman da şu soru çıkıyor: kötülük, kendini yücelten hastalık değil de nedir? Babam elinde imkân varken pişmanlık veya acıma göstermezdi; yoksul ve yalnız kaldığında da sadece aşağılama ve marazilik gösterdi.”

“Belki davranışlarını kötü, ama *kendisini* hasta olarak görebilirsin? Belki kişinin kendisini suçlamamalıyız da sadece davranışlarını...” Savunma rolüne soyunmak istemeyen Johnny duraksadı. “Belki senin uyuşturucu almaya karşı koyamaman gibi o da kendine karşı koyamıyordu.”

Patrick, “Belki, belki, belki,” dedi, “ama ben uyuşturucu alarak kimseye zarar vermedim.”

“Gerçekten mi? Ya Debbie?”

“O yetişkin biriydi, tercih yapabiliyordu. Ona zor zamanlar yaşattım tabii,” diye kabul etti Patrick. “Yani bilmiyorum, değişik yollardan ateşkes yapmaya çalışıyorum, ama sonra gene öfkenin aşılmaz duvarına tosluyo-

rum.” Patrick tabağını itip bir sigara yaktı. “Ben puding istemiyorum. Sen?”

“Yok, sadece kahve.”

Patrick artık dramatik bir biçimde ağzını açmaktan kaçınan garsona, “İki kahve, lütfen,” dedi. “Az önce size çıkıştığım için kusuruma bakmayın, zor bir konuyu arkadaşşıma anlatmaya çalışıyordum.”

“Ben de işimi yapmaya çalışıyorum,” dedi garson.

Patrick, “Elbette,” diye karşılık verdi.

Johnny, “Sence onu affetmenin bir yolu var mı?” diye sordu.

“Tabii ki,” dedi garson, “o kadar da kötü değildi.”

Johnny, “Yok, size söylemedim,” diye güldü.

Garson, “Affedersiniz, yine konuştum,” diyerek kahveleri almaya gitti.

“Babanı kastettim.”

Patrick, “Eh, şu komik garson beni affedebiliyorsa, bağışlama için de zincirleme bir reaksiyon başlatılabilir herhalde,” diye yorum yaptı. “Fakat olanları ne intikam ne de bağışlama değiştirebilir. Bunlar ancak birer oyalamaca; oyalamacalar içinde de daha itici olanı bağışlama, çünkü bu, sana eziyet edenlerle işbirliği yapmak anlamına geliyor. İsa’dan önce çarmıha gerilen insanların kafasında bağışlamanın üst sıralarda olduğunu sanmıyorum, ama sonra İsa, Mesih kompleksinin ilk olmasa bile en başarılı örneğini vererek, süzüle süzüle sahneye çıktı. Zulmetmekten zevk alanlar da herhalde ne kadar talihli olduklarına inanmakta zorlanmış ve mağdurların ancak onları bağışlayarak huzura erebilecekleri hurafesini yaymaya girişmiş olmalılar.”

“Bunun derin bir manevi hakikat olabileceğini düşünmüyor musun?”

Patrick yanaklarını şişirdi. “Belki öyledir, ama bana sorarsan, bağışlamanın manevi faydası olarak sunulan

şey aslında kendini Tanrı'nın oğlu sanmanın psikolojik faydasını devşirmeye yarıyor.”

“O halde kendini nasıl özgürleştireceksin?”

“Ben nereden bileyim?” dedi Patrick. “Ama belli ki doğruyu söylemekle bir ilgisi var, yoksa sana anlatmazdım. Daha yolun başındayım, ama herhalde anlatmaktan sıkılmaya başlayacağım bir zaman gelecek ve senin ‘özgürleşme’ dediğin şey de onunla örtüşecek.”

“Yani affetmektense konuşarak rahatlamaya çalışacaksın.”

Patrick kendinden emin bir zarafetle, “Evet, hedefim anlatısal yorgunluk. Zamane dinimiz konuşarak terapiyse eğer, anlatısal yorgunluk da onun şahikası olmalı,” dedi.

“Fakat babanı anlamak da gerçeğin bir parçası değil mi?”

“Babamı anlayacağım kadar anladım zaten ve yaptıkları hâlâ hoşuma gitmiyor.”

“Tabii ki hoşuna gitmez. ‘Vay aşağılık’ dışında söyleyecek bir şey yok belki de. Ben sadece sen nefret etmekten yorulduğunu söylediğin için başka bir seçenek bulmaya çalışıyorum.”

“Yoruldum, ama bu işin sonunda kayıtsızlığa ulaşmak dışında bir özgürleşmeyi de hayal edemiyorum.”

“Ya da uzaklaşma,” dedi Johnny. “Kayıtsız kalabileceğine ihtimal vermiyorum.”

Kullandığı kelimelerin düzeltilmesine bu seferlik aldırmayan Patrick, “Uzaklaşma, evet,” dedi. “Kayıtsızlık daha havalı geldi işte.”

İki arkadaş kahvelerini içerlerken Johnny, Patrick’in ilk ifşasından sonra tam olarak ne olduğunu sormayacak kadar konudan uzaklaştıklarını düşünüyordu.

Patrick’e gelince; itirafının huzursuzluğundan daha derinde yatan başka bir huzursuzluktan kaçma kaygısıyla

öz tecrübelerinin alanından, eşekarılarının hâlâ patlamış incirleri kemirdiği ve kendinin de beş yaşındaki kafasına delirmiş gibi yukarıdan baktığı o mahalden uzaklaşmış gibi hissediyordu. Hayal gücünün kökleri Pagan güneyde ve güneyin babasında uyandırdığı münasebet-siz özgürleşmede saklı olduğu halde, konuşmaları her nasılsa koca İngiliz karaağaçlarının hayaletleriyle gölgelenen Cotswolds Tepeleri'ne¹ takılmış kalmıştı. Patrick görkemli bir jest yapıp, "Karanlığın piçi şu yaratık ise bana ait,"² deme fırsatını bir şekilde elinden kaçırmış ve konuşma, ahlaki bir tartışmaya dönmüştü.

Johnny, "Bana anlattığın için teşekkür ederim," dedi.

"California'lılaşmaya gerek yok; bunun sana yük olacağına eminim."

"Asıl İngilizleşmeye gerek yok," dedi Johnny. "*Cidden* şeref duydum. Ne zaman konuşmak istersen yanındayım."

Patrick bir an kendini savunmasız ve sonsuzca üzgün hissetti. "Artık şu sefil partiye gidelim mi?" diye sordu.

İki arkadaş, David Windfall'la Cindy Smith'in yanından geçerek yemek salonundan çıktılar.

David, "Döviz kurunda beklenmedik bir dalgalanma oldu," diye açıklıyordu. "Herkes deli gibi panik yaptı, ama Sonny'yle onun kulübünde ağır içkili bir öğle yemeği yediğimiz için ben hariç. Günün sonunda herkes acı bir kazık yediği halde ben, hiç, ama hiçbir şey yapmadığım için büyük paralar kazanmıştım. Patronum tam anlamıyla küplere binmişti."

1. İngiltere'deki karaağaçların, 1970'lerde ülkeyi vuran bir mantar hastalığından dolayı hemen hemen soyu tükendi. Kalan sayılı örneklerden ikisinin Cotswolds Tepeleri'nde olduğu biliniyor. (Ç.N.)

2. William Shakespeare, *Fırtına*, çev. Özdemir Nutku, V. Perde, 1. Sahne, Türkiye İş Bankası Yayınları, İstanbul, 2015, s. 102. (Ç.N.)

Konuyla uzaktan yakından ilgisi olmayan Cindy, “Patronunla iyi anlaşıyor musun?” diye sordu.

“Tabii anlaşıyorum,” dedi David. “Siz Amerikalılar buna ‘dahilî ağ iletişimi’ diyorsunuz, biz görgü deyip geçiyoruz.”

Cindy, “Vaay,” diye karşılık verdi.

Johnny’yle bardan geçen Patrick, “En iyisi ayrı arabalarla gidelim,” dedi. “Erken ayrılmak isteyebilirim.”

Johnny, “Tamam,” dedi, “orada görüşürüz.”

Parti öncesi Cheatley'de yemek yiyen Sonny'nin kırk misafirlik yakın çevresi, Prenses Margaret oturmadan yerlerine geçmeye cüret edemeyerek Sarı Salon'da oyalanıyorlardı.

Prensesle yaptığı sohbe Nicholas Pratt'ı da dahil eden Bridget, "Tanrı'ya inanıyor musun, Nicholas?" diye sordu.

Nicholas, eski bir rezalet kim bilir kaçınıcı kez pişirilip önüne getirilmiş gibi, gözlerini bezgince devirdi.

"Benim asıl merak ettiğim, canım, onun *bize* hâlâ inanıp inanmadığı. Yoksa bizim yüce okul müdürüne bir sinir krizi mi geçirttik? Her halükârda, galiba Bibesco'lerden biriydi, 'Dünyanın türlü hallerine vâkıf biri için evren bir banliyödür,' diyen."

Prenses Margaret burnunu buruşturarak, "Arkadaşın Bibesco'nun lafı hoşuma gitmedi," dedi. "Evren nasıl bir banliyö olabilir? Çok saçma."

Nicholas, "Hanımefendi, sanırım demek istediği," diye karşılık verdi, "bazen soruların en büyüğü, cevaplanamayışı bakımından en önemsiz olanlardır; görünüşte en önemsiz olanlar da, sözgelimi yemekte kimin nereye oturacağı," bunu söylerken kaşlarını Bridget'a doğru kaldırdı, "büyük merak uyandırır."

“İnsanlar ne ilginç, değil mi? Yemekte kimin nereye oturacağı beni hiç de meraklandırmıyor.” Prenses yalan söylüyordu elbette. “Ayrıca, sizin de bildiğiniz gibi,” diye sözünü sürdürdü, “ablam İngiltere kilisesinin başı olduğu için ateist fikirleri dinlemek hoşuma gitmiyor. İnsanlar çok akıllı olduklarını sanıyorlar, oysa bu ancak tevazu bakımından ne kadar eksik olduklarını gösterir.” Nicholas ve Bridget’ı eleştiri oklarıyla susturduktan sonra prenses viski kadehinden bir yudum aldı. Ardından esrarlı bir edayla, “Artış olduğunu söylüyorlar,” dedi.

Nicholas, “Ne artıyormuş, madam?” diye sordu.

“Çocuk istismarı,” dedi prenses. “Geçen hafta sonu Çocuklara İşkenceyi Önleme Derneği’nin bir konserindeyim ve bana istismarda artış olduğunu söylediler.”

Nicholas, “Belki de insanlar bugünlerde kirli çamaşırlarını kamuoyunun gözü önünde yıkamaya teşne olduklarındadır,” diye yorum yaptı. “A açıkçası, ben *bu* modayı çocuk istismarı için koparılan yaygaradan daha tehlikeli buluyorum. Çocuklar her akşam televizyonda izlemek zorunda kalana kadar muhtemelen istismara uğradıklarını bile bilmiyorlardı. Sanırım Amerika’da bu konuyu yerli yersiz gündeme getiren ebeveynlere dava açmaya başlamışlar.”

Prenses, “Sahi mi?” diye kıkırdadı. “Bunu anneme haber vermeliyim; bayılacaktır.”

Nicholas kahkahayı koyuverdi. “Ama cidden, hanımfendi, beni asıl endişelendiren çocuk istismarı değil, insanların şu günlerde çocuklarını feci şekilde şımartmaları.”

Prenses, “Ne korkunç, değil mi?” diye iç geçirdi. “Disiplinden hiç nasiplenmemiş çocukları giderek daha çok görüyorum. İnsanı ürkütüyor.”

Nicholas onayladı. “Dehşet verici.”

Prenses, varlığının yaydığı ışık halesinden Nicholas’a

da cömertçe pay biçerek, “Ama dernekte *bizim* dünyamız hakkında konuşulduğunu sanmıyorum,” dedi. “Bu aslında sosyalist rüyanın ne kadar boş olduğunu gösteriyor. Her sorunun parayla çözülebileceğini sanıyorlardı, ama doğru değil işte. Halk yoksuldu belki, ama gerçek bir insan muhitinde yaşadıkları için mutluydular. An-nem, Almanların hava saldırıları sırasında Londra’nın Doğu Yakası’nı ziyaret ettiğinde, insanları bütün hariciye takımındakilerden çok daha vakur bulduğunu hâlâ anlatır.”

Peter Porlock, birlikte yemek salonuna doğru süzül-dükleri Robin Parker’a, “Benim güzel kadınlarda gördüğüm şey,” diye anlatıyordu, “insanı yüzyıllarca beklettikten sonra hepsinin birden üşüşükleri. Belediye otobüs-leri gibi. Gerçi Washington’daki şu İngiliz mirasıyla ilgili yeri saymazsak, hayatımda belediye otobüsü bekleme-dim tabii. Hatırlıyor musun?”

Kalın gözlük camlarının gerisindeki gözleri açık mavi Japon balıkları gibi kâh netleşip kâh flulaşarak oynayan Robin Parker, “Tabii hatırlıyorum,” dedi. “Bizim için çift katlı bir Londra otobüsü tutmuşlardı.”

“Bazıları ‘tereciye tere satıyorlar’ diye söylenmişti, ama yıllardır görmediğim bir şey olduğu için benim pek hoşuma gitmişti.”

Tony Fowles eğlenceli boş fikirlerle doluydu. Operalarda nasıl müziği dinleyip sahneyi görmediğiniz loca-lar varsa, diyordu, ne müziği dinleyebildiğiniz ne de sahneyi görebildiğiniz, ama çok güçlü dürbünlerle sırf in-sanları izleyebileceğiniz ses geçirmez hücreler de olma-lıydı.

Prences neşeyle güldü. Tony’nin kadınsı budalalığı her nasılsa onu rahatlatıyordu; ne var ki, çok geçmeden

onu Tony'nin yanından ayırıp masanın uzak ucunda Sonny'nin yanına oturtular.

Jacques d'Alantour işaretparmağını bir yargıç edasıyla kaldırıp, "Özel bir yemekli davetteki ideal konuk sayısı üç güzellerden çok, ilham perilerinden az olmalı!" dedi, sonra, kelimeler neredeyse yetmeyecekmiş gibi ellerini açıp gözlerini kapatarak ekledi. "Fakat bu ancak fevkalade şartlarda olabilecek bir şey."

Kırk kişilik bir yemek masası görmeye büyükelçiden daha alışkın misafirlerin sayısı gayet sınırlı olmakla beraber Bridget neşe saçarak ona bakıyor, bu arada ilham perilerinin sayısını hatırlamaya çalışıyordu.

Prenses Margaret, "Politikayla aran nasıl?" diye Sonny'ye sordu.

Sonny gururla, "Muhafazakârım, madam," dedi.

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Ama politikayla *ilgileniyor* musun? Ben kendi hesabıma, iyi yönettikten sonra kimin işbaşında olduğuna aldırmam. Ne pahasına olursa olsun asıl kaçınmamız gereken şey, arabalarınki gibi bir sağa bir sola, bir sağa bir sola giden cam silecekleri."

Sonny siyasi cam silecekleri fikrine abartıyla güldü.

"Korkarım son derece mahalli bir düzeyde ilgileniyorum, madam," diye cevap verdi. "Küçük Soddington çevreyoluyla sınırlı bir düzeyde. Her yerde yürüyüş partikalarının bitmemesi için uğraşıyorum. İnsanlar taşrayı fabrika çalışanlarının şeker yiyip kâğıtlarını atabilecekleri kocaman bir park gibi düşünüyorlar. Ama burada yaşayan bizlerin düşünceleri farklı."

Prenses Margaret güven telkin eden bir sesle, "Yerel düzeyde de sorumluluk alacak kimselere ihtiyaç var elbette," dedi. "Mahvolan şeylerin çoğu gözden ırak ve an-

cak mahvolduktan sonra farkına varılan şeyler. İnsan arabayla yanından geçerken bir zamanlar ne güzel olması gerektiğini düşünmeden edemiyor.”

Sonny, “Kesinlikle haklısınız, hanımefendi,” diye onayladı.

“Bu geyik eti mi? Şu sos bulaşığının altından seçilmiyor.”

Sonny, “Evet, geyik eti,” dedi tedirginlikle. “Sos için kusura bakmayın, lütfen. Dedğiniz gibi, son derece tiksindirici olmuş.” Prenses geyik eti seviyor mu diye kadının özel sekreteriyle konuştuğunu hatırlıyordu oysa.

Prenses tabağını iteleyip çakmağını aldı. Kendinden hoşnut bir edayla, “Bana Richmond Park’tan alageyik gönderecekler,” dedi. “Listede sen de olmalısın. Kraliçe bana, ‘Adını listeye yazdır,’ demişti, ben de yazdırdım.”

Sonny zoraki gülümsedi. “Çok isabet olmuş, hanımefendi.”

Caroline Porlock’a itirafta bulunan Jacques d’Alantour, “Sevmediğim bir et varsa o da geyiktir,” diyordu, “ama diplomatik bir hadise çıksın istemiyorum, o yüzden...” Ağzına bir parça et attı ve Caroline’ın daha sonra “biraz abartılı” olarak tarif edeceği, gadre uğramış teatral bir ifade takındı.

Prenses Margaret sağında oturan Mösyö d’Alantour’a doğru hafifçe eğilerek, “Sevdiniz mi? Geyik eti,” dedi.

“Bunu gerçekten muhteşem bulduğumu söylemem gerek, hanımefendi. Ülkeniz mutfağının bu kadar nefis olduğunu bilmezdim. Sosta ustalıkla gizlenmiş lezzetler saklı.” Büyükelçi lezzetin izlenimini daha iyi verebilmek için gözlerini kıstı.

İngiltere’nin “ülkesi” olarak tanımlandığını duyan prenses bunun memnuniyetiyle sos hakkındaki düşüncesini bir yana bıraktı; ona öyle gelmişti ki büyükelçinin

sözleri adanın, hukuken olmasa bile daha derin bir anlamda, ailesine ait olduğu şeklindeki hislerini teyit ediyordu.

Derken büyükelçi, güzelim İngiltere'nin geyik etini ne kadar beğendiğini gösterme kaygısıyla çatalını öyle gösterişle kaldırdı ki, prensesin mavi tül elbisesine ısıltılı kahverengi damlalar sıçradı.

Diplomatik bir krizin eşiğinde olduğunu hisseden Jacques d'Alantour, "Ne korkunç bir hata! Ne olur beni bağışlayın," diye feryat etti.

Prensес dudaklarını sıktı ve ağzının kenarlarını aşağıya düşürdü, ama bir şey demedi. Sigarasını sıkıştırmakla uğraştığı ağızlığını bıraktı ve peçetesini parmaklarının arasına alarak Mösyö d'Alantour'a uzattı.

Ürkütücü bir sadelikle, "Silin!" dedi.

Büyükelçi sandalyesini arkaya doğru itip önce peçeteyi bir bardak suya bandı, sonra itaatkârca dizlerinin üstüne çöktü. O elbisedeki sos lekelerini siledursun, prenses sigarasını yakıp Sonny'ye döndü.

Burnundan kıl aldırılmaz bir edayla, "Sosun tabağım da kalması daha fena olurdu," dedi.

Sonny'nin suratı yeni bir kan dalgasının hücumuyla artık mora dönmüştü. "Sos tam bir felaket olmuş, hanımefendi. Ne kadar özür dilesem az."

"Siz değilsiniz özür dilemesi gereken kişi."

Kocası Fransa'nın itibarına hâlel getirecek diye korkan Jacqueline d'Alantour ayağa kalkmış, masanın çevresinden dolaşıyordu. Misafirlerin yarısı olanları fark etmemiş gibi yapıyor, kalan yarısı da fark etmemiş gibi yapmaya tenezzül bile etmiyordu.

Masanın karşı ucunda, Bridget'ın solunda oturan Nicholas Pratt, "Prensес Margaret'in takdir ettiğim yanı," dedi, "herkesi rahatlatmasını bilmesi."

Bridget'ın öbür yanında oturan George Watford,

Pratt'ın araya laf sokmasını duymazdan gelmeye karar vererek, ev sahibesine İngiliz Milletler Topluluğu'nun amacını açıklamayı sürdürdü.

“Korkarım topluluk tamamen işlevsiz kaldı,” dedi üzgünce. “Yoksulluğumuz dışında hiçbir ortak yanımız yok.” Sonra masanın karşı ucundaki Prenses Margaret’a doğru göz atarak, “Yine de Kraliçemize memnuniyet veriyor ve bu da onu işler tutmamız için yeter sebep,” diye ekledi.

Tam olarak ne olduğunu hâlâ bilmeyen Jacqueline, kocasını masanın iyice altına girmiş, prensesin elbisesini hışımla siler halde bulunca neye uğradığını şaşırды.

“*Mais tu es complètement cinglé,*”¹ diye tısladı. Fakat ter içindeki büyükelçinin, uçsuz bucaksız has ahırları temizlemekle uğraşan bir seyis gibi, başını kaldırıp bakmaya vakti yoktu.

“Affedilmez bir şey yaptım!” diye açıkladı. “Majesteleri hanımefendinin elbisesine şu rezil sosu sıçrattım.”

Jacqueline kadın kadına bir eda takınarak, “Ah, hanımefendi,” dedi prensese, “kocam çok sakardır! Müsaade edin, size ben yardımcı olayım.”

Prenses, “Bunu kocanızın yapmasından hiç şikâyetim yok,” dedi. Sonra gazezle ekledi. “Sosu o döktü, o temizleyebilir! Hatta o rezalete sebebiyet vermiş olmasa, kuru temizlemede büyük bir kariyer bile yapabileceğini düşünüyor insan.”

“Size yeni bir elbise bulmamıza izin vermelisiniz, madam,” diye tatlı dille fısıldadı Jacqueline, fakat parmak uçlarından pençelerinin çıkmaya başladığını hissedebiliyordu. “*Allez, Jacques, bu kadar yeter!*” diye güldü.

Prenses Margaret, kucağının üst kenarındaki küçük

1. (Fr.) Ama sen aklını tamamen kaçırmışsın. (Ç.N.)

bir lekeyi göstererek, “Şurada hâlâ bir yer var,” diye buyurdu.

Büyükelçi duraksadı.

“Durma, sil!”

Jacques peçetesinin ucunu bardağındaki suya tekrar banıp hızlı küçük darbelerle lekenin üstüne atıldı.

Artık dayanamayan Jacqueline, “*Ah, non, mais c’est vraiment insupportable*,”¹ diye söylendi.

“Asıl *insupportable*² olan,” dedi Prenses genizden gelen bir Fransızcayla, “şu tiksindirici sosla duş almak.” Ve ardından, kişisel uşaklığına denk gelen bir makammış gibi ekledi. “Kocanızın İngiliz Kraliyet Sarayı’nda büyükelçi olduğunu size hatırlatmama gerek yok sanırım.”

Jacqueline hızla resmî bir selam verip yerine doğru geri yürüdü, ama oturmak yerine çantasını alıp uzun adımlarla salondan çıktı.

Bu arada masaya sükût çökmüştü.

Prenses Margaret, “Bu ne sessizlik?” dedi ve Sonny’ye döndü. “Sessizliği sevmem. Noël burada olsaydı bizi kırar geçirirdi.”

Doğru dürüst düşünemeyecek kadar sersemlemiş durumda olan Sonny, “Noel Baba mı, hanımefendi?” diye sordu.

“Noël Coward, seni şapşal. İnsanı saatlerce aralıksız güldürebilir. Gerçekten özlenen biri varsa, o da seni güldürendir.” Prenses duyarlıkla sigarasından bir nefes aldı.

Masaya geyik eti gelmesinin utancından zaten yerin dibine geçmiş olan Sonny şimdi de Noël’in yemekte olmamasına sinirlenmişti. Üstelik adamın yıllar önce ölmüş olması, uğradığı hüsrânı bir nebze bile hafifletmi-

1. (Fr.) Ah, ama bu gerçekten dayanılır gibi değil. (Ç.N.)

2. (Fr.) Dayanılmaz. (Ç.N.)

yordu; fakat neyse ki prenses, saygınlığını tartışmasızca ortaya koyduktan ve salondaki en önemli şahsiyet olduğunu tüm çarpıcılığıyla kabul ettirdikten sonra gayet keyiflenmiş olarak imdadına yetişti ve onu karamsar suskunluğundan kurtardı.

“Bana hatırlatsana, Sonny,” dedi samimiyetle, “çocuğun var mıydı?”

“Var, hanımefendi, bir kızım var.”

Prensес neşeyle, “Kaç yaşında?” diye sordu.

“Ben bile inanmakta zorlanıyorum,” dedi Sonny, “ama artık yedisine girmiş olmalı.” Sonra uğursuz bir haber verir gibi, “Çok geçmeden blucin giyme çağına gelecek,” diye ekledi.

Tasvip etmez bir ifadeyle, ona hiç de zor gelmeyen suratındaki o kas hareketiyle, “Ah,” diye inledi prenses, “ne korkunç, değil mi? Üniforma gibiler. Hem de çok hırpani. Niye herkes gibi görünmek isterler, anlamıyorum. Kesinlikle anlayamıyorum.”

“Son derece haklısınız, hanımefendi.”

Prensес sır verir gibi bir ses takındı. “Benim çocuklarım o yaşa geldiklerinde onlara, ‘Tanrı aşkına, o rezil blucinlerden giyinmeyin,’ demiştim, onlar da gayet düşünceli davranıp kendilerine yeşil pantolon almışlardı.”

Prensесin dostane bir üslupta karar kılmasına deliler gibi sevinen Sonny, “Gayet düşünceli davranmışlar,” diye onayladı.

Jacqueline beş dakika sonra döndüğünde, modern adabımuâşeretin duayenlerinden bir kadının sözleriyle, “bazı cismani faaliyetlerin yalnız başına daha iyi icra edildiği” izlenimini uyandırmış olmayı umuyordu. Gerçekteyse gidip yatak odasını hışımla adımlamış ve sonunda, istemeden bile olsa, tatsızlıkları hafiflikle geçiştirmenin bir öfke gösterisinden daha saygın bir yol olduğu kanaatine varmıştı. Sonra, kocasının diplomatik bir

hadise çıkarmaktan ödünün koptuğunu ve meslek hayatı boyunca usta manevralarla bundan kaçındığını hatırlayarak, alalecele rujunu tazelemiş ve yemek salonuna rahat bir edayla öyle inmişti.

Jacqueline'in döndüğünü gören Sonny yeni bir endişe dalgasına kapılacak gibi oldu, fakat prenses büyükelçinin karısını basbayağı görmezden gelerek ev sahibine, "büyük bir inanç beslediği" ve inancını hem hayatlarını hiç bilmemekten gelen katıksız cehaletine hem de onların kraliyet ailesini sevdikleri konusundaki kesin güvenine dayandığı "şu ülkenin sıradan insanları" hakkındaki anekdotlarından birini anlatmaya koyuldu.

Sonny'yi küstahlığına hayranlık duymaya çağıran bir sesle, "Bir keresinde bir taksiye binmiştim," diye söze başladı. Sonny, şaşkınlık ve beğeniyi hünerle harmanladığını umduğu bir edayla kaşlarını uysalca kaldırdı. "Tony ona, 'Kraliyet Bahçeleri Oteli'ne gidelim,' dedi. Orasının bizim araziye giden yolun sonunda olduğunu biliyorsun. Taksici ne dese beğenirsin?" Prenses vurucu cümleyi başının ani ve hafif bir hareketiyle –ve bir Çinlinin Londra aksanıyla karıştırabileceği bir tarzda– söylemek için biraz öne doğru eğildi. "*Han'fendinin* nerede yaşadığını biliyorum." Kadın Sonny'ye doğru sırttı. "Ne harika insanlar, değil mi? Ne muhteşem insanlar," diye cırladı.

Sonny başını geriye atarak gürültüyle güldü. "Olağanüstü bir hikâye, madam. İnsanlar gerçekten harika."

Prenses sandalyesinde hoşnutlukla arkasına yaslandı; ev sahibini büyülemiş ve akşama altın dokunuşunu katmıştı. Öbür yanındaki sakar Fransız'a gelince, onun yakasını öyle kolay kolay bırakmayacaktı. Kraliçe'nin kız kardeşine karşı yanlış yapmak nedir, gösterecekti. Bu ülkenin anayasası bile hükümdara saygı esasına dayanıyordu ve o saygının sürmesini sağlamak onun göreviydi (ah, bazen bunların hepsini bir kenara bırakmayı nasıl istiyordu! As-

linda bazen bırakıyordu da ve o zaman ciddi olduğunu sananları bu tavırlarından dolayı daha bir şiddetle azarlıyordu), evet, *göreviydi*. Başkalarının aptallık edip büyük bir ayrıcalık diye gördüğü şeyin bedeliydi bu.

Yanındaki büyükelçi cezbeye kapılmış gibi görünüyor, fakat o budala görüntünün altında, Dışişleri Bakanlığı'na vereceği raporu emektar bir kâtibin hızı ve akıcılığıyla terkip ediyordu. Yaptığı küçük gaf Fransa'nın şanını zedelememişti. Aksine, sakarca bir hadise olarak sonuçlanabilecek bir talihsizlik muzaffer bir centilmenlik ve zekâ gösterisine çevrilmişti. Nitekim büyükelçi tam şu an, olay esnasında söylemiş olabileceği akıllıca bir sözü düşünmekle meşguldü.

O bunları düşünürken, yemek salonunun kapısı ağır ağır açıldı ve beyaz geceliği içinde yalınayak beliren Belinda kapı aralığının kenarından başını içeri doğru uzattı.

Nicholas gür bir sesle, "Bakın, uyuyamayan bir küçüğümüz gelmiş," diye duyurdu.

Oturduğu yerde hızla dönen Bridget yalvaran gözlerle salonu süzen kızını gördü.

Prences, "Kim bu?" diye sordu Sonny'ye.

Bridget'a doğru ters ters bakan Sonny, "Korkarım kızım, madam," diye cevap verdi.

Prences çıkıştı. "Hâlâ ayakta mı? Bu saatte yatakta olmalıydı. Hadi, onu hemen toparlayıp götürün!"

Prencesin "toparlayıp götürme" sözü Sonny'ye bir an saray kibarlığını unutturmuş ve kızını koruma güdüsünü depreştirmişti. Bridget'la tekrar göz göze gelmeye çalıştı, ama Belinda çoktan içeri girmiş ve annesine yaklaşmıştı.

Bridget, "Niye hâlâ ayaktasın, canım?" diye sordu.

Belinda, "Uyuyamadım," dedi. "Herkes burada olduğu için yalnızım."

"Ama bu yemek yetişkinler için."

Annesinin açıklamasını duymazdan gelen Belinda, “Hangisi Prenses Margaret?” diye sordu.

Nicholas kendinden emin bir zarafetle, “Annenin seni onunla tanıştırmasına ne dersin? Sonra uslu küçük kızlar gibi yatağa dönebilirsin,” dedi.

“Tamam,” dedi Belinda. “Biri bana masal anlatabilir mi?”

Annesi, “Bu akşam olmaz,” dedi. “Ama seni Prenses Margaret’la tanıştırayım.” Bridget ayağa kalkıp masanın karşı ucundaki Prenses Margaret’ın yanına geldi. Hafifçe eğilerek kızını takdim edip edemeyeceğini sordu.

Prenses, “Hayır, şimdi olmaz, bunun doğru olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Kızının bu saatte yatakta olması gerekir, onu bu kadar heyecanlandırmanın manası yok.”

“Elbette, çok haklısınız,” dedi Sonny, sonra karısına döndü. “Gerçekten, hayatım, kaçmasına göz yumduğu için dadısına kızmalısın.”

Bridget soğuk bir sesle, “Onu yukarı kendim götüreyim,” diye karşılık verdi.

Sonny, “Aferin kızıma,” dedi. Ama bir servete mal olması yetmezmiş gibi, onu prensesin karşısında bir de rezil duruma düşürdüğü için dadıya çok öfkelenmişti.

Kapı Bridget ve Belinda’nın arkasından sıkıca kapatıldıktan sonra ev sahibine doğru sırtıtan prenses, “Yarın bizim için Cheltenham piskoposunu getireceğinizi duyduğuma çok memnun oldum,” dedi.

“Evet. Telefonda sesi çok kibar geliyordu.”

Prenses, “Yani onu tanımıyor musun?” diye sordu.

Kraliyet namına bir azar daha işiteceğinden çekinen Sonny, “Yeterince tanıdığımı söyleyemem,” dedi.

Prenses sıcakkanlılıkla, “O bir aziz,” dedi. “Bence gerçekten bir aziz. Ayrıca fevkalade bir bilgin: duyduğuma göre Yunanca konuşmayı İngilizceye tercih ediyormuş. Harika, değil mi?”

“Korkarım Yunancam böyle işlere göre fazla paslandı.”

“Merak etme, dünyanın en mütevazı adamıdır, sana gösteriş yapmayı aklından bile geçirmez; sadece bazen cezbeye kapılır gibi kendini Yunancaya kaptırıyor. Kafasının içinde hâlâ havarilerle konuşuyor, o yüzden; ve içinde bulunduğu çevreyi tekrar fark etmesi biraz zaman alıyor. Büyüleyici, değil mi?”

Sonny, “Müthiş,” diye mırıldandı.

“İlahi okunmayacaktır, sanırım.”

“İsterseniz okutabiliriz,” dedi Sonny.

“Yarın pazar ayini yapılacak, şapşal. Yoksa hanginiz daha iyi diye hepinize ilahi okuturdum. Üstelik böyle şeyler herkesin de hoşuna gider; cumartesi akşam yemeğinden sonra insanlara meşgale olur.”

“Bu akşam için fırsat kaçtı her halükârda.”

“Bilemiyorum,” dedi prenses, “küçük bir grup halinde kütüphaneye gidebilirdik.” Derin bir samimiyeti akla getiren bu öneriyle büyük bir şeref bahsettiğinin bilincinde, Sonny’ye neşeyle baktı. Hiç şüphe yoktu: kafasına koyduğu zaman dünyanın en çekici kadını olabilirdi.

“Noël’le ilahi çalışmak ne kadar eğlenceliydi,” diye sözünü sürdürdü. “Yeni kelimeler uydurur ve insanı gülmekten kırar geçirirdi. Evet, kütüphane daha sevimli olabilir. Büyük partilerden *hiç* hoşlanmıyorum.”

Patrick arabanın kapısını çarptı ve bulutların aralandığı yerde gecenin lacivert kollarındaki taze iğne izlerine benzeyen yıldızlara baktı. İnsanı alçakgönüllülüğe çağıran bir deneyim, diye düşündü, kendi sağlık sorunlarımızı ne kadar önemsiz gösteriyor.

Yolun iki yanına sıra halinde dizilmiş mumlar, park yerinden evin önündeki mıcır kaplı geniş dairesel alana giden yönü belirliyordu. Projektörlerle yassı bir izlenim verilen evin sütunlu gri cephesi, öğleden sonra yağan sulusepkenin de etkisiyle ıslak karton gibi görünüyordu.

Eşyaların boşaltıldığı salondaki şömine çıtırdayan odun parçalarıyla doldurulmuştu. Yüzünü al basmış bir barmenin boşalttığı şampanya kabarıp taştıktan sonra yatışıyor, kadehlerin kenarında ince birer damla izinden ibaret kalıyordu. Patrick yelken bezinden kasnaklı tünelde çadıra doğru ilerledikçe seslerin, bazen de kahkahaların, bir dalganın rüzgâra tutulan sırtı gibi yükseldikten sonra bütün mekânı kapladığını duyabiliyordu. Ne yapacağını bilmeyen bir oda dolusu budala, diye kanaat getirdi; cinsel bir fırsat veya bir eşek şakasıyla amaçsız gezinmelerinden kurtulmayı bekliyorlardı. Çadıra girdiğinde, kapının hemen sağındaki bir sandalyede oturan George Watford'u fark etti.

“George!”

George, “Canım, ne güzel bir sürpriz,” diye gözlerini kırpıştırarak apar topar ayağa kalktı. “Ortamda fazla gürültü olunca hiçbir şey duyamaz hale geldiğim için burada oturuyorum.”

Patrick, “İnsanların sessiz bir çaresizlik içinde yaşadıklarını sanırdım,”¹ diye yüksek sesle karşılık verdi.

Bitkince gülümseyen George, “Demek ki pek de sessiz değillermiş,” diye bağırarak cevap verdi.

Patrick, George’un yanına oturdu. “Aa, bak, Nicholas Pratt da buradaymış.”

“Evet. Onun da bazı halleri çekilmiyor. Babanın ona duyduğu yakınlığı hiçbir zaman paylaşamadığımı söylemem gerek. Babanı özlediğimi biliyorsun, Patrick. Çok zeki bir adamdı, ama sanırım hiç mutlu olmadı.”

“Bugünlerde babamı neredeyse düşünmüyorum.”

“Bugünlerde yapmaktan hoşlanacağın bir şey buldun mu?”

“Evet,” dedi Patrick, “ama kariyer yapılabilecek tarzda bir şey değil.”

“Ne olursa olsun, insan bir katkı yapmaya gayret etmeli. Şimdi dönüp baktığımda, Lordlar Kamarası’ndan geçmesine yardım ettiğim bir-iki yasa bana mütevazı da olsa bir tatmin veriyor. Richfield’in bir sonraki kuşağa kalmasına da yardım ettim. Bütün eğlence ve oyunlar geride kaldıktan sonra insan böyle şeylere tutunuyor. Kimse bir ada değildir; adaya sahip olan tanıdıklarımızın çokluğu da bunu değiştirmiyor. Aslına bakarsan, gerçekten çoklar, üstelik sadece İskoçya’da da değil. Ama her şey bir yana, sahiden bir katkı yapmaya gayret etmelisin.”

1. “Sessiz bir çaresizlik içinde yaşamak” deyişi 19. yüzyıl Amerikan düşünürü Henry David Thoreau’nun *Walden ya da Ormanda Yaşam* isimli kitabında geçer. (Ç.N.)

Patrick, “Haklısın tabii,” diye iç geçirdi. George’un samimiyeti yıldırıcıydı doğrusu. Babasının koluna yapışıp görünüşte herhangi bir art niyet olmadan, “Bir yeteneğin varsa kullan. Yoksa hayatın boyunca mutsuz olursun,” diyerek huzurunu kaçırdığı zamanı hatırlatmıştı ona.

“Ah, bak, Tom Charles, garsondan içecek alıyor. Maine’de pek güzel bir adası var mesela. Tom!” diye seslendi George. “Bizi gördü mü acaba? Bir zamanlar IMF’nin başındaydı ve korkunç derecede zor bir işi en iyi şekilde yapmaya çalıştı.”

Patrick, “Onu New York’ta görmüştüm,” dedi. “Babamın ölümünden sonra gittiğimiz kulüpte bizi tanıştırmıştın.”

“Ha, evet. Sana ne olduğunu hepimiz merak etmiştik. Ballantine Morgan denen o can sıkıntısıyla bizi iki arada bir derede bırakmıştın.”

“Duygusallıktan ne yapacağımı şaşırmıştım.”

“Ben de Ballantine’in bir hikâyesine daha katlanamayacağından korktuğun için sanmıştım. Bu akşam oğlu burada. Maalesef o da armut dibine düşer deyiminin bir başka örneği. Tom!” George yine seslendi.

Tom Charles birinin ona seslendiğini duyar gibi karsızca etrafına bakındı. George ona tekrar el salladı. George’la Patrick’i fark eden Tom onlarla merhabalaştı. Patrick, Tom’un av köpeklerini andırır yüz hatlarını hatırlıyordu. Öyle suratlar vakitsizce yaşlanır, ama sonra hiç değişmezdi. Hatta adam yirmi yıl sonra daha genç bile gösterebilirdi.

“Akşam yemeğinizi duydum,” dedi Tom. “Kulağa bayağı ilginç geldi.”

George, “Evet,” dedi. “Sanırım bu, kraliyet ailesinin küçük üyelerinin kendilerine çekidüzen vermeleri ve bizim hepimizin şu zor zamanlarda Kraliçe’ye hayırdua etmemiz gerektiğini bir kez daha gösteriyor.”

Patrick neden sonra adamın şaka yapmadığını anladı.

George, “Sizin Harold’lardaki yemeğiniz nasıldı?” diye sordu. Sonra Patrick’e, “Harold Greene Almanya doğumlu,” diye açıkladı. “Çocukken Hitler Gençliği’ne katılmak istemiş –cam çerçeve indirmek, o heyecan verici üniformaları giymek: tüm oğlan çocuklarının rüyası– ama babası Yahudi olduğu için bunun mümkün olmadığını söylemişler. Harold bunun hayal kırıklığını hiçbir zaman üstünden atamamış; nitekim adam hafif bir Siyonist cila çekilmiş gerçek bir Yahudi düşmanı.”

“Aa, bunun doğru olduğunu sanmıyorum,” dedi Tom.

“E ben de sanmıyorum,” dedi George, “ama doğru değilse bu saçma derecede ileri yaşa erişmenin anlamı ne?”

“Yemekte, Şansölye Kohl’ün Körfez’de savaş çıktı diye ‘çok şaşırdığı’ iddiası üstüne çokça konuşuldu.”

George, “Herhalde Almanlar savaşı kendileri başlatamadıkları için bu kadar şaşırmışlardır,” diye araya girdi.

“Harold, Birleşmiş Milletler’in bir Hadımlar Örgütü olmamasının onu hayrete düşürdüğünü, çünkü ne zaman onlara ihtiyaç duyulsa iktidarsız kesildiklerini söylüyordu,” diye sözünü sürdürdü Tom.

George çenesini ileriye doğru uzattı. “Benim asıl merak ettiğim, ‘sınai eylem’in greve gitmek anlamına geldiği bir ülkede Japonlara karşı nasıl bir şansımızın olduğu. Korkarım fazla uzun yaşadım. Bu ülkenin kaale alındığı günleri hâlâ hatırlıyorum. Az önce Patrick’e de söylüyordum,” diye arkadaşının oğlunu kibarca sohbete dahil etti, “insanın hayatta bir katkısının olması gerek. Şu mekânda akrabaları ölsün de daha lüks tatillere çıkabilsinler diye bekleyerek vakit geçiren çok fazla insan var. Ve ne yazık ki gelinim de onlardan biri.”

Tom, “Akbabalar,” diye homurdandı. “O tatillere bir an önce çıksalar iyi olur. Çünkü bazı dinî esaslara dayan-

ması dışında, bankacılık sisteminin gidişatını parlak görmüyorum.”

“Para işleri her zaman kör inanca dayanmıştır,” dedi George.

Tom, “Ama hiç böyle olmamıştı,” diye itiraz etti. “Hiçbir zaman bu kadar küçük bir azınlık bu kadar çok şeye sahip olmamıştı.”

“Artık aldırmayacak kadar yaşlandım. Biliyor musun, eğer cennete gidersem diye düşünüyordum, ki gitmemem için bir sebep yok, umarım eski uşağım King de orada olur.”

Patrick, “Eşyalarını boşaltması için mi?” diye sordu.

“Ha, yok,” dedi George. “Şu hayatta öyle işleri fazla fazla yaptı. Hem zaten cennete eşya filan götürülmüyor, değil mi? Bavul mavul yok; kusursuz bir hafta sonu gibi olmalı.”

Sonny çadırın girişinde, bir limanın ortasındaki bir kaya gibi sapasağlam dikilmiş, gelen misafirleri kendisini selamlamak zorunda bırakıyordu.

Jacques d’Alantour sır verir gibi bir sesle ve bütün çadırı içine almışçasına ellerini açarak, “Fakat bu kesinlikle muhteşem,” dedi. Çadırın karşı ucundaki kalabalık cazbant tam o sırada, işaret verilmiş gibi çalmaya başladı.

Sonny kendini beğenmiş bir edayla, “Eh, elimizden geleni yapıyoruz,” diye karşılık verdi.

“Sanırım Henry James’in bir sözüydü,” dedi büyükelçi –oysa onun olduğunu gayet iyi biliyordu ve Paris’ten ayrılmadan önce sekreterine arayıp buldurtmuş, alıntıyı defalarca prova etmişti– “‘şimdinin profilden görünür gibi daima menzilde olduğu, geçmişin de tam cepheden görüldüğü İngilizlerin şu zengin ve karmaşık dünyası,’ diye.”

“Fransız yazarların sözlerini bana aktarmanız fayda-

sız. Hepsi de beni çok aşan şeyler. Ama evet, İngilizlerin hayatı gerçekten zengin ve karmaşık; öte yandan, vergilerin çokluğu evimizi temellerinden sarsarken eskisi gibi zengin olmadığımız da ortada.”

Mösyö d’Alantour anlayışlı bir ifadeyle, “Ah,” diye iç çekti. “Fakat bu akşam her şey yolundaymış gibi görünüyorsunuz.”

Sonny, “Biz de bazı sıkıntılı zamanlar yaşadık,” diye itiraf etti. “Bridget’in kimseyi tanımadığımız korkusuna kapılıp hiç yoktan insanlar icat ettiği bir delilik faslı oldu. Şuradaki ufak tefek Hintli arkadaş, mesela. Jonathan Croyden’in yaşamöyküsünü yazıyormuş. Onun babama yazdığı bazı mektupları görmek için uğradı, ondan önce onunla bir kere bile karşılaşmamıştım. Ama Bridget ne yaptı? Öğle yemeği yerken onu partiye davet etti. Sonrasında korkarım karıma biraz fazla kızdım, ama onun yaptığı da gerçekten olacak şey değildi.”

Ali Montague’i gören Nicholas, “Merhaba, canım. Yemeğiniz nasıldı?” diye sordu.

“Son derece *kırsaldı*,” dedi Ali.

“Vah vah. ‘Ateist fikirler’ serdettiğim için Prenses Margaret’in beni haşlamasını saymazsak bizimki gerçekten *tous ce qu’il y a de plus chic*’ti.¹”

“Bu şartlarda ben bile dine dönebilirim, ama o zaman da münafıklık ettiğim için beni doğruca cehenne me yollarlar.”

Nicholas kendinden emin bir edayla, “Emin olduğum bir şey varsa, o da Tanrı yok olacak olsa kimsenin bunu fark etmeyeceği,” diye yorum yaptı.

Ali, “Az önce aklıma sen geldin,” dedi. “İkisi de birkaç kez attan düşmüş gibi görünen iki ihtiyarın konuş-

1. (Fr.) Her bakımdan son derece şık. (Ç.N.)

malarına kulak misafiri oldum. Biri bir kitap yazmayı düşündüğünden söz ediyordu, öbürü, “‘Pek güzel bir fikir,’ dedi. Müstakbel yazar, ‘Herkesin içinde bir kitap olduğunu söylerler,’ dedi. Arkadaşı, ‘Hımm, belki ben de bir tane yazarım,’ diye karşılık verdi. Beriki ciddi ciddi kızarak, ‘Ama şimdi benim fikrimi çalışıyorsun,’ diye çıkıştı. Ben de ister istemez senin kitabını düşündüm. Artık bitirmeye yaklaşmışsındır herhalde.”

Nicholas işi alaycılığa vurdu. “Benim gibi heyecan verici bir hayat sürünce kendi yaşamöykünü bitirmek çok zor oluyor. Sürekli araya koymak isteyeceğin yeni parçalar çıkıyor; mesela az önce bana ettiğin laf gibi.”

Kitty Harrow bilmiş bir edayla, “Enseste daima işbirliğinin bir emaresi vardır,” diyordu. Sonra küçük alnının üstünden bir duvar gibi yükselen mavimsi kır saçlarına kendinden hoşnutça dokunarak ekledi. “Bunun korkunç bir tabu olması gerektiğini biliyorum, ama kimisi çok makbul ailelerde olmak üzere, her zaman süregeldiği de bir gerçek. Ben kendi babamın bile yatak odamın dışında dikilip, ‘Umutsuz bir vakasın, cinsel hayal gücün hiç çalışmıyor,’ diye fısıldadığını biliyorum.”

Robin Parker şaşırdı. “Ne diyorsun?”

“Babam müthiş bir adamdı, tam anlamıyla büyüleyiciydi.” Bunu söylerken Kitty omuzlarını yuvarladı. “Herkes ona bayılırdı. Senin anlayacağın, neden söz ettiğimi *biliyorum* ben. Çocuklar muazzam cinsel duygular yayarlar; ebeveynlerini baştan çıkarırlar. Kitaplarını okumadım, ama hepsinin Freud’da olduğunu söylüyorlar. Oğlumun küçükken kalkmış aletini bana gösterdiğini hâlâ hatırlarım. Ebeveynler elbette bu durumdan yararlanmaya kalkmamalı, ama özellikle herkesin üst üste yaşadığı kalabalık koşullarda bazen kendilerini nasıl kaptırdıklarını da iyi görüyorum.

Robin Parker, “Oğlun burada mı?” diye sordu.

Kitty üzgünce cevap verdi. “Hayır, Avustralya’da. Buradaki çiftliği devralması için ona yalvardım, nafile; çocuk Avustralya koyunlarına deli oluyor. Onu iki kere görmeye gittim ama uçak yolculuğunu kaldıramıyorum. Oradakilerin yaşam tarzı da ayrı bir dert; mangal dumanından bir bulutun içinde dikilerek kırkıcının karısının yanında ölümüne sıkılıyor, üstelik konuştuklarını anlamıyorum bile. Fergus beni deniz kıyısına götürmüş ve başıma şnorkel geçirip zorla yüzdürmüştü. Tek söyleyebileceğim, Büyük Set Resifi’nin gördüğüm en zevksiz şey olduğu. Dalış gözlüğünü su basarken ürkütücü cart renkler, tavus kuşu mavileri ve akla ziyan turuncuların hengâme içinde dolup taşıdığı feci bir kâbus.”

Prenses Margaret, kendisini anlayışla dinleyen Peter Porlock’a anlatıyordu. “Kraliçe daha geçen gün Londra’daki emlak piyasasının alıp başını gittiğini ve Buckingham Sarayı olmasa ne yapacağını bilmediğini söylüyordu.”

Nicholas, “Nasılsın?” diye sordu Patrick’e.

“Bir içki için can atıyorum,” dedi Patrick.

Nicholas, “Seni çok iyi anlıyorum,” diye esnedi. “Eroin bağımlılığım hiç olmadı, ama sigarayı bırakmak zorunda kalmak da benim için yeterince kötüydü. Aa, bak, Prenses Margaret. Ayağına dolanmamaya dikkat et. Yemekte olanları duymuşsundur.”

“Diplomatik hadise.”

“Evet.”

Patrick, “Dehşet verici,” dedi ciddiyetle.

Nicholas kadına doğru tepeden bir bakış atarak, “Doğrusunu istersen prensesi takdir etmiyor değilim,” dedi. “Küçücük bir kazadan yararlanarak büyükelçiyi azami derecede aşağıladı. Ulusumuzun bunama yılların-

da birinin gururumuzu ayakta tutması gerek; bunu da kimse ondan daha büyük bir inançla yapmıyor. Bu arada,” –Nicholas şimdi daha da küçümseyen bir ses tonu takınmıştı– “*entre nous*,¹ Londra’ya onların arabasıyla döneceğim için şunu da söylemeliyim ki, Vichy hükümetinden² beri Fransa’nın bu kadar yiğitçe temsil edildiğini görmedim. Alantour’un dizüstü çöküşünü görmeliydin. Karısına tapıyorum gerçi, o uyduruk şıklığının gerisindeki katıksız şeytanlığıyla insana sonsuz eğlence imkânı sunuyor; ama Jacques bana hep biraz budala gelmiştir.”

“Bunu ona kendin söylemeye ne dersin?” Patrick büyükelçinin arkadan yaklaştığını görmüştü.

Nicholas, “*Mon cher*³ Jacques,” diyerek hafifçe döndü, “bence sen tam bir dâhisin! O sinir bozucu kadının hakkından kusursuzca geldin: gülünç isteğine boyun eğerek asıl onların gülünç olduğunu çok güzel gösterdin. Genç arkadaşım Patrick Melrose’la tanışmış mıydın? Babası çok yakın bir arkadaşımdı.”

Prenses, “René Bollinger pek muteber bir adamdı,” diye içini çekti. “Sahiden büyük bir diplomattı, hepimiz ona resmen tapardık. Ondan sonra bu ikisinin avamlığına tahammül etmek daha da zor.” Prenses sigaralığını Alantour’lara doğru sallarken Patrick de onlara veda ediyordu.

“Genç arkadaşın bizim yüzümüzden uzaklaşmadı umarım,” dedi Jacqueline. “Çok gergin görünüyordu.”

Nicholas, “Çeşitliliği yürekten savunmakla beraber

1. (Fr.) Aramızda kalsın. (Ç.N.)

2. Fransa’nın İkinci Dünya Savaşı sırasında işgalci Nazi Almanya’sıyla işbirliği yapan Mareşal Philippe Pétain yönetimi altında geçirdiği dönem. (Ç.N.)

3. (Fr.) “Canım”, “hayatım” anlamında bir sevgi hitabı. (Ç.N.)

onsuz da yapabileceğimizi düşünüyorum,” diye karşılık verdi.

Jacqueline, “Sen mi?” diye güldü.

“Kesinlikle, canım. Tanıdık yelpazemizi olabildiğince geniş tutmamız gerektiğine kesin bir inanç besliyorum: krallardan kraliçelerden ülkedeki en mütevazı baronete kadar.” Sonra Nicholas, güvecine nadir ama keskin bir baharat katan büyük bir şef gibi, “Ve tabii, kaçınılmaz olarak karadeliklere dönüşmeden önce, büyük yıldızlardan da bir tutam,” diye ekledi.

Nicholas’ın gösterisine bayılan Jacqueline, “*Mais il est vraiment*¹ çok fazla,” dedi.

“Unvanlar kuru isimlerden daha evladır. Senin de mutlaka bildiğin üzere, Proust bu konuyu enfes bir üslupla ele alırken avamdan olağanüstü zarif birinin bile çabucak unutulmaya mahkûm olduğunu, büyük unvan sahiplerininse, hiç olmazsa soyundan gelenlerinin gözünde, ölümsüz kalacaklarına emin olduklarını söyler.”

Jacqueline biraz kararsızca, “Ama yine de unvanları olmadığı halde çok eğlendirici insanlar çıkıyor,” diye itiraz etti.

Nicholas onun kolunu kavradı. “Hayatım, onlar olmasa biz ne yapardık?”

İkisi, hoşgörülü ve açık fikirli olma ihtiyacına mola veren –Nicholas kendisi her ne kadar başka bir yaşam tarzını bilmese de, onun “modern hayat” dediği şeyi bozuyordu bunlar– iki kendini beğenmişin masum kahkahalarıyla güldüler.

“Bir saraylının üstümüze doğru geldiğini hissedebiliyorum,” dedi Jacques huzursuzca. “Sanırım partinin diplomatik derinliklerine doğru yelken açma vakti geldi.”

1. (Fr.) Fakat bu gerçekten. (Ç.N.)

Nicholas, “Sevgili arkadaşım, partinin derinlikleri sensin,” dedi. “Ama haklısın, o münasebetsiz kadının hırçınlığından yeterince nasibini aldın.”

Jacqueline, “*Au revoir*,”¹ diye fısıldadı.

“*A bientôt*,”² dedi Jacques ve Alantour’lar ayrıldı, heybetli sorumluluklarıyla çadırın farklı yerlerine dağıldılar.

Prenses Margaret’la Kitty Harrow, Alantour’ların hemen ardından Nicholas’a yetiştiler.

Prenses, “Düşmanla ahbaplık ha?” diye kaşlarını çatı.

Nicholas öfkeyle, “Bana teselli aramak için geldiler, madam,” dedi, “ama onlara yanlış kapıyı çaldıklarını söyledim. Büyükelçiye sakar bir budala olduğunu hatırlattım. Münasebetsiz karısına da, bu akşamlık yeterince hırçınlık yaptığını.”

Prenses lütufkârca gülümseyerek, “Gerçekten mi?” dedi.

Kitty, “Bravo sana,” diye katıldı.

Nicholas, “Gördüğünüz gibi,” diye böbürlendi, “kuyruklarını bacaklarının arasına kısıtırarak kös kös uzaklaştılar. Büyükelçi giderken bana, ‘İyisi mi fazla göze batmayayım,’ dedi. Ben de ona, ‘Zaten göze batacak bir halin yok,’ diye karşılık verdim.”

“Ah, ne iyi etmişsin,” dedi prenses. “Sivri dilini yararlı bir işe koşmuşsun, bunu sevdim.”

Kitty, “Herhalde bunu da doğruca kitabına alırsın,” diye yorum yaptı. “Nicholas’ın kitapta bizden nasıl söz edeceğinden hepimiz korkuyoruz, hanımefendi.”

Prenses, “İçinde ben de var mıyım?” diye sordu.

Nicholas, “Sizden söz etmeyi aklımdan bile geçirmem, hanımefendi,” diye itiraz etti. “Öyle bir densizlik yapamam.”

1. (Fr.) Hoşça kal. (Ç.N.)

2. (Fr.) Yakında görüşürüz. (Ç.N.)

“Güzel bir şey söylediğin sürece beni dahil edebilirsin, sana müsaade ediyorum.”

“Beş yaşındaki halini hatırlıyorum da,” diyordu Bridget, “ne kadar tatlıydın, ama sanki mesafeliydin de.”

Patrick, “Hayret, niye acaba? Seni geldikten hemen sonra terasta dizüstü çökerken gördüğümü hatırlıyorum. Ağaçların gerisinden gözlüyordum sizi,” dedi.

“Ah Tanrım. Onu unutmuştum.”

“Ne yapmaya çalıştığını çıkaramamıştım.”

“Duysan dehşete düşersin.”

“Hiçbir şey beni dehşete düşüremez.”

“Eh, madem duymak istiyorsun, Nicholas bana bunun annenle babanın yaptığı bir şey olduğunu söylemişti: baban annene yerden incirleri yedirmiş, ben de yaramazlık yapıp böyle mi diye göstermek istedim. Nicholas bana fena kızmıştı.”

“Ailemin eğlendiğini düşünmek güzel,” dedi Patrick.

Psikolojinin derin sularına nadiren ayaklarını sokan Bridget, “Bence üstünlük kurmayla ilgiliydi,” diye yorum yaptı.

“Mantıklı geliyor.”

“Aman Tanrım, annem gelmiş, dünyası şaşmış gibi bir hali var. Bir iyilik yapıp onu biraz oyalayabilir misin, lütfen?”

“Tabii,” dedi Patrick.

Bridget bu sorunu da böyle kolayca hallettiği için kendini tebrik ederek Virginia’yı Patrick’le baş başa bıraktı.

Güvenli zeminde bir sohbet konusu açmak isteyen Patrick, “Ee, buradaki akşam yemeği nasıldı?” diye sordu. “Anladığım kadarıyla Prenses Margaret’a bir sos düşü aldirmişlar. Müthiş bir manzara olmalı.”

Virginia, “Bana herhalde müthiş gelmezdi,” dedi.

“Elbiseye leke bulaşmasının ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyorum.”

“Yani orada değil miydiniz?”

“Hayır, yemek için Bossington-Lane'lere gitmiştim.”

“Gerçekten mi? Ben de güya oraya gidecektim. Orası nasıldı?”

Virginia, “Yolda kaybolduk,” diye iç geçirdi. “Bütün arabalar istasyondan misafirleri almakla meşgul olduğu için taksiyle gitmek zorunda kaldım. Bir kır evine varıp yolu sorduk; meğer orası arazinin en ucundaymış. Sonradan Mr. Bossington-Lane'e, mavi pencereci kır evindeki komşuya yolu sormak zorunda kaldığımızı söyleyince adam bana, ‘O komşu değil, kiracı, hem de eski kiracı ve kahrolası bir baş belası,’ dedi.”

Patrick, “Yemeğe çağırabildiğiniz insanlara komşu denir,” diye açıkladı.

Virginia, “Öyleyse ben komşu oluyorum,” diye güldü. “Hem de Kent'te yaşadığım halde. Kızım bana niye kadın konuklara ihtiyaçları olduğunu söyledi, bilmiyorum. Mrs. Bossington-Lane daha biraz önce, yemeğe gelmeyen dört beyefendinin de özür beyan ettiklerini ve hepsinin de arabalarının otoyolda bozulduğunu söylediklerini anlattı. Onca zahmete girdiği için çok üzgündü; ona moralini bozmamasını öğütledim.”

“Tevekkeli, arabamın otoyolda bozulduğunu söyleyince bana da pek inanmamış gibi gelmişti.”

Virginia ellerini ağzına götürerek, “Ah,” dedi. “Siz de onlardan biriydiniz tabii. Güya oraya gideceğinizi söyledğinizi unuttum.”

Patrik, “Merak etmeyin,” diye gülümsedi. “Ona aynı mazereti bildirmeden önce keşke birbirimizle konuşsaymıştık.”

Virginia güldü. “Dediğim gibi, moralimizi bozmayalım.”

Aurora Donne, “Ne oldu, canım?” diye sordu. “Hayalet görmüş gibisin.”

“Ah, bilmiyorum,” dedi Bridget. “Az önce Cindy Smith’i Sonny’yle gördüm. Onu tanımadığımız için davet edemeyeceğimizi söylediğimi ve Sonny’nin bunu bu kadar büyütmesini garipsediğimi hatırlıyorum. Şimdi de, bak, kadın gelmiş ve birlikte sanki birbirlerini tanıyorlarmış gibi duruyorlardı, ama belki de ben paranoyak gibi davranıyorum.”

Önünde, hiçbir fayda getirmese bile arkadaşına acı gerçeği söylemek ya da onu teskin etmek gibi iki seçenek bulunan Aurora, hem tercihini “dürüstlükten” yana kullanmak hem de Bridget’ın sürdüğü sefalı hayatın yıkıldığını görmek ve bunun zevkini tatmak için –böyle bir hayatın hakkını kendisinin çok daha iyi verebileceğini sıklıkla düşünüyordu çünkü– gerçeği söylemeye karar verdi.

“Bunu sana söylemeli miyim, bilmiyorum. Belki de söylememeliyim.” Yüzünü ekşiterek Bridget’a baktı.

Bridget yakaracaktı neredeyse. “Ne? Bana mutlaka söylemelisin.”

“Olmaz. Seni üzmekten başka bir şeye yaramaz. Konuyu açmam bile aptallıktı.”

Bridget çaresizce, “Artık bana söylemezsen *hiç* olmaz,” dedi.

“Ee, en son senin duyuyor olman normal tabii –böyle durumlarda hep aynısı olur–, ama bu bilgi artık umumi oldu.” Aurora öteden beri sevdiği “umumi” kelimesini imalı imalı uzattı. “Sonny ile Miss Smith bir süredir ilişki yaşıyorlar.”

“Tanrım. Demek oymuş. Bir şeylerin döndüğünü anlamıştım...” Bridget’ın üstüne ansızın büyük bir yorgunluk ve üzüntü çöktü; neredeyse ağlayacak gibiydi.

Aurora onu, “Ah, canım, yapma. Metin ol,” diye avuttu.

Fakat Bridget fazla dolmuştu ve Aurora'yı alıp yatak odasına çıktı, sabah kulak misafiri olduğu telefon konuşması hakkında her şeyi anlattı ve Aurora'dan bunu sır olarak tutma sözü aldı. Gece bitmeden aynı sözü birkaç başka kişiden daha alacak olan Aurora, daha çok fıkralık anekdot üreteceğini düşündüğü bir seçenek olarak, arkadaşına "savaş yolu"nu tutmasını salık verdi.

Angus Broghlie ve Amanda Pratt'la oturan China, "Aa, hadi ama, neden gelip bize yardım etmiyorsun?" dedi. Oysa Patrick'in böyle bir topluluğa hiç de katılma hevesi yoktu.

"Babaları üvey olan insanların listesini çıkarıyoruz," diye açıkladı China.

Patrick, "Hımm, o listede olmak için nelerimi vermezdim," diye homurdandı. "Ama neyse, bir akşamda bitmeyecek kadar uzun sürer zaten."

Cindy'yi davete getirip ev sahibesini çileden çıkarma suçunu üstünden atmak için delice bir ihtiyaca kapılan David Windfall misafir arkadaşlarının yanına koşup bunun aslında onun fikri olmadığını, sadece emirlere itaat ettiğini açıklamaya koyulmuştu. Tam aynı izahatı Peter Porlock'a yapacakken, Sonny'nin en yakın arkadaşı olan Peter'in bunu yüreksizlik olarak yorabileceği aklına geldi: kendini tuttu ve onun yerine, son karşılaşmalarındaki "ürkütücü vaftiz töreni" hakkında konuşmaya başladı.

Peter, "Ürkütücüydü," diye doğruladı. "Vestiyer neye yarıyor, şemsiye vesaireyle birlikte bebeleri de bırakmaya değil mi? Fakat papaz tabii bütün çocukları kilisede istedi. Adam eş değiştirme hizmetlerine inanan bir çiçek çocuk sanki; ama Anglikan kilisesinin amacı Anglikan kilisesi olmaktır, toplumsal uyuma hizmet eden bir güç olmaktır. Fanatizme kaçacaksa onunla işimiz olmaz."

David, “Kesinlikle,” diyerek ona katıldı, fakat sonra dayanamayıp ekledi. “Bridget benim Cindy Smith’i getirmeme kızmış anlaşılan.”

Peter, “Tam anlamıyla köpürmüş,” diye güldü. “Kütüphanede Sonny’yle şiddetli bir kavgaya tutuşmuşlar: müziği ve uğultuyu bastırarak duyulmuş sesleri. Zavallı Sonny, bütün akşam orada mahsur kaldı.” Sırıtarak başıyla kapıyı gösterdi. “Herhalde Miss Smith’le baş başa, daha doğrusu, bacak bacağa vermek için oraya sıvıştı, sonra o feci kavga, şimdi de Poussin tablosunun gerçek olduğunu teyit ettirip neşesini bulabilmek için Robin Parker’ı esir aldı. Ama sen kendi hikâyenden şaşma. Cindy’yle daha önce tanışmıştın, karın gelemiyordu, dolayısıyla Cindy’den gelmesini istedin, aptallık edip kimseye sormadın, konunun Sonny’yle bir ilgisi yok. Bu minvalde bir şey işte.”

On küsur kişiye bunun tam tersini zaten anlatmış olan David, “Elbette,” dedi.

“Bridget onlara suçüstü yapmadı; ayrıca bu tür durumlarda kadınların nasıl olduklarını bilirsin: inanmak istediklerine inanırlar.”

Bridget’a sadece emirlere itaat ettiğini zaten söylemiş bulunan David, “Hımm,” diye karşılık verdi, Sonny’nin yakındaki kütüphaneden çıktığını görünce de irkilir gibi oldu. Acaba onun Bridget’a her şeyi itiraf ettiğini öğrenmiş miydi?

Sesi çatlayarak, “Sonny!” diye ciyakladı.

Onu duymazdan gelen Sonny, Peter’a, “Poussin’miş!” diye gümbürdedi.

Peter, tabloyu Sonny kendi yapmış gibi, “Aferin sana,” dedi. “Bilmem hangi okulun elinden çıkma değil de hakiki olduğunu öğrendin ya, bundan iyi bir doğum günü hediyesi olamazdı.”

Robin elini bir an smokin ceketinin cebine daldırdı. “Ağaçlar tartışmasız ona ait.”

David'i hâlâ görmezden gelen Sonny, "Bize müsaa-
de edebilir misin? Peter'la özel olarak konuşmam gereki-
yor," diye Robin'den izin istedi ve arkadaşıyla kütüpha-
neye gidip kapıyı arkasından kapattı.

"Ben tam bir ahmağım," dedi. "Özellikle de David
Windfall'a güvendiğim için. Onu bir daha kapımdan içe-
ri almayacağım. Sayesinde şimdi karımla büyük bir kriz
yaşıyorum."

Peter rahat bir edayla, "Kendine haksızlık etme," di-
ye öğütledi.

Sonny, Peter'ın öğüdünü tutmakta gecikmedi. "Buna
mecbur kaldığımı sen de biliyorsun. Yani, Bridget'in er-
kek çocuk doğurmaması büyük bir sorun. Ama darda
kalırsam, karım olmadan burada yaşamak ister miyim,
emin değilim. Cindy'nin çok tuhaf fikirleri var. Ne ol-
duklarından emin değilim, ama tahmin edebiliyorum."

"Asıl sorun her şeyin bu kadar içinden çıkılmaz hale
gelmesi. Kadınlar söz konusu olunca insan neredede dura-
cağını bilemiyor. Demek istediğim, on altıncı yüzyıl Rus-
ya'sından bir evlilik kılavuzunu okuyordum da, karınızı
sevgiyle dövün ki, kör ya da sağır kalmasın diyordu. Bu-
gün böyle bir şey söyleyen seni asarlar. Ama bunda, biraz
daha hafif yöntemlerle bile olsa, haklılık payı olduğunu
sen de biliyorsun. Müstemlekelerdeki yerli hamallar için
söylenen eski atasözü gibi bir şey bu: 'Onları sebepsiz
yere döversen sana dövülmek için bir sebep vermezler.'"

Sonny şaşkın şaşkın bakıyordu. Nitekim sonradan
bazı arkadaşlarına, "Bridget krizinde en çok yardıma ih-
tiyaç duyduğum anda Peter maalesef elini taşın altına
koymadı. Onun yerine on altıncı yüzyıl Rus risaleleri
hakkında saçmalayıp durdu," diyecekti.

"Sevimli Yargıç Melford Stevens'in bir tecavüzcüye
söylediği lafı bilir misiniz?" diye sordu Kitty. "Seni ceza-

evine değil, Orta İngiltere'ye göndereceğim; ceza olarak sana o yeter.' Böyle şeyler söylenmez, biliyorum, ama sizce de muhteşem değil mi? Yani eskiden İngiltere böyle fevkalade sıra dışı insanlarla doluyken şimdi herkes hem ruhsuz olmuş hem de meleklik taslıyor."

Neşeli ev sahibi görüntüsünü korumak için büyük çaba harcayan Sonny, "Şu kısımdan da nefret ediyorum," diye söyleniyordu. "Bir orkestranın başı niye, sanki isimlerini bilmek isteyen varmış gibi, müzisyenleri takdim eder? Yani ben kendi misafirlerimi tanıtmaktan geçmişim, size ne oluyor da kendinizi tanıtıyorsunuz?"

"Sana yüzde yüz katılıyorum, mirim," dedi Alexander Politsky. "Rusya'da büyük ailelerin kendi müzik grupları olurdu, böylece grandüklere nasıl aşçı yamağını tanıtmıyorsan, başkalarına da onları takdim etmek zorunda kalmıyordun. Ava çıkıp soğuk bir akarsuyu geçmemiz gerektiğinde hizmetçiler suya yatıp bizim için köprü olurlardı. Kafalarına basıp yürüyoruz diye kimse adlarını bilme ihtiyacı hissetmezdi."

"Bu sanki biraz fazla oldu. Yani kafalarına basmayı kastediyorum. Ama biliyorsun, bizde o yüzden devrim olmadı."

"Sizde devrim olmamasının sebebi, mirim, onlardan iki tanesinin zaten başınızdan geçmiş olması: İçsavaş ve Şanlı Devrim."¹

"Ve kornette," dedi orkestranın başı Joe Martin, "'Chilly Willy' Watson!"

1. İngiliz İçsavaşı (1644-1651): İngiltere'de Cumhuriyetçilerle Kraliyet yanlıları arasında yaşanan savaş; Şanlı Devrim (1688-1689): İngiltere Kralı II. James'in tahtan uzaklaştırılması ve kızı II. Mary ile kocası Orange Prensi William'ın tahta çıkmasıyla sonuçlanan olaylar dizisi. (Ç.N.)

Grup üyeleri takdim edilirken neredeyse hiç oralı olmayan Patrick kulağına tanıdık bir isim çalınınca meraklandı. Bu New York'tan bildiği Chilly Willy olamazdı herhalde; adam şimdiye kadar çoktan ölmüş olmalıydı. Yine de Patrick döndü ve kısa solo parçasını çalmak üzere ayağa kalkan ön sıradaki müzisyene göz attı. Smokin giymiş bu dolgun yanaklı adamla Patrick'in Manhattan'dan uyuşturucu aldığı sokak satıcısı arasında elbette bir benzerlik yoktu. Chilly Willy dişsiz ve avurtları çökmüş, iskeletsi bedenine bol gelen pantolonunu tutarak ayaklarını sürüye sürüye unutulmanın eşiğinde dolaşan bir asalaktı. Karşısındaki caz müzisyenine gelince; dinç, yetenekli ve simsiyahtı; gerçi Chilly de siyahtı siyah olmasına, ama marazlı hali ve solgunluğuyla benzini sarartmayı başarmıştı.

Patrick yakından bakmak için kürsüye yanaştı. Dünyada belki de binlerce Chilly Willy varken buradakinin "onunki" olduğunu düşünmek saçmaydı. Chilly solo parçasını çaldıktan sonra yerine oturmuştu ve Patrick, hayvanat bahçesine gelen bir çocuk gibi kaşlarını çatmış olarak konuşma engelini bir türlü aşamadan karşısında dikildi.

Chilly Willy bir trampet solosunun üstünden, "Merhaba," dedi.

"Güzel soloydu," dedi Patrick.

"Teşekkürler."

"Sen o değilsindir... değil mi? New York'ta Chilly Willy diye birini tanıyordum da!"

"Nerede yaşardı?"

"Sekizinci Sokak'ta."

"Hı-hı," dedi Chilly. "Ne yapardı?"

"Ee, o... şey... aslında sokakta yaşardı... o yüzden onun sen olamayacağını anladım. Hem zaten yaşı da daha büyüktü."

Chilly, "Seni hatırladım!" diye güldü. "Sen o paltolu İngiliz'sin, değil mi?"

“Aynen öyle! Demek sensin! Tanrım, çok iyi görünüyorsun. Seni resmen tanıyamadım. Çok da iyi çalışyorsun.”

“Sağ ol. Eskiden de müzisyendim, sonra...” Chilly grup arkadaşlarına doğru yan bir bakış attıktan sonra eliyle suya atlıyormuş gibi bir işaret yaptı.

“Karına ne oldu?”

Chilly, “Aşırı dozdan gitti,” dedi üzgünce.

“Hay aksi, üzüldüm.” Patrick kadının özenle açıp yirmi dolar fatura kestiği tuvalet kâğıdına sarılı at şırıngasını hatırladı, sonra, “Ama senin yaşaman bir mucize,” diye ekledi.

“Evet, her şey mucize, dostum. Banyoda sabun gibi eriyip gitmememiz bile koyduğumun mucizesi.”

“Herbert’ların düşük hayata karşı daima bir zaafı olmuştur,” dedi Kitty Harrow. “Shakespeare’e bak, mesela.”

Nicholas, “Onunla beraber aynı tabak artıklarına yumulduklarından eminim,” diye katıldı. “Eskiden sosyete, hepsi de birbirini tanıyan birkaç yüz aileden meydana gelirdi. Şimdi sadece bir aile kaldı: Guinness’lar. Niye G noktası özellikle büyütülmüş bir adres defteri yapmıyorlar, anlamıyorum.”

Kitty kıkırdadı.

Ali, Nicholas’a döndü. “Eh, senin *manqué*¹ bir girişimci olduğunu görebiliyorum.”

Ali Montague, Laura ve China’ya, “Bossington-Lane’lerdeki yemek kelimelerin ötesindeydi,” diye anlatıyordu. “Ev sahibimiz, ‘Kız çocuğunuzun olmasının en güzel yanı, onları işe koşturmak,’ dediğinde başımızın dertte oldu-

1. (Fr.) Başarısız. (Ç.N.)

ğunu anlamıştım. Sonra da çam yarması hantal kızı gelip ne dese beğenirsiniz? ‘Babamla tartışamazsınız; kırk santim kısa olmasını saymazsak, eskiden tüm hayati göstergeleri Muhammed Ali’ninkiyle birebir aynıydı.’”

Laura’yla China güldüler. Muhteşem bir taklitçiydi şu Ali.

“Anne tam anlamıyla dehşete kapılmıştı,” dedi Laura, “çünkü Charlotte’un bir arkadaşı Metropolitan Üniversitesi’ne gidip iki taşra kızıyla bir daireye yerleşmiş ve daha haftasında, ‘Kötü John’ diye biriyle ahbap olmuş!”

Herkes kahkahalarla uludu.

Ali, “Mr. Bossington-Lane’i asıl korkutan, Charlotte’un okula gitmesi,” dedi.

Laura, “Küçük bir ihtimal,” diye yorum yaptı.

“Adam bir komşu kızının ‘resmen görülmemiş sayı-da O’ları’ olmasından dert yanıyordu.”

“Ne, üç mü?” diye tahmin yürüttü China.

“Galiba beşmiş ve kız üniversiteye giriş sınavının ikinci basamağında sanat tarihini tercih edecekmiş. Sohbet sürsün diye ona sanatta para olup olmadığını sordum.”

China, “Peki o ne dedi?” diye sordu.

Ali çenesini uzatıp bir elini başparmağı dışarıda kalacak şekilde smokin ceketinin cebine soktu.

“‘Para mı?’ diye gümbürdedi. ‘Çoğu için değil. Ama biliyorsun, burada hayatın anlamıyla fazla meşgul oldukları için buna kafayı takamayacak insanlardan söz ediyoruz. Gerçi böyle bir konu herkesi biraz meşgul eder ya!’ Ona hayatın anlamı içinde yüklü bir gelirin olması gerektiğini de söyledim. Adam, ‘Ve sermaye,’ diye ekledi.”

Laura, “Kızı Amanda çekilir gibi değil,” diye sırtıttı. “Bana dinlemeye tenezzül edemeyeceğim kadar sıkıcı bir şey anlattı ve sonunu, ‘Barbekü sosunun çalınması kadar kötü bir şey düşünebiliyor musun?’ diye getirdi.

Ben, ‘Tabii ki düşünabiliyorum,’ deyince kaz gibi bir ses çıkarıp, ‘E ben de tabii ki *lafın gelişi* söyledim,’ diye cevap verdi.”

China kışkırtıcı bir edayla, “Yine de bizi misafir etmeleri güzel,” dedi.

Ali, vermek üzere olduğu cevabın dehşetini perçinlemek için tepeden bakan bir ifadeyle, “Odamda porselelen olacak şu rezil ıvır zıvırdan kaç tane saydım, biliyor musunuz?” diye sordu.

“Kaç tane?” diye sordu Laura.

“Yüz otuz yedi.”

China’nın ağzı açık kaldı. “Yüz otuz yedi mi?”

Ali, “Üstelik birinin yeri değişse, kadının bundan haberi oluyormuş,” diye ekledi.

China, “Bir keresinde, yatak odasından banyoya mı, banyodan yatak odasına mı ne yer değiştirdi diye o nesnelerden birinin çalındığını sanıp herkesin çantasını aratmış,” dedi.

Laura, “Biz de birini kaçırmaya çalışsak mı?” diye önerdi.

Aceleyle bir sonraki keşfine geçen Ali, “Beni daha çok ne heyecanlandırdı, biliyor musunuz? O berbat mavi elbiseyi giyen tatlı yüzlü yaşlı kadın Bridget’in annesiymiş,” dedi.

“Yok artık!” dedi Laura. “Niye buradaki yemekte değilmiş?”

Ali, “Ondan utanıyorlar,” dedi.

“Ne korkunç,” dedi China.

Ali, “Yine de Bridget’ı anlayabiliyorum,” dedi. “Annesi *gerçekten* de evlere şenlik.”

Johnny, “Debbie’yi gördüm,” dedi.

Patrick, “Sahi mi? Nasıl görünüyordu?” diye sordu.

“Çok güzel.”

“Büyük partilerde hep güzel görünürdü zaten. Şu günlerden birinde onunla konuşmam gerek. Onun da öbürleri gibi bir bedene ve yüze sahip, üstelik neredeyse kesin olarak sigara içen bir insan olduğunu kolayca untabiliyorum; ayrıca belki o da tanıdığım eski Debbie olmayabilir.”

Johnny, “Yemekten beridir nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“Aslında bayağı tuhaf, ama konuştuğumuz iyi oldu.”

“Güzel.” Johnny konuştukları şey hakkında daha fazla ne söyleyeceğini bilemediği, ama hiçbir şey olmamış gibi de davranmak istemediği için kendini bir acayip hissediyordu. “Ha,” dedi yapmacık bir neşeyle. “Dünkü toplantıda sen aklıma geldin. Adamın biri, sunucuya gözlerini dikince ekranın karardığını düşündüğünden televizyonu kapatmak zorunda kalmış.”

Patrick, “Bende de oluyordu o,” dedi. “Babam New York’ta öldüğünde en uzun sohbetlerimden birini –burada ‘ben’ demenin ne kadar doğru olduğunu bilemesem de– televizyonla yapmıştım.”

“Bana anlattığını hatırlıyorum.”

İki arkadaş, bir mikroskobun altında üreyen bakterilerin telaşlı ve kısıtlı hareketleriyle kıpırdanan gri kadife bolluğunun altındaki kalabalığı izleyerek sustular.

“Titrek ve yetersiz bile olsa bir kimlik duygusunu çıkarabilmek için o hayaletlerden yüz kadarını imbikten geçirmen gerekir,” dedi Patrick. “Çocukluğumda da etrafım bunlarla çevriliydi: kültürlü görünen, ama kuğular kadar cahil ve kayıtsız olan katı kalpli, ruhsuz insanlar.”

“Son Marksistler.” Bu şaşırtıcı yorumun üstüne Johnny, konuya yeni ısınıyormuş gibi sözünü sürdürdü. “Her şeyin sınıfla açıklanabileceğini sanan son insanlar. Moskova ve Pekin vazgeçtikten yıllar sonra bile bu öğretti İngiltere’nin markizleri altında yeşermeye devam ede-

cek. oğunda yarısı yenmiş kurtlar kadar yürek ve koyunların ölüsü kadar zihinsel faaliyet olmasa da, Marx ve Lenin'in gerçek mirasçıları onlar.”

“Bunu onlara da söyle istersen. Bence çoğunun hâlâ bekledikleri miras, Gloucestershire’da bir parça arazidir.”

“Her erkeğin bir bedeli vardır,” dedi Sonny buruk bir edayla. “Ne dersin, Robin?”

“Ah, evet,” diye katıldı Robin, “ama o bedelin çok düşük olmamasına dikkat edilmeli.”

Robin ona şantaj yapmaya kalkarsa olacakları merak eden Sonny, “Çoğu insanın buna azami özeni göstereceğine eminim,” dedi.

Jacqueline d’Alantour, “Fakat insanları sadece para bozmuyor,” diye katıldı. “Albert diye olağanüstü bir şoförümüz vardı. Japon balığına yaptığı ameliyat hakkında hayal edemeyeceğiniz kadar dokunaklı şeyler anlatan çok tatlı, çok yumuşak bir adamdı. Bir gün Jacques ava gidecek oldu ve yardımcısı hastalandığı için, ‘Yanıma Albert’i alayım,’ dedi. Ben, ‘Ama nasıl olur, bu onu öldürür, adam hayvanlara tapıyor, kan görmeye dayanamaz,’ diye itiraz ettim. Fakat Jacques ısrar etti, keçi gibi inatçı olduğu için onu vazgeçiremedim. Vurulan ilk birkaç kuş zavallı Albert’i acılara gark etmiş.” Jacqueline burada teatral bir edayla gözlerini örttü. “Ama sonra meraklanmaya başlamış.” Bu sefer parmaklarını biraz açıp aralarından bakındı. “Şimdiyse,” diyerek ellerini aşağı saldı, “*Shooting Times* dergisine abone ve aklınıza gelebilecek her türlü şarjöre sahip. Onunla dolaşmak tehlikeli bir hal almaya başladı, çünkü ne zaman karşımıza bir güvercin çıksa –ki Londra’da iki metrede bir çıkıyor– ‘Mösyö d’Alantour olsa bunu boş bırakmaz,’ diyor. Trafalgar Meydanı’ndan geçerken yola bakmıyor bile; gözü hep havada, ateş eden sesler çıkarıyor.”

Sonny şüpheyle, “Londra’daki güvercinlerin yenebileceğinden pek emin değilim,” diye yorum yaptı.

“Patrick Melrose mu? David Melrose’un oğlu olma ihtimalin var mı?” Patrick, anne babasının boşanmadan önce hâlâ bir cemiyet hayatlarının olduğu çocukluğunda adının zaman zaman anılması dışında, Bunny Warren’ı neredeyse hiç hatırlamıyordu.

“Evet.”

Bunny’nin kırışık suratında, heyecana kapılmış bir cariyeninki gibi, şaşkınlıktan sevince beş-altı farklı ifade dolaştı. “Çocukluğunu hatırlıyorum, Victoria Caddesi’ndeki evinize bir içki için geldiğim her seferinde hayalarımın koşarak tekme atardın.”

“Bunun için özür dilerim,” dedi Patrick. “Gariplik bu ya, bu sabah Nicholas Pratt da aynı şeyden yakınıyordu.”

Bunny hınzırca bir kahkaha attı. “Eh, madem öyle...”

Patrick, “Gerekli hıza ulaşmak için üst kattaki sahanlıktan başlayıp merdiveni koşarak iniyordum,” diye açıkladı. “Böylece hole vardığımda çok sağlam bir tekme atabiliyordum.”

“Bunu bana anlatmana gerek yok. Biliyor musun, komik aslında.” Bunny’nin sesi ciddileşmişti. “Neredeyse bir günüm bile geçmiyor ki, baban aklıma gelmesin.”

“Al benden de o kadar, ama benim iyi bir mazeretim var.”

“Benim de,” dedi Bunny. “Çok dengesiz bir zamanımda bana yardım etmişti.”

“Benim de çok dengesiz zamanlar *yaşamama* yardım etti.”

Bunny, “Birçok insanın ondan yaka silktiğini biliyorum,” diye kabul etti. “En büyük zorluğu da çocuklarına yaşatmış olabilir –insanlar genelde öyledir– ama ben onun başka bir yanını da gördüm. Lucy vefat ettikten

sonra, benim gerçekten de hiçbir şeyle baş edemediğim bir zamanda o benimle ilgilendi ve kendimi içerek öldürmemin önüne geçti; ümidimi kestiğim karanlık saatlerde beni engin bir anlayışla dinledi ve ona anlattıklarımı hiçbir zaman bana karşı kullanmadı.”

“Ona anlattıklarının hiçbirini sana karşı kullanmamış olduğunu söylemen de yeterince kötü.”

Bunny açık sözlülükle, “Sen ne dersen de, ama baban olmasaydı ben herhalde şu an hayatta olmazdım,” dedi. Sonra anlaşılmaz bir mazeret geveleyip aceleyle uzaklaştı.

Partinin cenderesinde yalnız kalan Patrick, bir soh-bete daha katlanamayacak olmanın ani telaşıyla ve Bunny’nin, babası hakkında söylediklerini kafasında evire çevire çadırdan çıktı. Artık iyice kalabalıklaşmış olan salona aceleyle girerken China ve tanımadığı bir adamla dikilen Laura onu fark etti.

“Merhaba, canım,” dedi Laura.

Alıkonmak istemeyen Patrick, “Merhaba,” diye karşılık verdi.

China, “Ballantine Morgan’la tanıştın mı?” diye sordu.

“Merhaba,” dedi Patrick.

Ballantine, “Merhaba,” diyerek Patrick’in elini sinir bozucu bir kararlılıkla sıktı. “Ben de tam dünyanın belki de en büyük silah koleksiyonunu miras alacak kadar şanslı olduğumu anlatıyordum.”

“Ben de sanırım onunla ilgili bir kitabı babanızın elinde göreceğim kadar şanslıydım.”

“Aa, demek *Morgan Silah Koleksiyonu*’nu okudunuz?” diye sordu Ballantine.

“Ee, baştan sona değil, ama dünyanın en büyük silah koleksiyonuna sahip harika bir atıcı olmanın ne muhteşem olduğunu bilecek kadar; bunların hepsini nefis bir dille kaleme almak da cabası.”

“Babam aynı zamanda çok iyi bir fotoğrafçıydı,” dedi Ballantine.

“Ah, evet, bir şeyi unuttuğumu biliyordum.”

“Birçok konuda yetenekliydi.”

Patrick, “Ne zaman öldü?” diye sordu.

“Geçen yıl kanserden öldü.” Sonra Ballantine kendinden emin bir gururla ekledi. “Babam kadar zengin biri kanserden ölüyorsa bilin ki, kanserin çaresi henüz bulunmamıştır.”

“Onun anısını böyle incelikle korumanız takdire değer,” dedi Patrick bezginlikle.

“Annene, babana saygı göstereceksin;¹ gün sektirmeden.”

Patrick, “Ben de hep bunu savunurum,” diye onayladı.

Ballantine’in devasa servetinin bile budalalığın gölgesinde kalabileceğini sezen China dans etmeyi önerdi.

Ballantine, “Çok memnun olurum,” dedi, sonra Laura’yla Patrick’e döndü. “Bize müsaade edebilir misiniz?”

Onlar ayrıldıktan sonra Laura, “Ne korkunç bir adam,” dedi.

Patrick, “Sen bir de babasını görseydin,” diye cevap verdi.

“Mirasından konuşmayı bir bırakabilse...”

“Şimdi olduğundan daha da çekilmez olur.”

“Onu boş ver de, sen nasılsın peki? Seni gördüğüme sevindim. Şu parti iyice asabımı bozmaya başladı. Eski-den erkekler tereyağını yatakta nasıl kullandıklarını anlatırlardı, şimdi sofralarından nasıl kaldırdıklarını anlatıyorlar.”

Patrick gülümsedi. “Canlı birini bulana kadar bir sürü cesedi yolundan temizlemen gerekeceği kesin. Ev

1. Tevrat’taki “On Emir”den biri: “Mısır’dan Çıkış”, 20:12. (Ç.N.)

sahibimiz bir saunanın açılan kapısı gibi elle tutulur bir aptallık havası yayıyor. Ona itiraz etmenin en iyi yolu da konuşmasına izin vermek.”

“Yukarı çıkabiliriz,” dedi Laura.

Patrick gülümsedi. “O niye?”

“Düzüşmek için. Sadece düzüşmek.”

“Bu da bir şey tabii.”

“Sağ ol.”

“Yok, yok, gerçekten isterim,” dedi Patrick. “Ama çok kötü bir fikir olduğunu düşünmeden de edemiyorum. Kafamız karışmayacak mı?”

Onu hole doğru yönlendiren Laura, “Sadece düzüşmek dedim, anlamadın mı?” diye cevap verdi.

Bir güvenlik görevlisi merdivenin başında dikiliyordu. “Affedersiniz, ama kimsenin yukarı çıkmasına izin veremiyoruz,” dedi.

“Biz burada kalıyoruz.” Laura’nın sesinde öyle tarifsiz bir kibir vardı ki, görevli ister istemez yol verdi.

Patrick’le Laura, buldukları bir tavan arası odasının duvarına yaslanarak öpüştiler.

Sonra Laura geri çekilerek, “Tahmin et kiminle ilişki yaşıyorum.”

Onun boynunu ısırarak Patrick, “Düşünmek bile istemem. Hem bunu şimdi konuşmanın sırası mı?” diye homurdandı.

“Tanıdığın biri.”

Aletin büzüştüğünü hissedebilen Patrick, “Pes ediyorum,” diye iç geçirdi.

“Johnny.”

“İşte şimdi tam soğudum.”

“Beni ondan geri almak istersin diye düşündüm.”

“Johnny’yle arkadaş kalmayı tercih ederim. Daha fazla ironi ve gerginlik istemiyorum. Bunu hiçbir zaman anlamadın, değil mi?”

“Sen ironi ve gerginliği seversin, dalga mı geçiyorsun Şimdi?”

“Herkesin senin gibi mi olduğunu sanıyorsun?”

Laura, “Off, siktir git,” diye söylendi. “Veya Lawrence Harvey’in *Darling*’de¹ dediği gibi, ‘Penguen Freud’unu yerine koy.”

“Bak, iyisi mi Şimdi ayrılalım, ne dersin? Kavgaya tutuŐmadan.”

“Tanrım, çok uyuzsun.”

“AŞağı ayrı ayrı inelim.” Patrick’in akmağından çıkan alev odaya zayıf, titrek bir ışık yaydı. akmak söndü, ama Patrick pirinç kapı tokmağını buldu, kapıyı temkinle açtı ve odanın tozlu döŐeme tahtalarına bir ışık huzmesi düŐtü.

Laura’nın sırtındaki tozu alan Patrick, “Sen nden git,” diye fısıldadı.

Laura, “Hoşça kal,” dedi ve ıktı.

1. Yönetmenliğini John Schlesinger’in yaptığı 1965 yapımı İngiliz filmi. (.N.)

Patrick kapıyı minnetle kapattıktan sonra bir sigara yaktı. Bunny'yle konuştuğundan beri düşünmeye fırsatı olmamıştı ve adamın sözlerindeki rahatsız edici anlamı şimdi hatırlayınca tavan arasında oyalanmaya karar verdi.

Daha babasının küllerini almak için New York'a gittiğinde bile ondan nefret etmenin fazla basit bir çözüm olabileceği aklına gelmişti Patrick'in. Bunny'nin David'e duyduğu sevgiyse, belki kendisinde de aynı duyguların barındığı ve bunu kabullenmenin sıkıntısını yaşıyor olabileceği ihtimalini doğuruyordu.

Babasının nesine hayranlık duyabilirdi? Kayıt altına almayı gözünün kesmediği müziği mi? Öte yandan, onu dinleyince bazen fazlasıyla etkilendiği de bir gerçektir. Arkadaşlarına ve ailesine eziyet etmeyi âdet haline getirdiği, Bunny'nin de hayatını borçlu olduğunu iddia ettiği psikolojik çözümlmeleri mi? David'in tüm erdem ve kabiliyetleri iki ağzı keskin bıçak gibiydi; adam ne kadar fenalık yapmış olsa bile, genel olarak kendini kandırmamış ve kaderine iyi kötü razı gelip hak edilmiş çilesini sineye çekmişti.

Patrick'i babasıyla uzlaştıracak olan şey ne hayranlıktı ne de çocukların anne babalarına duydukları ve Patrick'inkinden çok daha ağır badireleri bile atlatmalarını

sağlayan şu namlı, inatçı sevgi. *Medusa'nın Sali'*nda¹ boğulmamak için kenara tutunan insanların yeşile çalan suratları üşüşüyordu Patrick'in hayaline ve onları kendi de salın *üstündeymiş* gibi değil, çoğu zaman olduklarından –kıskanılası derecede– yakın canlandırıyor. Kaçılanet okuyarak boğulmuştu? Kaçı sessizce sulara gömülmüştü? Kaçı boğulan komşularının omuzlarına basarak biraz daha hayatta kalabilmişti?

Barış yapmak için onu arayışa iten şey, daha pratik bir ihtiyaca dayanıyordu. Patrick'in güçlü ya da güçlü olduğunu sandığı yanlarının çoğu babasına karşı verdiği mücadeleden doğmuştu, ama onlardan herhangi bir şekilde faydalanabilmek için de kendini o kabiliyetlerin kirli kaynağından koparabilmesi gerekiyordu.

Üstelik iç huzurundan mahrum bıraktığı için babasına duyduğu öfke bir türlü dinmiyor ve Patrick biliyordu ki, kendini ne kadar onarmaya çalışırsa çalışsın, dışarıdan tam görünen ama açık renkli içyüzünde restorasyonun kara izlerini ele veren eskiye ait kırık bir vazo gibi, bütünlüğün ancak yanılsamasını üretebilirdi.

İyi niyetli olma çabalarının hepsi boğucu bir öfkenin duvarına toslarken nefreti, babasının hayata âşık ve özgürlüğün, oyunbazlığın veya zekânın ifadesinden zevk alır görünerek Patrick'in kafasını bulandırdığı böyle zamanlarda tavsayıp bozuluyordu. Belki de en iyisi, babasının mahvetmeye yeltendiği biri olmaktansa bizzat babanın yerinde olmanın daha bile kötü olması gerektiği fikriyle yetinmekti.

Basite indirgemek tehlikeliydi ve sonradan bunun acısı çıkardı. Ancak nefret ve örselenmiş sevgisini dengede

1. Fransız ressam Théodore Géricault'nun 1818-1819'da yaptığı ve Fransız Romantizm'inin mihenk taşlarından biri kabul edilen, 1816'da Batı Afrika yolunda bir deniz kazası geçirdikten sonra kendilerine sal yapıp kurtulmaya çalışan gemicilerin resmedildiği tablo. (Ç.N.)

tutabildiği zaman babasına beslediği acıma veya dehşet duygusundan sıyrılabiliyor, ona kişiliğini pek de iyi idare edemeyen normal bir insan gözüyle bakabiliyordu; ancak babasını suçlarından dolayı asla affetmeme ile o suçların hem sebebi hem de sonucu olan mutsuzluğa anlayış göstermenin ikilemine razı geldiği zaman belki azat olup, ömür tüketmekten ziyade gerçekten yaşayabildiği yeni bir hayata başlayabilirdi. Hatta güzel vakit bile geçirebilirdi.

Patrick huzursuzca homurdandı. Güzel vakit geçirmek mi? İyimserliğinin gemi azıya almasına izin vermemeliydi. Bu arada karanlığa alışan gözleri, bir süredir adımladığı küçük alanı çevreleyen sandık ve kutuları seçmeye başlamıştı. Çatı ve çatı oluğuna açılan yarım boyutlu dar bir pencereden, evin önündeki projektörlerin paslı kahverengi aydınlığı içeri vuruyordu. Patrick bir sigara daha yakıp pencere denizliğine yaslanarak içti. Başka bir yerde olma isteğinin tanıdık telaşına kapılmıştı yine; ama mevcut durumdaki başka yerde, yani aşağıda, Laura'yla yukarı çıktıklarında saat daha bir buçuk olmasına rağmen, halıların elektrik süpürgesiyle süpürüldüğünü ve ikram servisçisine ait minibüslerin yüklendiğini düşünmeden de edemiyordu. Dolayısıyla tavan arasında kalıp, ruhunun nice zamandır soluksuzca atıl yattığı kasvetli durgunluktan kurtulmak için küçücük bir fırsatın mı doğduğunu düşünmeye daldı.

Sigarasının izmaritini nemli çatıya fırlatmak için pencereyi açıp son bir nefes çekerken ilişkileri hakkında herhalde David'in de benzer bir bakış açısını paylaşacağı fikriyle gülümsedi. Onu sinsi bir düşman yapan türden bir numaraydı bu, ama şimdi, kavgalarını sona erdirmeye de yardımını olabilirdi. Evet, babası olsa Patrick'in başkaldırısını alkışlar ve onu içine bıraktığı labirentten kaçma çabalarını anlardı. Oğlunun başarmasını onun da istemiş olacağının düşüncesi Patrick'i neredeyse ağlatacaktı.

Burukluk ve çaresizliğin ötesinde keskin bir acı veren bir şey, babasının gaddarlığıyla ilgili gerçekleri kabul etmekten daha zor gelen ve Johnny'ye anlatamadığı bir şey daha vardı, o da şuydu: David'in depresyondan çıktığı kısa aralarda oğlunu sevmek istediği, Patrick'in de babasını sevebilmeyi istediği halde buna bile bile yanaşmadığı.

Hazır başlamışken, annesini niye cezalandırmaya devam ediyordu? Kadın bir şey yapmış olmaktan çok, bir şey yapamamıştı ve bunun da sebebi Patrick'in kendini ondan uzaklaştırması; doğumuna sebebiyet vermesi dışında onunla hiçbir ortak yanı yokmuş gibi, ilişkileri komşuluğa benzer coğrafi bir tesadüfmüş gibi davranmakta –bir ergen kabadayılığıyla– ısrar etmesiydi. Eleanor yatağına almamakla kocasını bozguna uğratmıştı uğratmasına, ama Patrick bu yüzden annesini suçlayacak son kişiydi. Çocukluklarında kalmış kadınların ıstıraplı, kadın düşmanı eşcinsel sübyancılardan çocuk yapmamaları herhalde daha iyi olmakla beraber, ayın altındaki şu fani dünyada hiçbir şey kusursuz değildi. Patrick bu düşüncelerle gözlerini huşu içinde aya kaldırdı, fakat ay, İngiltere kışlarında gökyüzünün hep olduğu gibi, alçak bulutların kirli bulanıklığı gerisine gizlenmişti. Annesi sahiden iyi bir insandı; sadece yakın ilişkilerin manyetik alanına girince, neredeyse herkes gibi, o da pusulasını şaşırmıştı.

Artık gerçekten aşağı inmeliydi. Saplantılı bir dakikliği olduğu ve yüreğini sıkıştıran aciliyet duygusu peşini bırakmadığı için hâlâ saat takamıyordu Patrick. Oysa histeri ve karamsarlığına karşı koyacak bir saat onu teskin edebilirdi. Pazartesi mutlaka bir tane almalıydı. Tavan arasından bir aydınlanmayla inmeyecekse eğer, alacağı saat ona en azından bir umut kırıntısı vaat edebilirdi. Almancada “umut kırıntısı” anlamına gelen tek bir kelime yok muydu? Ama ona bakılırsa, Alman dilinde

“Dakiklık ve Umut Kırıntısı Marifetiyle Yenilenme ve Başkalarının Bahtsızlığından Zevk Alma” anlamında bir kelime bile olabilirdi. Keşke ne olduğunu bilseydi.

İnsan zamana yayılan bir aydınlanma yaşayabilir miydi; farkında olmadan idrak edilen bir aydınlanma? Yoksa aydınlanma her seferinde meleklerin borazanlarıyla duyurulan ve öncesinde geçici bir körlüğün yaşandığı bir şey miydi? Patrick bu düşüncelerle koridorda yürürken yanlış yöne saptı.

Köşeyi dönünce evin daha önce hiç görmediği bir bölümüne geldiğini anladı. Havı dökülmüş bir halı karanlıkta kaybolan bir koridor boyunca uzanıyordu.

“Şu siktiğimin evinden nasıl çıkılır?” diye söylendi.

“Yanlış tarafa gidiyorsun.”

Patrick sağına baktı; birkaç basamaklı bir merdivende beyaz gecelik giymiş bir kız çocuğu oturuyordu.

“Küfretmek istememiştim,” dedi Patrick. “Daha doğrusu, istedim tabii, ama beni duyacağını düşünmemiştim.”

Kız, “Sorun değil,” dedi. “Babam hep küfreder.”

“Sen Sonny’yle Bridget’in kızı mısın?”

“Evet. Adım Belinda.”

Patrick merdivende Belinda’nın yanına oturdu. “Uyuyamadın mı?” diye sordu. Kız başını salladı. “Niye?”

“Parti yüzünden. Dadım dualarımı düzgünce okursam uykuya dalacağımı söyledi, ama dalamadım işte.”

Patrick güldü. “O zaman niye partide değilsin?”

“Bana yasak. Dokuzda yatakta olmam gerekiyor.”

“Ne kadar acımasızca. Seni gizlice aşağı indirmemi ister misin?”

“Annem beni görür. Ayrıca Prenses Margaret yatağa gitmem gerektiğini söylemişti.”

“O zaman seni mutlaka aşağı indirmeliyim. Yoksa bir masal anlatmamı mı istersin?”

Belinda, "Aa, ne güzel olur," dedi, sonra parmaklarını ağzına götürdü. "Şşş, biri geliyor."

Tam o an Bridget koridorun köşesini döndü ve Patrick'le Belinda'yı merdivende otururlarken gördü.

Patrick'e, "Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

"Partiye giden yolu bulmaya çalışırken Belinda'ya rastladım."

"Anladım da, burada ne işin var?"

Belinda, "Merhaba, anne," diye araya girdi.

Bridget elini uzatarak, "Merhaba, canım," dedi.

"Buraya bir kadınla çıkmıştım," diye açıkladı Patrick.

Bridget, "Tanrım, beni ne kadar yaşlı hissettiriyorsun," diye söylendi. "Gel de güvenliğe güven."

"Belinda'ya bir masal okumak üzereydim."

"Çok şekermiş," dedi Bridget. "Buna yıllar önce başlamalıydım." Belinda'yı kollarına aldı. "Sen ne kadar ağır olmuşsun böyle," diye inledi ve Patrick'e doğru onu azat eden bir kararlılıkla gülümsedi.

Patrick, "Eh, iyi geceler o zaman," diyerek basamaklardan kalktı.

"İyi geceler," diye esnedi Belinda.

Bridget kızını kucağında koridordan aşağı götürürken, "Sana bir şey söylemem gerek," diye anlatmaya başladı. "Anneciğin bu akşam büyükanneceğinin yanında kalacak ve senden bizimle gelmeni istiyoruz. Ama dadıya yerimiz olmayacak."

"Ha, iyi işte, zaten dadımı hiç sevmiyorum."

Bridget, "Biliyorum, canım," dedi.

"Peki niye büyükanneye gidiyoruz?"

Ana kız koridoru dönünce Patrick gerisini duyamadı.

Johnny Hall, Laura ona kürtajlarından birinin parasını durduk yere ödediğini anlattığından beri Peter Porlock'u merak ediyor ve onunla tanışmak istiyordu. Laura

ikisini tanıştırır tanıştırmaz Peter, “Cindy’yle Sonny arasındaki korkunç meseleyi” gizli tutması için Johnny’dan yemin aldı. “Ben tabii ki uzun zamandır biliyorum,” diye başlayacak oldu.

David Windfall, “Oysa benim hiçbir şeyden habirim yoktu,” diye araya girdi. “Sonny benden onu getirmemi istediğinde bile.”

“Hayret,” dedi Laura. “Ben de herkesin bildiğini sanıyordum.”

Peter, “Bazıları şüphelenmiş olabilir, ama kimse ayrıntıları bilmiyordu,” diye gururla açıkladı.

Laura, “Sonny ile Cindy bile,” diye dalga geçti.

Peter’ın üstün bilgisinden zaten nasiplenen David yanlarından uzaklaştı, onu da Laura takip etti.

Johnny’yle yalnız kalan Peter, akşam boyu muhatap bile almaya zahmet etmediği “hasta babası” için ne kadar endişelendiğini söyleyerek bırakmış olabileceği ciddiyetsiz izlenimi düzeltmeye girişti. “Ebeveynlerin sağ mı?” diye sordu.

Johnny, “Turp gibiler,” dedi. “Annem, İngiltere’nin en genç başbakanı olsam uğrayacağı mütevazı hayal kırıklığı hakkında bana bir fikir vermeyi başarmıştı, dolayısıyla az çok başarılı bir gazeteci olmamdan dolayı neler hissettiğini tahmin edebilirsin. Henry Miller’ın Vincent diye pilot bir arkadaşıyla ölüm döşegindeki annesini görmeye gitmesi hakkında bir hikâye anlatılır; kadın bana onu hatırlatıyor. Miller’ın annesi bir oğluna bakmış, bir Vincent’a, sonra, ‘Vincent, senin gibi bir oğlumun olması için neler vermezdim,’ demiş.”

“Bak, söylediklerimden hiçbirini basına sızdırmazsın, değil mi?”

Johnny, “*The Times*’ın haber sayfalarını henüz ne yazık ki aşk yuvası rezaletlerine tümünden ayırmadılar,” diye burun kıvırdı.

Peter, “Ha, *The Times*,” diye mırıldandı. “Bunu dehşetli derecede eski kafalı bulabilirsin, ama ben hâlâ anne babaları el üstünde tutmamız gerektiğini düşünüyorum. Gerçi benim için korkunç kolay olduğunu söylemem gerek: annem bir azizeydi ve babam da hayatta görebileceğin en düzgün adam.”

Johnny, Laura’nın Peter’dan iki kat fazla para koparmış olmasını dileyerek belli belirsiz güldü.

Bu arada Prenses Margaret, “Peter!” diyerek endişeyle geldi.

Peter başını kısaca eğdi. “Hanımefendi, sizi fark etmedim.”

“Salona gitsen iyi olur. Baban galiba pek iyi değil; onu cankurtaranla götürüyorlar.”

“Yüce Tanrım. Lütfen beni mazur görün, hanımefendi, derhal gitmeliyim.”

Salonda hadiseyi Peter’a bizzat haber vereceğini açıklayan ve nedimesini aynı görevle başkalarını bilgilendirmeye mecbur bırakan prenses büyük bir iyilik yaptığı düşüncesiyle kendinden pek hoşnuttu.

Sonra Johnny’ye dönerek gayet zarif edayla, “Peki sen kimsin?” diye sordu.

Johnny elini uzatarak, “Johnny Hall,” dedi.

Johnny’nin kraliyet karşıtı bir hassasiyetle “hanımefendi” sözünü kullanmaması ve kabul edilemez bir emrivakiyle yaptığı tokalaşma daveti, önemsiz bir adam olduğuna prensesi ikna etmeye yetmişti.

“Onca insanla aynı adı taşımak ilginç olmalı,” diye yorum yaptı. “Memleketin dört bucağında herhalde yüzlerce John Hall daha vardır.”

Johnny, “Öyle olunca insan doğumun rastlantısallığına güvenmemeyi ve başka konularda temayüz etmeyi öğreniyor işte,” dedi kayıtsızca.

Prenses dudaklarını sıktı. “İnsanlar da işte burada yanılıyorlar. Doğumda rastlantı yoktur.”

Ve Johnny'ye karşılık verme fırsatı tanımadan salına salına uzaklaştı.

Patrick, Lely ve Lawrence'ın yaptıkları portrelerin, sonra da ikinci katın sahanlığına hükmeden Reynolds'a ait iki tablonun önünden geçip alt kata doğru inerken partinin uğultusu da gitgide şiddetleniyordu. Gravesend soyunun –sıkça görülen delilik, pısrıklık veya üstün başarı örnekleriyle kesintiye uğramaksızın– nesilden nesle aktardığı o kendinden taşkınca memnun olma halini hünerli ressamların hiçbirisi yakalayamamış ve olanca şöhretlerine rağmen hiçbirisi, modellerinin sarkık gözkapakları ve aptalca mağrur ifadelerinden cazip bir kompozisyon çıkaramamışlardı.

Aklı Belinda'da kalan Patrick, o yaşlarda sıkıntıya girdiği anlarda olduğu gibi yarı bilinçsiz bir halde, basamaklara önce bir ayağını indirip sonra öbürünü onun yanına sağlamca basarak merdiveni indi. Salona yaklaşıırken kendini taş zemine yüzüstü atmak için dayanılmaz bir istek duydu, ama kendini tutup durakladı ve başta sebebini anlayamadığı bu garip dürtüden şaşkına dönerek tırabzana yapıştı.

Yvette, Lacosta'ta merdivenden düşüp elini kestiği o günü ona defalarca anlatmıştı. Attığı çılgınlıkların, kırık camın ve Yvette'in tendonunu kestiğinden korkmasının hikâyesi, sorgulanmayan bir anekdot olarak çocukluğunun tablosunda çoktan yerini almıştı almasına, ama bu sefer Patrick doğrudan anının kendisinin canlandığını seziyordu: Resim çerçevelerinin koridordan aşağı uçup babasının göğsüne gömüldüğünü, Nicholas Pratt'ın kafasını uçurduğunu hayal edişini hatırlayabiliyordu. Sımsıkı kavradığı kadehin sapını kırdığı için duyduğu suçluluğu gizleme kaygısıyla kendini merdivenden çaresizce atma dürtüsünü hissedebiliyordu. Orada, basamaklarda dikilirken her şey hafızasında canlandı.

Güvenlik görevlisi onu şüphayle süzüyordu. Patrick' le Laura'nın yukarı çıkmalarına göz yumduğundan beri endişe içindeydi. Laura'nın kendi başına inmesi ve Patrick'in hâlâ odasında olduğunu söylemesi şüphelerini iyice perçinlemişti. Şimdi de Patrick basbayağı garip davranıyor, gözlerini yere dikmiş, bir bacağını arkadan sürükleyerek merdiveni iniyordu. Görevli kızgınlıkla, uyuşturucu almış olması gerektiği sonucuna vardı. Elin-den gelse Patrick'i de, hukukun üstünde olduklarını sa-nan öbür zengin piçlerini de oracıkta tutuklardı.

Patrick onun suratındaki düşmanca ifadeyi fark edince şimdiye döndü, mecalsizce gülümsedi ve son ba-samakları da indi. Salonun karşı ucunda, açık olan ön kapının iki yanındaki pencerelerde mavi ışıkların çaktı-ğını görebiliyordu.

"Polis mi geldi?" diye sordu.

Güvenlik görevlisi, "Yok, polis değil," dedi üzgünce. "Cankurtaran."

"Ne oldu?"

"Konuklardan biri kalp krizi geçirdi."

"Kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Adını bilmiyorum, hayır. Kır saçlı bir beyefendiy-di." Açık kapıdan içeri soğuk hava hücum etti. Dışarıda kar yağıyordu. Tom Charles'ın kapı aralığında dikildiğini görünce Patrick yanına gitti.

"George," dedi Tom. "Galiba felç geçirdi. Çok bit-kindi, ama yine de konuşabiliyordu, umarım iyileşir."

George'u öteden beri tanıyan ve ölürse özleyeceğini ansızın fark eden Patrick, "Umarım," dedi. Adam ona her zaman candan davrandığı için bir anda ona teşekkür edesi gelmişti. "Hangi hastaneye götürdüklerini biliyor musun?"

Tom, "Bu akşamlık Cheltenham Hastanesi'ne," diye cevap verdi. "Sonny onu özel bir kliniğe aldirmek istiyor, ama cankurtaranı hastaneden yolladılar ve sanırım onu

pahalı bir odaya yerleştirmektense hayatta tutmaya öncelik vereceklerdir.”

“Öyle de olmalı,” dedi Patrick ve ardından ekledi. “Umarım eşyalarını boşaltması için bu akşam King’in yanına gitmez.”

“Onun hafif seyahat ettiğini unutma. Herhangi bir yükün olmadan taşra tatiline çıkacaksan cennet en güzel yer.”

Patrick gülümsedi. “Yarın öğle yemeğinden önce onu görmeye gidelim.”

“İyi fikir,” dedi Tom. “Nerede kalıyorsun?”

“Küçük Soddington Evi diye bir otelde. Adını yazayım mı?”

“Yok, öyle bir ismi istesem bile artık unutamam.”

Jacques d’Alantour en sevdiği sözü aktarmadan önce dudaklarını hafifçe bükerek, “Galiba Talleyrand demişti,” diye başladı, sonra kısa bir es verdi. “Hiçbir şey yapmamak ve söylememek büyük bir kabiliyettir, fakat bunu suiistimal etmemeli.”

“Eh, bu akşam bir şey yapmadığın ve söylemediğin için kimse seni suçlayamaz,” dedi Bridget.

“Yine de, *‘l’affaire Alantour’*¹ olarak kayıtlara geçmeyeceğini umduğum bu konu hakkında prensesle konuşacağım.” Jacques kıkırdadı. “Ve umarım fili zücaciye dükânından kazasız belasız çıkarabiliriz.”

Bridget, “Nasıl istersen öyle yap,” dedi. “Hiç umursayacak halim yok.”

Yeni planından ziyadesiyle memnun olduğu için ev sahibesinin kayıtsızlığını fark edemeyen Mösyö d’Alantour bir reveransla arkasını dönüp uzaklaştı.

1. (Fr.) Alantour vakası. (Ç.N.)

“Kraliçe burada olmayınca ben naiplik yapıyor ve Kraliyet Danışma Meclisi’ne başkanlık ediyorum.” Prenses Margaret büyük bir hoşnutlukla Kitty Harrow’a anlatıyordu.

Uzun uzun düşündükten sonra özür dilemenin kursuz reçetesini bulan Mösyö d’Alantour, “Hanımefendi,” diyerek geldi.

Prenses, “Sen hâlâ burada mısın?” diye sordu.

“Gördüğünüz gibi...”

“Artık gitmeniz gerekmiyor mu? Önünüzde çok uzun bir yol var.”

Jacques, “Fakat ben burada kalıyorum,” diye itiraz etti.

“O halde yarın birbirimizi yeterince göreceğimiz için akşam boyu laklak etmesek de olur,” diyen prenses ona arkasını döndü.

“Şuradaki adam kim?” diye sordu Kitty’ye.

Kitty, “Ali Montague, hanımefendi,” dedi.

Prenses Margaret, Ali’ye doğru yöneldi. “Ah, evet, adını biliyorum. Beni onunla tanıştırebilirsin.”

Kitty, Prenses Margaret’a Ali Montague’i takdim ederken büyükelçi sessiz bir tedirginlikle kalakaldı. Yeni bir diplomatik hadiseyle mi, yoksa eski diplomatik hadisenin devamıyla mı karşı karşıya olduğunu merak ediyordu.

Ali Montague, “Ah, Fransızlara bayılıyorum,” dedi cesurca. “Tehlikeli, kurnaz ve ikiyüzlüdürler, o yüzden onlara kolayca ayak uyduruveririm. İtalya’ya doğru devam ettiniz mi işin içine korkaklık da girer; oraya daha da rahat uyum sağlarım.”

Prenses, Ali’ye hınzırca baktı. Keyfi tekrar yerine gelmiş ve Ali’nin eğlenmek için böyle konuştuğuna hükmetmişti.

Alexander Politsky, “Prensesle bu kadar iyi baş edebildiği” için daha sonra Ali’nin yanına gelip onu tebrik etti.

Ali büyük bir özgüvenle, “Ha, kraliyet çevrelerinden ben de yeterince nasibimi aldım,” diye karşılık verdi. “Ama Amanda Pratt denen ayaklı facia konusunda aynısını söyleyemem. ‘Programa başlayan’ insanların onca buluşmaya katıldıktan sonra ne korkunç bir hale geldiklerini bilirsin. Tabii insanların hayatı kurtuluyor, o başka.”

Alexander burnunu çekti ve uzaklara dalar gibi itiraf etti. “O buluşmalara ben de gittim.”

“Ama senin alkol sorunun hiç olmadı ki,” diye itiraz etti Ali.

“Eroin, kokain, güzel evler, iyi mobilyalar ve güzel kızlardan hoşlanırım ve hepsinden de bolca sebeplendim. Fakat bilirsin, bunlar beni hiçbir zaman mutlu etmediler.”

“Kalıbımı basarım, zor tatmin oluyorsun, değil mi?”

“Açıkçası, ilk gittiğimde kabak gibi sırtıcağımı sanmıştım, ama o toplantılarda, Londra’nın tüm şık salonlarında gördüğümünden daha fazla sevgi ve şefkat buldum.”

Ali, “Bu dediğin pek anlamlı değil ama,” dedi. “Aynısını Billingsgate Balık Pazarı için de söyleyebilirsin.”

Omuzlarını geri atıp gözlerini kapatan Alexander, “Aralarında dövmele kasaptan tut da en tepedekine, yardım etmek için sabahın üçünde arabama atlayıp İskoçya’nın kuzeyine kadar gitmeyeceğim kimse yoktur,” dedi.

“İskoçya’nın kuzeyine mi? Nereden?”

“Londra’dan.”

Ali, “Aman Tanrım,” diye feryat etti. “O toplantılardan birine ben de mi gitsem? Yarın akşam boşum aslında. Ama konu şu: dövmele kasabını sen akşam yemeğine davet eder miydin?”

“Tabii ki etmezdim,” dedi Alexander. “Ama sırf o bundan hoşlanmayacağı için.”

“Anne!” dedi Patrick. “Seni burada görmeyi beklemiyordum.”

Patrick’i sıcakkanlılıkla öpen Anne Eisen, “Biliyorum,” dedi. “Burası benim ortamım sayılmaz. Herkesin hayvanları öldürmekten söz ettiği İngiliz kırsalında sınırlarım bozuluyor.”

“Dünyanın Sonny’ye ait olan tarafında böyle şeylerin olmadığına eminim.”

Anne, “Yani buranın çevresindeki kilometrekarelerce alanda tek bir canlının olmadığını söylüyorsun,” diye yorum yaptı. “Sonny’nin babası *nispeten* medeni bir insan olduğu için geldim; adam evde çizme odası ve mahzenin yanında bir de kütüphane olduğunun farkındaydı. Victor’la yakın sayılırdı ve arada bir bizi hafta sonu için davet ederdi. Sonny çocuktuk tabii, ama daha o zamanlar bile kendini beğenmiş, sevimsizin tekiydi.” Sonra odayı süzerek, “Tanrım,” diye iç çekti, “ne iç karartıcı bir topluluk. Sence onları bir ajansta derin dondurucuda saklıyor ve büyük bir etkinlik yapılacağı zaman çıkarıyor olabilirler mi?”

Patrick, “Keşke öyle olsa,” dedi. “Ülkenin çoğu maalessif onların elinde olmalı.”

“Bir karınca kolonisine rahmet okutacak çoğunluğa ulaşmış görünüyorlar,” dedi Anne, “ama işe yarar bir şey yapmıyorlar, o başka. Lacoste’taki karıncaları hatırlıyor musun, senin için her seferinde terası nasıl temizleyip paklıyorlardı? İşe yarar bir şey yapmak demişken hayatınla ne yapmayı planlıyorsun?”

“Hımm.”

“İsa aşkına! Günahların en büyüğünü işliyorsun.”

“Neymiş o?”

“Vaktini boşa harcıyorsun.”

“Biliyorum,” dedi Patrick. “Genç yaşta ölemeyecek kadar büyüdüğümü anladığımda dehşete düşmüştüm.”

Anne sinirle konuyu değiştirdi. “Bu yıl Lacoste’a gidecek misin?”

“Bilmiyorum. Yıllar geçtikçe oradan daha da hoşlanmamaya başladım.”

“Senden her zaman özür dilemek istemişimdir, ama ne zaman niyetlendiysem, uyuşturucudan beni anlayamayacak kadar sersem olduğumu görüp vazgeçtim. Ailenin o felaket yemek davetlerinden birinde akşam seni merdivende oturmuş gördüğüm halde hiçbir şey yapmadığım için yıllardır vicdan azabı duyuyorum; anneni çağıracağımı söylemişim ama onu getiremedim; hiç olmazsa sana geri dönebilmeli veya David’e karşı koyabilmeliydim, bir şey yapmalıyım işte. Hep seni yüzüstü bıraktığımı düşünmüşümdür.”

Patrick, “Hiç de değil,” diye itiraz etti. “Tam tersine, senin ne kadar sevecen davrandığını hatırlayabiliyorum. Küçükken çok nadir bile olsa merhamet sahibi insanlarla karşılaşmak bir fark yaratıyor. Böyle örneklerin bir dehşet rutinine gömülü olduğunu sanırsın, oysa onlarla karşılaşmak o rutini derinden kesip büyük bir rahatlama sağlıyor.”

“Babanı affettin mi?” diye sordu Anne.

“Kaderin cilvesine bak ki, beni doğru zamanda yakaladın. Bir hafta önce sorsaydın sana yalan söyler veya konuyu geçiştirirdim, ama akşam yemeğinde tam da babamı affetme meselesini konuşuyordum.”

“Ee?”

“Eesi,” dedi Patrick, “yemekte bağışlamaya karşıydım, hatta şimdi bile beni özgür bırakacak şeyin bir uzlaşmadan çok uzaklaşma olduğunu düşünüyorum; ama eğer katıksızca insani olan ve *Anlatılmış En Büyük Hikâ-*

ye'ye¹ dayanmayan bir merhamet eylemi tahayyül edebilirsem, o eylemi derin mutsuzluğundan dolayı babamı da içine alacak şekilde genişletebilirim. Bunu sırf acıma duygusuyla yapamam ama. Bir hayata yetecek kadar ölümün eşiğinden döndüm ben ve hiçbirinde de, tünelin ucunda beyaz cüppeli bir dede görmedim; daha doğrusu, bir kere gördüm, o da Charing Cross Hastanesi'nin acil servisindeki bitap, yeniyetme doktordu. Yeniden doğmak için dibe vurman gerektiği düşüncesinde bir haklılık payı olabilir, ama bu, yeniden doğuşun uyduruk uzlaşmalarla olması gerektiği anlamına gelmiyor!"

Anne, "Ya sahici olanlar?" diye sordu.

"Öbür yanağımı dönmemi isteyen o rezil hurafeden beni daha çok etkileyen şey, babamın içinde yaşadığı mutsuzluğun şiddetiydi. Birinci Dünya Savaşı'nda annenin yazdığı bir günceye göz atmıştım. Sayfalar dolusu dedikodudan ve büyük bir kır evinde standartlardan ne güzel taviz vermediklerini, salatalıklı sandviçleriyle Kayser'e nasıl mükemmelen karşı koyduklarını uzun bir pasajla anlattıktan sonra iki kısa cümle geliyor: siperlerdeki kocası için, 'Geoffrey yine yaralandı' ve okuldaki oğlu için, 'David raşitizme yakalandı.' Tabii David herhalde sadece yetersiz beslenmiyor, sübyancı müdürlerin tacizlerine ve büyük öğrencilerin saldırılarına da uğruyordu. Anne sevgisizliğiyle resmî makam sapıklığının bu son derece geleneksel birleşimi sonucu ortaya babam gibi bir şahane adam çıktı, ama birini bağışlayabilmek için irsiyet, sınıf ve yetiştirme tarzının çizdiği yıkıcı yolu değiştirme konusunda onun bir çaba gösterdiğine insanın ikna olması gerekir."

"Yolunu değiştirseydi zaten bağışlamaya da ihtiyacı

1. *The Greatest Story Ever Told*; George Stevens'in yönettiği ve İsa'nın hayatını anlatan 1965 yapımı Amerikan filmi. (Ç.N.)

olmazdı. Bağışlamanın anlamı bu. Her neyse, onu affetmemekle hata işlediğini söylemiyorum, ama bu nefrete de takılıp kalamazsın.”

Patrick, “Doğru, takılıp kalmanın bir anlamı yok,” diye kabul etti. “Ama özgürmüş gibi davranmanın da anlamı yok. Kendimi büyük bir değişimin eşiğindeymiş gibi hissediyorum; belki başka bir şeylere ilgi olarak tezahür edebilecek basit bir değişimin.”

“Ne yani? Artık baba düşmanlığı yok mu? Uyuşturucu yok, snopluk yok mu?”

Patrick, “Sakin ol,” diye iç geçirdi. “Hem, dikkatini çekerim, bu akşam dünyanın gerçek olduğu şeklinde kısa bir halüsinasyon bile gördüm ve...”

“‘Dünyanın gerçek olduğu şeklinde bir halüsinasyon!’ Sen Papa olmalısın.”

“Gördüm ve üstelik,” diye devam etti Patrick, “bu halüsinasyon sadece ıslak bir kaldırımında turuncu renkli ışıklara, araba camına tutunan bir yaprağa, yağmurlu bir sokakta taksi lastiklerinin emici seslerine benzer bir dizi efektten ibaret değildi.”

Anne, “Hiç de kışı aratmayan efektler,” dedi.

“Eh, ne olsa şubattayız. Ama neyse, bir an dünya bana somut göründü; karşımda duruyormuş ve içinde bir şeyler varmış gibi.”

“Bu bir ilerleme. Yoksa sen ‘dünya kişisel bir sinemadır’ ekolüne bağlıydın.”

“Bir şeylerden ancak seni yarı yolda bıraktıklarında vazgeçersin. Uyuşturucuyu onun hazzı ve acısını aynı anda hissetmeye ve gözyaşlarımı bir şişeye toplayıp kendime vursam da olur diye düşünmeye başladığım zaman bırakmıştım. Zenginlerin fakirlerden ya da unvanlıların unvansızlardan daha ilgi çekici olduğu şeklindeki saf inanışa gelince, arkadaşlık veya ortaklığın ilginçlik kattığına inanmayınca buna da tutunmak imkânsız. Özellikle bu

son yanılğının ölüm sancısını, bolca fotoğraf fırsatı sunan bu salonu arşınlar ve aklımın çarkları sıkıntıdan sıkışırken daha iyi hissedebiliyorum.”

“Bu da senin kendi kusurun.”

Anne’in yorumunu duymazdan gelen Patrick, “Baba düşmanlığı’na gelince, bu akşam onu, onun bendeki etkisine takılmadan düşündüm; hayatını mahveden, yazları giyindiğı solmuş mavi gömleğı içinde ömrünün son yıllarını hırıltıyla geçiren yaşlı bezgin bir adam olarak. Onu o iç karartıcı evin avlusunda oturur, *The Times* bulmacasını çözerken hayalimde canlandırdım ve bana gayet acınası, gayet *sıradan* ve neticede, üstünde durmaya pek de değmezmiş gibi geldi.”

Anne, “Aynısını ben de yaşlı sefil annem için hissedirdim,” dedi. “Büyük Bunalım yıllarında, bazılarımız için sonu hiç gelmeyen o dönemde annem sokak kedilerini toplayıp besler, onlara bakardı. Ev kediyle dolardı. Ben daha çocuk olduğum için onları doğal olarak seviyor, onlarla oynuyordum, ama sonbahar geldiğinde deli annem, ‘Kışı çıkaramayacaklar, kışı asla çıkaramayacaklar,’ diye homurdanmaya başladılar. Oysa kışı çıkaramamalarının tek sebebi, kadının bir havluyu etere banıp eski pirinç çamaşır makinesine attıktan sonra kedileri de oraya tıkması, kediler ‘uyuduktan sonra’ da makineyi çalıştırıp o zavallıları boğmasıydı. Bütün bahçemiz kedi mezarlığına dönmüştü ve yerde bir çukur kazacak ya da oyun oynayacak olsam mutlaka küçük bir kedi iskeletiyle karşılaşmışdım. Hayvanlar çamaşır makinesinden korkunç tırmalama sesleriyle çıkmaya çalışırlardı. Mutfak masasının dibinde –boyum ancak masaya kadar yetişiyordu– dikilip, kedileri makineye dolduran anneme, ‘N’olur yapma, n’olur yapma,’ diye yalvardığımı, onun da, ‘Kışı çıkaramayacaklar,’ diye homurdandığını hatırlayabiliyorum. Annem bayağı korkunç biriydi ve zırdeliy-

di anlayacağını; ama büyüdükten sonra onun en büyük cezayı zaten kendine verdiğiine hükmettim ve başka da bir şey yapmam gerekmedi.”

“İngiliz kırsalına geldiğinde insanların hayvanları öldürmekten söz etmeye başlamasından niye asabının bozulduğu belli. Belki kimlik denen şey bundan ibaret: kendi yaşantının mantığını görmek ve ona sadık kalmak. Keşke Victor da şimdi burada olsaydı!”

Anne, “Ah, evet, zavallı Victor,” dedi, sonra alaycı bir gülümsemeyle, “ama o kimlik meselesine psikolojik olmayan bir yaklaşım getirmeye çalışıyordu,” diye hatırlattı.

Patrick, “Bu da hep kafamı kurcalamıştır,” dedi. “İngiltere’den Amerika’ya karadan gitmeye çalışmak gibi gelmiştir.”

“Eğer filozofsan İngiltere’den Amerika’ya karadan giden bir yol vardır zaten.”

“Ha, aklıma gelmişken George Watford’un felç geçirdiğini duydun mu?”

“Evet, üzüldüm. Annenle babanın evinde onunla tanıştığımı hatırlıyorum.”

Patrick, “Bir devrin sonu,” dedi.

“Partinin de sonu,” dedi Anne. “Bak, müzik grubu evine dönüyor.”

Robin Parker, Sonny’ye kütüphanede “özel olarak görüşmeleri”nin mümkün olup olmadığını sorduğunda Sonny, bütün doğum günü partisini o lanet odada sinir bozucu konuşmalarla geçirdi diye hayıflanmakla kalmamış, Robin’in ona para için şantaj yapacağı duygusuna da kapılmış ve tahmini doğru çıkınca, öngörü yeteneği için durup kendini tebrik etmişti.

Kütüphanenin çalışma masasına tekrar geçerken, “Ee, konu nedir?” diye huysuzca sordu.

Robin, “Tablo Poussin’in değil,” dedi, “o yüzden öz-

günlüğüne kefil olmak istemiyorum. Uzmanlar dahil, başkaları onun olduğunu sanmış olabilirler, ama ben öyle olmadığını *biliyorum*.” Robin iç geçirdi. “Mektubu geri almam gerekiyor, tabii... ücretimi de iade edeceğim.” Ve ardından iki kalın zarfı masaya bıraktı.

Neye uğradığını şaşırان Sonny, “Sen ne geveliyorsun?” dedi.

“Ben gevelemiyorum,” dedi Robin, sonra beklenmedik bir tutkuyla, “Poussin’e haksızlık olur, hepsi bu,” diye ekledi.

Sonny, “Bunun Poussin’le ne alakası var?” diye gürledi.

“Alakası yok zaten, ben de buna itiraz ediyorum.”

“Herhalde daha fazla para istiyorsun.”

Robin, “Yanılıyorsun. Ben sadece hayatımın bir kısmından ödün vermek istemiyorum,” dedi ve Sonny’nin özgünlük belgesini vermesi için elini uzattı.

Sonny cebinden bir anahtarı hışımla çıkarıp masasının en üst çekmecesini açtı ve mektubu Robin’e doğru fırlattı. Robin teşekkür edip kütüphaneden çıktı.

Sonny, “Uyuz cüce,” diye homurdandı. Gerçekten de hiç gününde değildi. Karısını, metresini ve Poussin’ini aynı anda kaybetmişti. Neşelen, koca oğlan, diye kendine telkin etti, ama o an pusulasını fena şaşırdığının o da farkındaydı.

Virginia oturma odasında kapının yanındaki altın yaldızlı narin bir sandalyeye oturmuş, birlikte ta Kent’e dönmek için kızıyla torununun aşağıya gelmelerini endişeyle bekliyordu. Önlerinde çok uzun bir yol vardı, ama Bridget’ın o tatsız atmosferden çıkmak istemesini çok iyi anlıyordu ve Belinda’yı da yanlarında getirmesi için onu o teşvik etmişti. Kendisine *ihtiyaç* duyulmasının ve bir krizin yaşanması pahasına bile olsa Bridget’ın yuvaya

dönmesinin hoşuna gittiğini, bundan biraz suçluluk duy-
sa da, kendinden saklayacak hali yoktu. Paltosunu ve te-
mel ihtiyaçlarını hazır etmişti bile; Bridget daha sonra
aldırabileceklerini söylediği için bavulu kalsa da olurdu.
Dikkat çekmek istemiyordu: paltosu bile şüphe çekme-
ye yeterdi.

Parti kalabalığı artık dağılmaya başlamıştı ve daha
fazla el ayak çekilmeden evi terk etmeleri gerekiyordu,
yoksa Sonny, Bridget'ın başına ekşiyebilirdi. Eskiden de
sinirleri zayıftı Bridget'ın; küçük bir kızken hep biraz ür-
kekti, sözgelimi, ancak annelerin bilebileceği şeylere sa-
dece bir tane örnek olarak, başını hiçbir zaman suyun
altına sokmak istemezdi. Dolayısıyla Sonny ona bağırıp
çağırmaya başlarsa korkup azmini yitirebilirdi; oysa Vir-
ginia, malum Cindy Smith hadisesinden sonra kızının
iyice dinlenmeye ve iyice düşünmeye ihtiyacı olduğunu
biliyordu. Bridget'a eski odasını mı istediğini sormuştu
bile –Roddy'nin de söylemeyi sevdiği gibi, insan aklının
işleyişi sahiden de mucize gibiydi– ama soruya nedense
siniri bozulan Bridget, “Açıkçası anne, bilmiyorum, buna
daha sonra karar verelim,” diye terslenmişti. Zaten şimdi
tekrar düşününce, odayı Belinda'nın alması ve Bridget'ın
da içinde banyosu olan o güzel misafir odasına yerleşme-
si belki daha iyi olurdu. Ne olsa Virginia artık yalnızdı ve
evde bolca boş oda vardı.

Krizler bazen evliliğe iyi gelirdi, ama her zaman değil
tabii, yoksa onlara kriz denmezdi. Bir keresinde Roddy'yle
bir kriz yaşamışlardı. Virginia ses çıkarmamıştı, ama
Roddy onun haberdar olduğunu anlamış, o da onun ha-
berdar olduğunu anladığını anlamıştı ve bu da krizi atlat-
malarına yetmişti. Roddy ona şimdiki yüzüğünü o zaman
almış ve onun ikinci alyansları olduğunu söylemişti. Ne
kadar yufka yürekliydi kocası, sahiden öyleydi. Fakat o da
ne, bir adam doğruca ona yaklaşıyordu. Kim olduğu hak-

kında hiçbir fikri olmamasına rağmen adam belli ki onunla konuşmaya geliyordu. Olacak şey miydi şimdi?

Jacques d'Alantour'un huzursuzluktan gözüne uyku girmemişti ve Jacqueline yeterince içtiği konusundada onu uyarsa da o, bir kadeh şampanyaya daha direnemeyecek kadar melankolik hissediyordu.

Etkileyicilik onun uzmanlık alanıydı ve bunu herkes de bilirdi, ama "*l'affaire d'Alantour*" olarak adlandırdığı diplomatik labirentten çıkmak için gerekli etkileyicilik ve hüner artık bir kişiden beklenebilecek boyutları aşmıştı. Neticede ev sahibesinin annesi olan Virginia'ya gelince; Prenses Margaret'ın gözüne tekrar girmek için büyükelçinin başlatacağı kampanyada ona biçilebilecek rol aşağı yukarı belliydi.

Jacques derin bir reveransla, "İyi akşamlar, sevgili hanımefendi," dedi.

Virginia, Yabancı görgüsü, diye içinden geçirdi. Roddy bunlara "elini öpmek için annesini satan tipler" derdi.

"Büyüleyici ev sahibemizin annesi olduğunuzu sanıyorum, haklı mıyım?"

Virginia, "Evet," dedi.

"Benim adım Jacques d'Alantour."

"Ah, merhaba."

"Size bir kadeh şampanya getirebilir miyim?"

"Hayır, teşekkür ederim. İki kadehten fazlası beni rahatsız ediyor. Ayrıca perhiz de yapıyorum."

Dünyaya diplomatik becerilerinin ölmediğini göstermek için bir fırsat sezen Mösyö d'Alantour, "Perhiz mi?" diye sordu. Duyduklarına inanamamış gibi şaşkınlıkla, "Perhiz mi?" diye yineledi. Sonra hayretini vurgulamak için kelimenin üstüne basa basa sordu. "Ama n-i-y-e?"

Virginia ruhsuzca, "Herkes niye perhiz yaparsa ondan, sanırım," dedi.

Mösyö d'Alantour, bacaklarına binen ağırlığı alacak olmaktan memnun, yanına oturdu. Jacqueline haklıydı, şampanyayı fazla kaçırmıştı. Fakat kampanya devam etmeliydi!

Dili hafif sürçerek, ama aynı (Paris'te Alman büyükelçisinin karısı nezdinde onu büyük bir başarıya ulaştıran) konuşmayı yıllarca yapmış olmanın getirdiği akıcı üslubuna herhangi bir hanel getirmeksizin, "Bir hanım bana perhiz yaptığını söylediği zaman," dedi centilmence, "onun memelerini bu şekilde kavrar," biraz çukurlaştırdığı avuç içlerini Virginia'nın sinesine tehlikeli derecede yaklaştırdı, "ve şöyle derim: 'Fikrimce tam kalıbınızı bulmuşsunuz!' Aynısını size yapacak olsam ürkmezsiniz, değil mi?"

Virginia yutkundu. "Ürkemek denmez buna. Buna..."

"Sizin de kabul edeceğiniz üzere," diye sözünü böldü Mösyö d'Alantour, "bu dünyanın en doğal şeyi!"

"Ah, Tanrım, kızım geldi."

Bridget, "Hadi, anne," dedi. "Belinda arabada; Sonny'yle karşılaşmak istemiyorum."

"Biliyorum, hayatım, hemen geliyorum." Virginia kaskatı bir edayla büyükelçiye doğru döndü ve, "Sizinle tanıştığıma memnun olduğumu söyleyemeyeceğim," diyerek kızının arkasından seğırtti.

Apar topar kalkıp giden kadını yakalayamayacak kadar ağırlaşmış durumdaki Mösyö d'Alantour, "En derin hislerimi... ifade etmeye kelimeler yetmez... böyle müstesna bir topluluk için," diye mırıldanarak kalakaldı.

Bridget o kadar hızlı hareket ediyordu ki, konukların hiçbiri ona kompliman yapmaya veya onu yolundan alıkoymaya fırsat bulamadı. Bazıları onun George Watford'un peşinden hastaneye gittiğini sandı; her halükârda, önemli bir işin peşinden koştuğu belliydi.

Caroline Porlock'un alması için onu ikna ettiği dört

çekerli Subaru'suna bindiğinde ve Belinda'yı arkada emniyet kemeri takılı olarak uyuyor, annesini de güven telkin eden sıcak bir gülümsemeyle yanında oturuyor bulunduğu, Bridget'ın içini bir rahatlık ve pişmanlık dalgası kapladı.

Annesine, "Sana bazen çok fena davrandım," deyiverdi. "Küçümser gibi."

Duygulanan Virginia, yapıcı bir üslupla, "Hayır, tatlım, seni anlıyorum," diye karşılık verdi.

"Bana ne oldu da seni o rezil insanlarla öbür yemeğe gönderdim, bilmiyorum. Her şey tepetaklak oluyor. Sonny'nin gösteriş budalası hayatına ayak uyduracağım diye başka her şeyi dışladım. Ama neyse, üçümüz bir arada olduğumuz için mutluyum."

Virginia, Belinda uyuyor mu diye arkaya bir göz attı.

"Yarın uzun uzun konuşuruz," diyerek Bridget'ın elini sıktı. "Ama şimdi gidecek çok yolumuz var, çıksak iyi olur."

Ansızın ağlayacak gibi olan Bridget kendini koyuvermemek için, "Haklısın," deyip motoru çalıştırdı ve araziden çıkan yolu tıkayan misafir arabalarının kuyruğuna girdi.

Paltosunun kalkık yakasında soluğunun buğusunu dolaştıran Patrick evi arkasında bıraktığında kar hâlâ usul usul yağıyordu. Önünde ayak izleri zikzak yapıyor, ışıldayan kar örtüsünün arasından yer yer siyah ve kahverengi mıcırlar seçiliyordu. Partinin gürültüsünden kulakları çınlıyor ve hem dumandan hem yorgunluktan kan çanağına dönen gözleri soğukta sulanıyordu; ona rağmen arabasının yanına vardığında biraz daha yürümek istedi ve yakındaki bir çit kapısını aşırıp ezilmemiş karla kaplı bir çayıra girdi. Çayırın ucunda, karşı kıyısı koyu siste yitmiş kurşun renkli bir süs göleti vardı.

Karı gıcırdata gıcırdata yürüyen Patrick'in ince ayak-kabıları ısladığı ve ayakları çok geçmeden üşümeye başladığı halde gölet, bir rüyanın karşı konulmaz ve anlaşılmaz mantığıyla, onu yakınına çağırıyordu.

Patrick suyun ilk birkaç metresinden yükselen kamışların önünde ürpertiyle dikildi ve son bir sigara daha mı içsem diye düşünürken, göletin karşı tarafından çırpılan kanatların sesi geldi. Sis in içinden, bugünün beyazlığını koyultur ve ona şekil verircesine iki kuğu çıktı; yağın kar, alkış tutan ellerdeki süt rengi birer eldiven gibi, kanat gürültüsünü yumuşatıyordu.

Patrick, Acımasız yaratıklar, diye düşündü.

Kuğular, onun düşüncesine kayıtsız, karla yenilenmiş ve sessizleştirilmiş çayırların üstünden uçtu, bir kavisle göletin kıyısına doğru döndü ve perdeli ayaklarını açarak güvenle tekrar suya kuruldular.

Sırılsıklam ayakkabılarıyla dikilen Patrick son sigarasını içti. Yorgunluğuna ve havadaki mutlak durgunluğa rağmen –ancak zihninin konuşma ihtiyacı duymayan bir yanı olarak niteleyebildiği– ruhu, salıverilmek için yekini çırpınan bir uçurtma gibi hissediyordu. Ayağının dibindeki bir dal parçasını düşünmeden alıp göletin ortasındaki donuk griliğe doğru döne döne gönderdi. Belli belirsiz bir dalgalanmayla kamışlar kıpırdandı.

Kuğular beyhude gezintilerinin ardından heybetle sis in içine döndüler. Daha yakındaki bir martılar topluluğu yukarıda gürültüyle döneniyor, ciyaklamalarıyla akla daha hırçın suları ve daha engin kıyıları getiriyordu.

Patrick sigarasını yere fırlattıktan sonra, ne olduğunu pek de anlayamadığı garip bir coşkunlukla arabasına yöneldi.

